POLITICA
ȘI
SEX

Autor: John Sinclaire
Titlu original: Sex & politics
Editor Dexon Office
Toate drepturile pentru acestă versiune aparțin Dexon Office Srl
© by Sorin Ștefănescu 2021
© by Dexon Office SRL 2021
Informații, comenzi ramburs, comenzi
pentru editare și tipărire de cărți și broșuri
Email: aldopress@rdsmail.ro
Website: www.aldopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SINCLAIRE, JOHN
Politică şi sex / John Sinclaire. - Bucureşti : Dexon, 2021
ISBN 978-606-050-190-9

32
929

John Sinclaire

POLITICA
și
SEX

POLITICĂ ŞI SEX

Bărbatul care a condus Zairul din 1965 se numeşte Joseph Mobutu. Cel puţin aşa i s-a spus la naştere. Nemulţumit de această reminiscenţă colonialistă, el şi-a schimbat numele în Mobutu Sese Seko Ngbendu Wa Za Banga. Ultimele părţi ale numelui său înseamnă „Cocoşul care sare pe orice mişcă" – caracterizare care se potriveşte multora dintre cei prezenţi în această carte.

Mobutu nu este cuprins aici deşi numele lui ar fi trebuit să-i asigure un loc de frunte. Se pare însă că nu există suficiente date disponibile despre viaţa sa sexuală. Acelaşi lucru este valabil pentru mulţi lideri moderni: bărbaţi ca Gamel Nasser, al Egiptului, despre care se zvonea că ar fi fost un mare afemeiat, sau diverşi lideri japonezi. Marea majoritate a biografilor nu se deranjează să cerceteze şi acest aspect al vieţii lor şi, chiar dacă-l cercetează, nu-l includ în cărţile lor, fiindcă îl consideră neimportant.

Dar această carte porneşte de la premiza că o asemenea atitudine faţă de femei este importantă pentru că dezvăluie şi alte aspecte ale caracterului respectivului individ. De exemplu, se poate trage concluzia că un bărbat exagerat de afemeiat, cum sunt cei din primele două capitole, Barbă Albastră şi Ţapi nu ar trebui să fie ales în funcţii înalte. Nu este o pură coincidenţă faptul că unii dintre cei mai mari fustangii – Adolf Hitler, Idi Amin, JFK, Raphael Trujillo şi alţii – au fost în acelaşi timp şi cei mai cumpliţi dictatori ai vremurilor moderne. Această carte se referă la o serie de şefi de state, începând cu anul 1945, precum şi la câţiva politicieni de seamă din Canada sau Marea Britanie, din aceeaşi perioadă. Despre unii există puţine informaţii. Dar cartea nu-şi propune să tragă concluzia că liderii monogami, credincioşi soţiilor, sunt neapărat şi buni conducători de stat. Dacă ştii că un bărbat este credincios, trebuie să fii convins că n-ai cum să-ţi dai seama dacă este sau nu un bun conducător. Dar, dacă ştii că este un afemeiat, trebuie să fii convins că această caracteristică reprezintă o manifestare exterioară a unei constelaţii de trăsături negative. Goana după femei nu este totuna cu adulterul, deşi unii scriitori au tendinţa să pună semn de egalitate între oameni ca FDR şi JFK. Cei doi erau complet diferiţi. FDR era un

adulterin, în timp ce JFK era un afemeiat – caracteristicã incompatibilã cu un bun conducãtor de stat.

Timp de mai multe secole, a existat o aşa-numitã „înţelegere între gentlemani", potrivit cãreia presa nu se preocupa de infidelitãţile conjugale sau de consumul abuziv de alcool. Raymond Strother, consilierul lui Gary Hart, spunea: „Exista o asemenea înţelegere între gentlemani, dar acum s-a terminat. Ziariştii şi scriitorii de sex feminin au ridicat standardele de conduitã ale candidaţilor. Ele sunt din ce în ce mai preocupate de lucruri personale." Existã un grãunte de adevãr în aceastã afirmaţie.

De exemplu, nu s-a ştiut cã bãrbaţi ca JFK, RFK şi LBJ au fost afemeiaţi decât dupã moartea lor. Iar în cazul lui FDR au trecut treizeci de ani de la moartea sa pânã s-a aflat adevãrul. Dar, în toate aceste cazuri, membrii mass-media care frecventau cercuri înalte ştiau foarte bine ce se petrecea. Totuşi codul tãcerii n-a fost violat. Se pare cã se bazau pe principiul „aşa-s bãieţii" – cu alte cuvinte viaţa personalã a unui bãrbat era într-adevãr personalã. Altã explicaţie ar consta în faptul cã membrii presei erau în marea lor majoritate bãrbaţi, de la reporteri pânã la editori. Probabil cã mulţi dintre ei erau la fel de afemeiaţi şi bãutori ca politicienii. Şi dispreţuiau la fel de mult femeile ca aceştia. Ce rost ar fi avut sã susţinã cauza femeilor?

Strother considerã cã lucrurile s-au schimbat, mai ales în America de Nord. Poate doar timpul va spune dacã este o schimbare definitivã. Hart a fost înlãturat din postul pe care-l deţinea, iar la începutul lui 1989, John Tower a pierdut un loc în cabinetul administraţiei Bush pentru cã era un afemeiat şi pentru alte apucãturi urâte. Alt motiv al apariţiei acestor constrângeri ar putea fi jurnalismul mai agresiv care s-a instaurat dupã rãzboiul din Vietnam şi dupã afacerea Watergate. Oamenii au început sã-şi piardã încrederea în conducãtorii lor dupã asemenea evenimente.

Uneori, atitudinea unui bãrbat afemeiat a devenit atât de flagrantã, încât a trebuit denunţatã. Şi, uneori, cei care au fãcut-o nu au fost neapãrat ziariştii. Dar, în orice caz, ea a ajuns pe prima paginã a ziarelor. Iatã doar câteva exemple: Ted Kennedy şi Chappaquiddick; Wilbur Mills şi o maşinã plinã de beţivi violenţi la miezul nopţii; sau prietena lui Wayne Hays, care a afirmat cã era plãtitã şi pentru alte servicii în afarã de cele de secretarã. În toate aceste cazuri, mass-media a renunţat la codul tãcerii. Pânã atunci, tratase cu indiferenţã astfel de evenimente. The Times (Londra) afirma: „Istoria sugereazã cã (viaţa personalã) nu este relevantã; cã talentele de conducãtor ale unei per-

soane nu pot fi măsurate prin pioșenia sa.“ Anthony Lewis, într-un articol din New York Times, spunea: „Istoria ne demonstrează că legătura dintre comportarea sexuală puritană și o conducere politică înțeleaptă este zero. Lloyd George, Franklin Roosevelt și John F. Kennedy și-au adus din plin contribuția la democrație și nu ar fi fost aleși în fruntea statului dacă s-ar fi aplicat principiile moraliste.“ Jonathan Alter scria în Newsweek: „Moralitatea sexuală nu are nici o legătură cu un bun președinte.“ Același sentiment a fost împărtășit, în mod surprinzător, și de o femeie. Geraldine Ferraro, candidata Partidului Democrat la postul de vicepreședinte din 1984, afirma: „Moralitatea nu este un factor determinant pentru a stabili dacă o persoană este sau nu aptă să conducă această țară… Nu pun semn de egalitate între promiscuitatea sexuală și lipsa de integritate.“ Și totuși, dacă desfrânarea nu contează, pentru că nu are nici un efect, de ce s-a străduit mass-media s-o înăbușe, de ce nu a scris despre ea?“

Alt principiu ce venea în sprijinul „înțelegerii gentlemenilor“ s-a centrat asupra problemei libertății personale. Viața personală a unui bărbat trebuia să rămână sacră. New Republic se întreba: „Oare politicienii n-au și ei dreptul la o viață personală? Oare unele probleme – cum ar fi practicile sexuale – nu sunt irelevante pentru îndatoririle lor oficiale? Nu ne expunem pericolului trivializării politicii, nu riscăm să alungăm oamenii capabili din viața publică, sfârșind prin a fi conduși de niște puritani insipizi?“ Fred Hechniger a mers chiar mai departe, afirmând că „amestecul dintre politică și spionarea vieții intime începe să semene cu abuzurile comploturilor totalitariste. De la pogromurile naziste până la dormitoarele înțesate cu microfoane ale Moscovei, acest amestec a dăunat libertăților personale.“

Alt scriitor, care a considerat că mass-media a depășit limita atunci când s-a amestecat în viața personală a lui Gary Hart, a fost de părere că presa trebuie să păstreze un echilibru atunci când ia în discuție viețile intime ale candidaților. Cu alte cuvinte, această atitudine reprezenta un semnal de a tempera vigilența. Cu toate acestea, exact în perioada când s-a dezvăluit afacerea Hart, The New York Times afirma că publicul trebuie să știe cât mai multe despre candidat, „chiar dacă acest lucru presupune amestecul în viața sa personală”. Și remarca, de asemenea, că se votează în primul rând omul, nu apartenența sa politică, fiindcă o persoană poate să-și schimbe coloratura politică, dar nu și apucăturile. Scriitoarea feministă Suzannah Lessard mergea și mai departe, pledând pentru sacrificarea vieții personale în cazul

candidaților la președinție. Această funcție are o importanță covârșitoare, după părerea ei, și oamenii trebuie să aibă mai mari pretenții de la un președinte, deoarece acesta va deține o mare putere personală, de care se va putea folosi în diverse feluri.

Totuși Lessard dă înapoi, susținând principiul vieții personale, cu excepția candidaților prezidențiali. Un afemeiat înveterat nu poate fi nici președinte, nici senator, congresman sau membru al guvernului. Oricine dorește să fie ales în funcții publice trebuie să fie expus investigației publice. În cazul unei persoane publice, trebuie cercetate toate aspectele vieții personale. Cei care doresc să fie aleși trebuie să fie pregătiți să se sacrifice. Iar cei care nu suportă să-și expună viața personală trebuie să stea de-o parte. Reporterii consideră că este de datoria lor să scoată în evidență numai faptele care afectează îndeplinirea mandatului persoanelor publice.

Atunci când s-a cerut părerea publicului, răspunsurile au fost adesea contradictorii. De aceea, nu trebuie să ne mire că această carte și-a ales drept temă sexul și politicienii. Într-un sondaj efectuat la patru săptămâni după izbucnirea scandalului Hart, 51% dintre cei chestionați au afirmat că presa trebuie să demaște legăturile extraconjugale ale candidaților la președinție. 7% din publicul intervievat a fost de părere că președintele lor trebuie să aibă un standard de moralitate mai ridicat decât cel al celorlalți americani, pentru că reprezintă simbolul moral al națiunii. Cu toate acestea, 47% dintre cei chestionați au considerat că infidelitatea conjugală n-are nici o legătură cu îndatoririle funcției prezidențiale. O treime a considerat adulterul incompatibil cu o asemenea funcție înaltă. 52% au afirmat că preferă o conduită morală adecvată – asemănătoare unui pastor –, dar 52% au preferat un „președinte carismatic, o personalitate fascinantă, chiar dacă are o viață sexuală mai picantă“, unuia care „este complet credincios soției, dar este o persoană lipsită de strălucire.“ Acesta este un exemplu de sondaj impus, în care oamenii trebuie să aleagă între un bărbat serios, dar plicticos, și unul afemeiat, dar carismatic. De ce n-ar putea fi și invers, un carismatic fidel și un afemeiat plicticos?

Întrebați dacă un candidat de moravuri îndoielnice va manifesta aceeași atitudine neserioasă și în viața publică, 52% răspund afirmativ. Un candidat care a avut o singură aventură în trecut va pierde 23% din voturi, în timp ce unul cu mai multe escapade sexuale va pierde 38%. La alt sondaj, publicul a fost întrebat dacă viața sexuală a unui candidat are vreo legătură cu numirea sa într-o funcție publică. 63% au răspuns negativ, iar 37% pozitiv. Totuși, când aceleași persoane au fost

întrebate dacă ar mai susţine un candidat prezidenţial în cazul în care ar afla că are escapade sexuale, 55% au răspuns da şi 45% nu. La un sondaj efectuat în Canada, unul din trei oameni intervievaţi au răspuns că viaţa personală a unui politician influenţează voturile.

La aproape 20 de ani după Chappaquiddick, 15% din cei întrebaţi în cadrul unui sondaj au răspuns că Ted Kennedy ar fi trebuit să fie în maşină cu Mary Jo; 33% l-au criticat pentru că nu a anunţat imediat accidentul, iar 46% au fost complet împotriva lui, pentru că a minţit în ceea ce priveşte rolul jucat în respectivul incident. Atunci când oamenilor li s-a cerut să enumere cei mai buni nouă preşedinţi de la FDR la Reagan, aceştia au fost: FDR, JFK, Truman, Ike, Reagan, Ford, Carter, LBJ, Nixon. Iar, când au fost puşi să-i enumere pe cei mai morali preşedinţi, lista a arătat în felul următor: Truman, Carter, FDR, Ford, Reagan, Ike, LBJ, Nixon, JFK. Bărbaţii l-au considerat pe Truman drept cel mai bun preşedinte după FDR, iar femeile au optat pentru JFK.

Chiar dacă acest lucru poate părea surprinzător, nu toată populaţia practică adulterul sau infidelitatea. Un studiu Kinsey efectuat la sfârşitul anilor 40 şi începutul anilor 50 a descoperit că 50% dintre bărbaţi şi 26% dintre femei aveau relaţii extraconjugale. Alt sondaj, făcut de Playboy în 1982, a arătat că 48% dintre bărbaţi şi 38% dintre femei practicau asemenea relaţii. Alte studii au indicat că „o copleşitoare majoritate a americanilor sunt împotriva adulterului", dar îl practică.

Se pune întrebarea dacă un bărbat afemeiat a avut de pierdut. Întrebaţi-i pe Gary Grant, John Profumo, Ted Kennedy, Andreas Papandreu, Juan Peron, Nelson Rockefeller şi pe mulţi alţii. Hart şi Kennedy au pierdut alegerile prezidenţiale; Profumo a fost înlăturat definitiv din viaţa politică; Papandreu a pierdut alegerile şi puterea politică; Peron a fost scos din funcţie: Rockefeller a pierdut ocazia de a candida la preşedinţie, ceea ce i-a cauzat moartea. Ideea că publicitatea negativă este inofensivă este complet greşită. Întrebaţi-i pe aceşti oameni. Poate că acest lucru nu contează în industria de divertisment, dar nu şi în politică. Politicienii sunt perfect conştienţi de faptul că desfrânarea nu le poate aduce decât o scădere a popularităţii. Chiar şi dictatori temuţi, cum au fost Hitler şi Mussolini, s-au străduit să-şi ascundă viaţa personală de ochii maselor. Unii, cum ar fi Hitler şi Nkrumah, au mers până acolo încât au încercat să treacă drept celibatari. Nu este bine ca oamenii să te creadă un afemeiat, pentru că apare următoarea temere: aceşti conducători îşi dedică mai mult timp

femeilor decât problemelor de stat. Mulți dintre ei, de exemplu Bokassa și Trujillo, au secătuit vistieria țării pentru a angaja oameni a căror unică sarcină era să le furnizeze în permanență femei. Chiar și JFK dispunea de personal cu însărcinări asemănătoare.

Există și efecte mult mai concrete. J. Edgar Hoover avea dovezi că JFK se încurcase cu o femeie bănuită a fi spion german, iar Kennedy și-a compromis poziția, după cum remarca un scriitor, pentru că „a dorit să-și ascundă trecutul, trădând astfel un grup-cheie de sprijin – negrii – care l-a ajutat să devină președinte, stânjenind inevitabil campania fratelui său împotriva crimei organizate." Hoover a avut grijă ca JFK și RFK să nu se apropie prea mult de Martin Luther King și-i avea pe amândoi la mână, pentru că erau afemeiați. Ca procuror general, RFK și-a dedicat o parte din timp acoperirii aventurilor fratelui său și a alor sale, timp care și-ar fi putut găsi o întrebuințare mai benefică dacă cei doi n-ar fi fost niște fustangii înrăiți.

Unii cercetători susțin că infidelitatea este genetică. Biologul Edward O. Wilson afirmă că rolul bărbatului este să fie „agresiv, dominant și desfrânat". Psihologii spun că principalul motiv pentru care politicienii devin afemeiați este că „ambiția și puterea sunt asociate adesea cu o mare potență sexuală". Dar este evident că nu toți bărbații sunt desfrânați. Jumătate dintre bărbații din Statele Unite nu au practicat nici măcar o singură dată adulterul, și cu atât mai puțin relații sexuale intense în afara căsătoriei. Mulți dintre politicieni sunt soți fideli. Dintre ultimii președinți ai SUA, Truman, Nixon, Ford, Carter și Reagan au fost soți credincioși. Ike și FDR au avut fiecare câte o singură aventură, în timp ce JFK și LBJ au fost afemeiați. Nici măcar așa – numitele țări mediteraneene, cu procent mare de bărbați virili, nu produc numai afemeiați. Franco al Spaniei și Salazar al Portugaliei n-au fost astfel de indivizi. Francezii sunt amanți renumiți, dar se pare că De Gaulle a fost un soț fidel. Orice bărbat care devine conducătorul unui stat sau o figură politică importantă este, prin definiție, un om ambițios. Dar nu toți sunt afemeiați. Mai este vorba și de dorința sexuală, măsurată în numărul de parteneri.

Desfrânarea este o trăsătură de caracter care se regăsește doar la unii bărbați. Aceasta se asociază cu misoginismul și cu o viziune depreciativă, abuzivă despre femei. Este o caracteristică înrădăcinată și distructivă, care s-a manifestat de la bun început. Un bărbat nu devine afemeiat după ce ocupă o poziție importantă. De obicei, afemeiatul care obține puterea devine și mai desfrânat considerând că regulile generale nu i se mai aplică. Gary Hart este cel mai bun exemplu în

acest sens. Provocând ziariștii să-l prindă asupra faptului, a afișat o aroganță nemaiîntâlnită, sugerând că nu vor reuși și că, oricum, nu-i pasă.

Relațiile extraconjugale deveniseră un fapt atât de obișnuit, încât ele nu mai erau considerate drept o rușine. Totuși genul Don Juan este bărbatul care se folosește de femeie pentru a simți că este puternic. El este incapabil să întemeieze o relație serioasă cu o femeie. Psihologii au remarcat, de asemenea, că „un astfel de bărbat disprețuiește femeile". O asemenea comportare este lipsită de maturitate, abuzivă și incompatibilă cu un conducător. Dacă un candidat ar face parte dintr-un club rasist, s-ar stârni un scandal, dar iată că desfrânarea nu provoacă aceeași revoltă. S-a infiltrat atât de adânc în mentalitatea noastră, încât nu mai este considerată o problemă serioasă, ca antisemitismul sau rasismul. În unele culturi, poligamia a fost chiar legiferată. Atitudinea unui bărbat față de o femeie nu poate fi izolată de atitudinea sa față de sexul opus în viața publică. Dacă individul aflat la putere este un afemeiat, nu există nici o șansă să se instaureze egalitatea între sexe.

Articolul lui Suzannah Lessard despre Ted Kennedy ilustrează multe dintre dificultățile întâmpinate în abordarea acestui subiect, din cauza înrădăcinării acestei mentalități masculine complet eronate. New Republic i-a cerut scriitoarei feministe să facă un articol pe această temă, dar apoi a refuzat să-l publice. Atunci, ea l-a oferit ziarului Washington Post, care a refuzat de asemenea publicarea lui, pentru că „serioasele sale argumente politice se bazează pe prezumții care violează convenția" – puteți înțelege ce doriți prin această convenție. Post a publicat totuși câteva pasaje la rubrica sa mondenă, referitor la vâlva stârnită de atitudinea ziarului New Republic. Articolul a fost publicat până la urmă în Washington Monthly.

Articolul în sine avea un ton destul de blând. Se punea doar accentul asupra faptului că oamenii trebuie să știe că un candidat este afemeiat înainte de a-l vota. „Sigur, asta nu înseamnă că trebuie să-l respingă", spune în concluzie Lessard. „Poate are alte trăsături, care-l fac demn de funcția respectivă." Dar, cu toate că a fost un articol destul de pașnic, a stârnit mari controverse înainte de a fi publicat.

Un bărbat care se folosește în mod obișnuit de femei, după bunul său plac, nu poate fi un om demn de a reprezenta interesele unei națiuni. N-are cum să fie suficient de sensibil și receptiv la problemele ridicate de mișcarea feministă. Dacă este capabil să mintă și să-și înșele soția, atunci poate face la fel și cu un necunoscut, care i-a încredințat votul. Dacă umilește și/sau renunță la o soție mai în vârstă,

care l-a ajutat probabil să ajungă acolo unde este, cum se va purta cu ceilalți membri ai societății? Ce atitudine va avea față de femeile mai în vârstă, față de bătrâni sau față de cei slabi?

Referitor la relațiile sexuale, filozoful Georges Bataille a spus: „Cei ahtiați după schimbare sunt nevrotici." Cu ani în urmă, Abraham Maslow a scris că actul sexual este sau poate fi „un act de dominare... copulările întâmplătoare sunt văzute ca niște... relații de dominare". De asemenea, el adăuga că o nevoie emoțională satisfăcută de o relație extraconjugală constă, de fapt, în „dorința de a cuceri, de a-ți adăuga noi trofee". Alfred Kinsey spunea: „Cea mai apropiată paralelă cu imaginea răspunsului sexual este bine cunoscuta psihologie a furiei." Există un surprinzător consens în privința faptului că ostilitatea și dominația, spre deosebire de intimitate și plăcerea fizică, sunt elemente importante ale actului sexual. Robert Stroller susținea că „ostilitatea – dorința manifestă sau ascunsă de a face rău altei persoane – este cea care sporește plăcerea sexuală."

Autorul Charles Stember adaugă că, pentru bărbați, umilirea obiectului sexual este o parte vitală a actului sexual, nu un adaos. Teoria psihanalistă susține că un anumit grad de sadism este un element esențial al sexualității masculine. Kate Millett a folosit o expresie puțin diferită, care este specifică, după părerea ei, pentru un politician afemeiat – „vânător–luptător–amant."

Această ostilitate este mai mult decât evidentă la un politician afemeiat. Nu este întâmplător faptul că majoritatea afemeiaților din această carte au fost niște conducători negativi, distructivi, dictatoriali. Cei care au contacte sexuale dese, luptă mult – și nu prea mai fac altceva. Un bărbat fidel poate fi la fel de nepotrivit, dar nu se știe. Cei mai înrăiți afemeiați de la Casa Albă, nu numai din epoca modernă, ci din toate epocile, au fost JFK și LBJ. Ei au distrus în numai opt ani ce reușise să realizeze SUA într-o sută.

Țara pe care a fost cât pe ce s-o câștige Nixon în ianuarie 1961 era departe de cea pe care a moștenit-o în ianuarie 1969. JFK este răspunzător de începutul războiului din Vietnam – el a trimis soldați în loc de „consilieri". Tot el este cel care a aprobat folosirea armelor chimice în această țară – prima în care s-au folosit asemenea arme, după primul război mondial. Tot el a organizat atentate împotriva lui Castro. JFK a încercat, de asemenea, să oprească marșul lui Martin Luther King spre Washington și nu i-a ajutat cu nimic pe negri sau pe femei. LBJ a determinat escaladarea dramatică a războiului, a dezlănțuit bombardamente masive și a susținut supremația albilor. Exemplele pot continua. Tot ei

sunt cei care au pus bazele inflației, ale cărei efecte se fac simțite și azi. JFK și LBJ au fost cei care au detronat SUA de pe poziția ei de lider economic incontestabil și au împins-o în josul listei. Tot ei doi au fost cei care au subminat fundamentul social al națiunii prin revoltele negrilor, prin marșurile de protest împotriva războiului din Vietnam, prin manifestațiile feministe și așa mai departe. Nixon a preluat o țară distrusă economic, moral, spiritual și cultural. Să fie oare o simplă coincidență sau un rezultat al faptului că amândoi au fost niște afemeiați? Au simbolizat ce era mai rău. Femeile doreau să fie ascultate, dar nu se puteau aștepta la nimic de la acești fustangii nevrotici, care le disprețuiau. Un prieten al lui JFK a spus odată că lui JFK „îi plac femeile". Dar adevărul era că nu putea să le sufere. Îi plăcea doar să le reguleze, ceea ce nu era același lucru. Și nici pe negri nu-i înghițea. JFK i-a vândut pentru că FBI-ul lui Hoover îl șantaja cu niște casete compromițătoare. JFK, un băiat putred de bogat, era lipsit de înțelegere față de negri sau față de sărăcie. La rândul lui, LBJ era un mitocan din Texas. Nu-l interesau minoritățile. Își bătea joc de ele și le-a făcut să iasă în stradă. Oricum, amândoi erau supercocoși. Iar cei care regulează bine sunt mari luptători și de aici ajungem la coșmarul Vietnamului.

Actrița Shirley MacLaine spunea, apropo de afemeiatul Kennedy: „Prefer un președinte care regulează o femeie, în locul unuia care regulează o țară întreagă." Din păcate, cei doi au făcut și una, și alta. Politicienii sunt, oricum, destul de corupți. Există un proverb care spune: „Puterea corupe, iar puterea absolută corupe absolut." Și se pare că este adevărat. Poate că acest proverb nu face decât să dea vina pe noțiunea puterii în sine, în loc de individ. Dar cel mai bine ar fi să ne exprimăm în felul următor: oamenii corupți corup puterea, iar cei corupți absolut o corup absolut.

Rolul femeilor este și mai greu de lămurit. Sunt destule dispuse să se lase folosite de politicienii fustangii. Chiar pe vremea când Robert Redford era în vogă, un sondaj a ajuns la concluzia că „majoritatea femeilor ar prefera să se culce cu președintele Statelor Unite, indiferent cum ar fi acesta, decât cu Robert Redford". Numărul femeilor atrase de putere este imens, mai ales în ziua de azi. Stember spune că „este o tendință specific feminină de a transforma acest fapt în interes sexual". Teoria psihanalitică susține că masochismul este o componentă esențială a sexualității feminine. Feminista Nancy Reeves atribuie această tendință forțelor culturale, nu celor biologice, dar recunoaște că și „femeile semiemancipate doresc să pozeze în victime". Lessard consi-

derã cã atitudinea acestor femei este de-a dreptul patologicã. Când a intervievat feministele în legãturã cu Ted Kennedy, ea a constatat cã unele erau revoltate, dar altora nu le pãsa, deşi acesta era cel mai mare duşman al lor.

Femeile afişeazã aceastã atitudine de victime voluntare atât faţã de politicieni, cât şi faţã de vedete rock sau sportivi celebri. Argumentul potrivit cãruia femeile sunt atrase de faimã, bani şi putere nu stã în picioare atunci când este vorba de criminali în masã. Se pare cã aceştia sunt asaltaţi în închisoare de femei dornice sã facã dragoste şi/sau sã se mãrite cu ei. Cele mai bune exemple sunt Ted Bundy şi Richard Speck. Când era în închisoare, Richard Bundy s-a cãsãtorit cu o astfel de femeie şi cei doi au fãcut şi un copil. Respectiva lucra ca asistent social şi şi-a pierdut serviciul pentru cã a lipsit prea mult, ca sã stea alãturi de el.

Afemeiaţii din aceastã carte au avut aceeaşi atitudine şi în tinereţe, când erau nişte necunoscuţi, şi mai târziu, când au ajuns la putere. De exemplu, Sukarno şi Mussolini. Existã oare o patologie femininã similarã în mare, dar diametral opusã celei pe care o posedã afemeiatul?

După pãrerea mea, nu toţi bãrbaţii prezentaţi aici sunt nişte afemeiaţi. Doar cei din primele trei capitole şi câţiva din celelalte. Dar materialul cuprinde doar ceea ce se ştie despre conducãtorii lumii moderne şi despre practicile lor sexuale, fãrã sã intre în profunzime.

BARBÃ ALBASTRÃ

Cei din categoria Barbã Albastrã se disting de ceilalți bărbați din această carte printr-o trăsătură caracteristică: femeile care s-au implicat în relații cu aceștia au sfârșit prematur, subit și misterios. În alte privințe, atitudinea lor a variat – de la nevropați, cum ar fi Idi Amin și John Kennedy, până la lumea bizară a lui Adolf Hitler. Altă caracteristică esențială este disprețul nemărginit față de femei, mai mare decât în cazul țapilor. Această categorie include bătăuși, violatori, lași și bogătași capabili să orchestreze investigații pe furiș și să-și acopere urmele.

Patru dintre aceștia au fost acuzați de crimă, deși nici unul n-a ucis cu mâna lui femeia în cauză. Oricum, ei formează o categorie extrem de violentă și cumplită. Faptul este evident pentru primii trei, dar este valabil și pentru frații Kennedy. Cei doi Kennedy mai mici nu au avut suficientă putere să demonstreze pe deplin acest lucru, dar el reiese din poveștile prin care au încercat să-și acopere urmele, atunci când o femeie a murit în preajma lor. Robert a înscenat o cumplită vendetă împotriva lui Jimmy Hoffa, dar și lui Roy Cohn, din simplul motiv că i-a suflat postul de consilier juridic al lui Joe McCarthy, atât de râvnit de acesta. Regimul JFK a fost cel care a inițiat comploturile bizare și nereușite împotriva lui Fidel Castro, el a declanșat războiul din Vietnam, trimițând soldați în loc de „consilieri". JFK a autorizat folosirea armelor chimice și biologice în Vietnam, nu numai pentru a distruge, ci și pentru a compromite definitiv recoltele. A fost prima oară când o țară a folosit armele chimice, după primul război mondial. Nici măcar Hitler, care în 1940 avea la îndemână un stoc din noua generație de arme cu gaze paralizante (spre deosebire de aliați), nu a îndrăznit să autorizeze folosirea sa. Viața sexuală a lui Hitler este atât de ciudată și respingătoare, încât unele dintre femeile lui au încercat să se sinucidă. Cel mai mare mister plutește în jurul morții nepoatei sale, cu care locuia. S-a zvonit că ar fi fost ucisă, deși sinuciderea este mai plauzibilă. Dar, în orice caz, Hitler a împins-o în mod sigur spre acest act.

Iosif Stalin își bătea soția și, la fel ca și Hitler, a făcut-o pe femeia cea mai apropiată să se sinucidă. Numele lui este legat și de alte crime, care au fost luate, în general, drept sinucideri. La fel ca în cazul lui

Hitler, şi atitudinea lui Stalin a dus-o mai mult ca sigur la sinucidere pe soţia lui.

Practicile sexuale ale lui Idi Amin includ violul, deşi acesta nu a dus lipsã nici de partenere doritoare. Crimele pe care le-a ordonat au fost la fel de odioase ca regimul sãu. Una dintre soţiile lui a fost gãsitã dezmembratã şi bãgatã în portbagajul unei maşini.

Jack şi Robert Kennedy au trãit amândoi cu Marilyn Monroe, ea fiind, un timp, amanta lor comunã. La moartea actriţei, Robert a fost acuzat de crimã, dar numai de cãtre facţiuni extremiste. În orice caz, fraţii Kennedy au contribuit din plin la degradarea stãrii psihice a actriţei, care era şi aşa destul de precarã la vremea aceea. Şi au reuşit sã controleze investigaţia morţii sale.

Ted Kennedy nu a fost acuzat vreodatã de moartea lui Mary Jo, cu toate cã, prin tãcerea lui, a împiedicat eventuala salvare a acesteia. Deşi bãuse şi se fãcuse vinovat de moartea unei femei, a scãpat basma curatã, graţie sforilor trase de familia Kennedy. În concluzie, feriţi-vã de Barbã Albastrã, sunt periculoşi pentru sãnãtatea dumneavoastrã!

ADOLF HITLER

Viaţa sexualã a lui Adolf Hitler este mai bizarã decât cea a oricãrui bãrbat prezentat în aceastã carte. Acestui individ îi plãcea în mod deosebit ca o femeie sã-l lovească cu piciorul, sã-l biciuiascã şi sã-şi facã nevoile pe el. Nu se ştie dacã a avut un contact sexual normal, adicã dacã şi-a introdus vreodatã penisul în vaginul unei femei. Şi, oricum, chiar dacã a fãcut-o, nu era o practicã obişnuitã pentru el. Multe dintre rapoartele despre activitãţile lui sexuale sunt contradictorii. Indiferent în ce a constat viaţa lui sexualã, femeile cu care s-a culcat erau nefericite şi deprimate. Hitler s-a nãscut pe 20 aprilie 1889 şi a preluat puterea în Germania în 1933. A condus ţara pânã la moartea sa prin sinucidere, pe 30 aprilie 1945.

Nu existã prea multe informaţii despre copilãria sa. În tinereţe, la Viena, în perioada 1906–1910, se spune cã idealiza femeile şi le privea de la distanţã. Pe vremea aceea, era foarte preocupat de moralitate. Cu toate acestea, un raport al poliţiei vieneze aratã cã „era un pervers sexual, probabil fiindcã se asociase cu alţi perverşi, nu neapãrat pentru cã

era interesat de asemenea practici". În timp ce se plimba cu un prieten prin cartierul rău famat al Vienei, Adolf își exprimă dezgustul față de prostituție. Cineva a afirmat că „unele femei îl găseau sexy pe Adolf, dar erau exact acelea pe care le disprețuia cel mai mult". În timp ce căuta o cameră de închiriat, însoțit de același prieten, o proprietăreasă între două vârste și-a desfăcut halatul, sub care era goală, cu excepția chiloților. Hitler a fost atât de jenat, încât a luat-o imediat la goană. Mai târziu, camaradul său nazist Ernst „Putzi" Hanfstaengl a remarcat aceeași atitudine când el și soția lui au văzut cum încerca Adolf să se eschiveze în momentele în care femeile se ofereau practic să se culce cu el.

Nici în 1918-1919, Hitler nu manifesta interes față de sex. Apoi, în august 1919, s-a dus la un medic și i-a spus că se teme că are sifilis. Medicul l-a examinat și i-a spus că o să-i facă o analiză, deși nu i se pare că suferă de această boală. Atunci Adolf i-a replicat: „Dacă nu am sifilis, de ce sunt complet impotent?" Medicul l-a tratat și, după aceea, conform acestui raport, Hitler a început să aibă legături cu femeile – a avut cel puțin vreo zece în următorii ani. Zvonurile despre boala venerică a lui Hitler au reapărut de mai multe ori, pe parcursul anilor. Putzi credea că Führerul luase sifilis în tinerețe, la Viena. Se zvonea, de asemenea, că-l contractase în primul război mondial și că nu se vindecase, având crize recurente în 1937 și din nou în 1942. Contrar acestor zvonuri, nu există vreo dovadă că Hitler ar fi suferit de vreo boală venerică. S-a spus și că ar fi fost homosexual, ceea ce este tot o minciună.

Putzi l-a cunoscut pe Hitler în 1922 și a spus imediat: „Acest om nu are o viață sexuală normală". Soția lui a fost de aceeași părere și a adăugat: „Te asigur că este un abstinent." Iar Ernst a mers mai departe, ajungând la concluzia că „era impotent și se masturba... Din clipa în care l-am cunoscut, am bănuit că nu are relații sexuale normale cu nici o femeie."

Prima relatare serioasă despre legătura dintre Hitler și o femeie datează din 1925, când Hitler locuia în satul Berchtesgarten. Maria Reiter lucra ca funcționară în magazinul mamei sale. Cei doi s-au cunoscut în timp ce își plimbau câinii. Ea avea 16 ani, el 37. Prima întâlnire a fost aranjată de un intermediar și, cu această ocazie, ea a asistat la un discurs de-al Führerului. Dar faptul că umbla cu o adolescentă dăuna carierei sale politice, așa că a întrerupt brusc relația în 1928. În același an, fata susține că a încercat să se spânzure, dar a dat greș. Maria s-a căsătorit mai târziu cu un proprietar de hotel, dar

cărarea vieții ei s-a intersectat din nou cu cea a lui Hitler, la sfârșitul lui 1931 și la începutul lui 1932. Rudolf Hess a venit s-o anunțe că Hitler dorea să-l viziteze. Reiter și-a făcut bagajul și s-a dus la Führer, petrecându-și o noapte în apartamentul lui. Despre noaptea aceea își amintește că „l-am lăsat să facă ce-a vrut cu mine". De asemenea, ea afirmă că Adolf a implorat-o să-i fie amantă, dar ea a insistat s-o ia în căsătorie. Și, fiindcă a refuzat-o, s-a întors acasă. În 1934 au petrecut altă noapte împreună și a refuzat din nou să se însoare cu ea. A fost ultima lor întâlnire. Maria a divorțat și s-a căsătorit cu un ofițer SS, în 1936. Când acesta a murit în război, Hitler i-a trimis o sută de trandafiri.

Cam în aceeași perioadă, Hitler a avut altă relație cu o adolescentă, Jenny Hoffman. Tatăl ei, Heinrich, era prieten cu Hitler și membru al partidului nazist. Dar, după ce a aflat de la fiica sa de legătura cu Adolf, s-a înfuriat și n-a mai avut de-a face cu el, un timp. Apoi, s-au împăcat însă, când liderul nazist l-a numit fotograful partidului și i-a acordat în exclusivitate dreptul de a-l fotografia, ceea ce l-a îmbogățit peste noapte. Unii asociați consideră că Hitler s-a implicat într-o legătură sexuală compromițătoare și astfel i-a cumpărat tăcerea lui Hoffman.

La sfârșitul anilor 1920, a început legătura cu Geli Raubal, femeia care a însemnat, se pare, cel mai mult pentru el, în cele din urmă. În septembrie 1929, s-a mutat într-un apartament mai mare, în parte pentru că avea mai mulți aghiotanți și mai multă greutate în politica germană, dar mai ales pentru că Geli se muta cu el. Angela Maria Raubal – cunoscută sub numele de Geli – avea douăzeci și unu de ani și era fiica surorii vitrege a lui Hitler, pe care o chema tot Angela Raubal. Mama și fiica s-au mutat amândouă în apartament, în dormitorul alăturat de cel al lui Hitler. Geli era frumoasă, frivolă și veselă. Nu o interesa politica, voia numai să se distreze. Hitler spunea despre ele: „Aceste femei sunt atât de primitive! Coaforul, hainele, dansul, teatrul le distrag de la orice activitate serioasă. Nu citesc decât reviste și romane."

Lui Adolf îi plăcea s-o însoțească pe Geli la diverse dineuri oficiale și nu-și ascundea interesul față de ea. Această relație i-a făcut pe asociații săi din partid să ridice din sprâncene, dar el a pretins cu încăpățânare că sora lui vitregă se mutase de asemenea cu fiica ei. Dar acest fapt nu le-a astupat gura. Hitler a aranjat ca Geli să ia lecții de canto – inițial, fusese dorința lui Geli, dar Adolf se opusese –, ca să poată spune că fata venise la München să studieze muzica, însă nu-și

permitea să-și închirieze propriul ei apartament. Cu toate acestea, bârfele au continuat și, la începutul lui 1931, toți – adică elita partidului nazist – știau că trăiau împreună. Imaginea publică a liderului Germaniei – regizată de Goebbels – era aceea a unui puritan, a unui bărbat complet dezinteresat de femei. Și, pentru majoritatea germanilor, va rămâne așa până la sfârșit.

Legătura dintre ei a fost destul de tensionată. Fiind extrem de gelos, Hitler o urmărea îndeaproape, îi alegea hainele, compania și, în general, îi dirija viața. Era captivat de ea și o considera „întruchiparea idealului său feminin". În ciuda acestei supravegheri atente, se zvonea că Geli reușea totuși să-și facă de cap. Se spune că o dată Hitler a prins-o în brațele șoferului și, turbat de furie, l-a concediat imediat. La rândul ei, se pare că și Geli era o fire pasională și geloasă pe Adolf. Cu puțin înainte de moartea ei, Geli a descoperit că Hitler se întâlnea cu altă femeie, care va deveni importantă în viața lui, Eva Braun. Descoperise o scrisoare în care aceasta îi mulțumea lui Adolf că o dusese la teatru.

Ca artist, Hitler și-a asumat dreptul să o picteze nud și a realizat câteva desene obscene. Se zvonește, de asemenea, că o biciuia. Conducătorul nazist avea obiceiul să-și împodobească pereții cinematografului său cu scene din filme porno. Dar, indiferent ce se petrecea între ei, Geli nu era fericită. I-a mărturisit unei prietene că „nu pot face ce-mi pretinde el". Altă dată, a spus: „Hitler este un monstru. Nici nu ți-ar veni să crezi ce-mi cere." Cei mai mulți considerau că Geli era o fată dulce, naturală și încântătoare. Dar nu și Hanfstaengl, care o caracteriza drept „o târfuliță fără minte, cu mutră vulgară de servitoare".

Cei doi s-au certat furibund pe 18 septembrie 1931, când Hitler a zbierat la ea furios. Nu se știe ce a provocat această ceartă, dar se pare că asemenea întâmplări erau destul de frecvente. Geli s-a împușcat la miezul nopții. Nici unul dintre servitorii din casă n-a auzit împușcătura. Moartea ei rămâne un mare mister. S-a zvonit că ar fi ucis-o Adolf, din cauză că avea o relație cu un alt bărbat. Dar nu există nici o dovadă în sprijinul acestei afirmații; prin urmare, se pare că a fost totuși o sinucidere. Hitler s-a arătat îndurerat la moartea ei și i-a purtat poza tot restul vieții. Camera în care s-a sinucis a rămas intactă. După moartea ei, a afirmat: „Se pare că femeia joacă un rol mai mare în viața unui bărbat decât suntem înclinați să presupunem când nu suntem privați de prezența ei. Este adevărat că am depășit dorința de a poseda fizic o femeie. Dar prețuiesc mâna iubitoare a unei femei

aproape de inima mea, atenția pe care mi-o acordă – abia acum îmi dau seama ce înseamnă să nu o ai."

Mai mulți autori afirmă că Hitler a jucat teatru atunci când și-a manifestat disperarea la moartea lui Geli. Alții spun că „relația dintre ei nu s-a consumat niciodată", deși au trăit mai mulți ani împreună. Se pare că doctorul care a examinat cadavrul a constat că fata era virgină. După moartea lui Geli, Hitler s-a dus la medicul lui și i-a explicat că, după ce a concediat șoferul pe care-l prinsese cu nepoata lui, atitudinea lui față de Geli s-a schimbat „și dorințele lui au devenit mai frecvente și mai variate". Adolf voia să știe dacă aceste dorințe ar fi putut s-o împingă la sinucidere. Doctorul i-a răspuns că „nu". Aceasta ar putea fi considerată o referire la diversele sale perversiuni sexuale.

Hanfstaengl auzise de la alte femei că Hitler era în același timp „un sadic și un masochist". Ernst susține totodată că i s-au confirmat suspiciunile când a văzut desenele cu Geli – nu puteau fi decât creația unui sadic. Camaradul nazist Otto Strasser relatează vorbele lui Geli. Se pare că „Hitler o punea să se dezbrace... Se întindea pe podea. Apoi îi cerea să stea pe vine deasupra feței lui. Această poziție îl excita la maximum. Când era aproape de apogeu, o punea să urineze peste el și acest fapt îi provoca orgasmul. Geli spunea că era profund dezgustată de aceste practici". Nu este singura care confirmă perversiunile Führerului. Acestuia îi plăcea, de asemenea, ca o femeie să-l lovească cu piciorul, să se cace pe el și să-l biciuiască. Se pare că purta biciul la el. Părintele Bernard Stempfle, care l-a ajutat pe Hitler să scrie Mein Kampf, în 1929, a spus că Adolf îi scrisese nepoatei sale „o scrisoare șocant de compromițătoare, în care menționa explicit înclinațiile sale masochiste și coprofilice". Probabil că o relație sexuală normală nu reușea să-l ducă la orgasm. Hitler vorbea adesea despre păstrarea purității „flăcării vieții". Hanfstaengl susține că era impotent.

În 1932, Eva Braun devenise deja cea de-a doua și ultima sa tovarășă de viață, ce avea să stea cu el până la sfârșit. Dar ea va avea și alte relații, atât înainte, cât și în timpul conviețuirii lor. Una dintre ele a fost cu Winifred Wagner, în 1932. Aceasta era o femeie inteligentă și frumoasă, fiind nora compozitorului Richard Wagner. Asociații lui Hitler sperau că această relație o să țină, dar a fost imposibil. Hitler i-a cerut acestei femei să-l lovească. Cu alte ocazii, a tratat-o ca pe o mamă și a rugat-o să-l biciuiască. Winifred s-a dus la medicul lui Hitler și i-a mărturisit că a fost surprinsă și șocată de felul cum abordează

sexul, afirmând că era „animalic". Iar apoi a refuzat să mai aibă de-a face cu el.

Un regizor german de film susține că-i furniza stele de cinema pentru distracții de-o noapte. Ministrul de externe al Italiei spune că Führerul a avut o relație de scurtă durată cu o fată de douăzeci de ani, pe nume Sigrid von Lappus. Spionajul militar al SUA are dovezi despre legătura lui Hitler cu două tinere müncheneze, Abel și Ahaue. Un sponsor al partidului nazist l-a găsit pe Hitler în genunchi, făcând o declarație de dragoste fiicei sale – spre stânjeneala tuturor celor implicați. Legătura cu Suzi Liptauer a făcut-o pe aceasta să se sinucidă, la scurt timp după întâlnirea cu liderul nazist. O actriță germană, Renatte Mueller, s-a sinucis, de asemenea, după o experiență amoroasă cu Hitler. Se consemnează încă o relație cu o englezoaică naivă, Unity Walkirie Mitford, care spera într-o alianță între Germania și Marea Britanie. Dar, atunci când Germania a declarat război Angliei în 1939, femeia s-a împușcat în cap, în Germania. Adolf a ordonat să fie îngrijită de cei mai buni medici și i-a adus flori la spital. Un autor trage concluzia că Hitler a susținut relații sexuale cu șapte femei, dintre care șase s-au sinucis sau au încercat s-o facă. Eva Braun, Reiter și Liptauer au dat greș. Încercarea de sinucidere a lui Mitford a fost considerată un gest politic.

Când Renatte Mueller și-a petrecut o noapte cu Hitler, acesta i-a descris mai întâi în detaliu metodele medievale și gestapoviste de tortură. După ce s-au dezbrăcat, Führerul s-a întins pe podea și a spus că este un om nedemn și s-a acuzat în toate felurile, rugând-o pe Renatte să-l lovească, spre oroarea fetei, care a acceptat până la urmă. „Aceste lovituri îl excitau din ce în ce mai mult."

Atunci când l-a văzut prima oară pe Hitler, Eva Braun era o funcționară de optsprezece ani și lucra în atelierul fotografic al lui Heinrich Hoffman. S-au întâlnit ocazional cât timp a trăit Geli, apoi, la începutul lui 1932, s-a mutat la el. Fotograful o considera „frivolă, cu minte de canar, inconsecventă", în timp ce unul dintre doctorii lui Hitler o caracteriza drept o persoană „de proastă calitate, arogantă și egoistă". Eva nu știa absolut nimic despre politică și era perfect de acord cu ideile Führerului ei. Hitler voia să rămână invizibilă, să nu participe la viața politică. Era rareori văzută în societatea germană. Doar apropiații lui știau de ea. Mulți dintre prietenii lui considerau că liderul lor o să dea de bucluc și n-o să reziste unui al doilea scandal. După părerea lor, era un „pervers, care o împinsese la sinucidere pe Geli, din

cauza pretențiilor lui sexuale aberante și a lipsei lui de fidelitate". Aproape singurul lucru pe care Eva nu l-a făcut pentru Adolf a fost să se îngrașe, „spre dezamăgirea liderului nazist, care prefera femeile voluptuoase". Îi plăceau femeile înalte, planturoase.

Se spune că Braun îi era devotată lui Hitler și că el fusese primul și singurul ei iubit. Conform nazistului Albert Speer, „Hitler o ținea pe Eva lui ca pe o marionetă într-o casă de păpuși. Făcea parte din ambianță, aidoma coliviei canarului, arborelui de cauciuc și ceasurilor de lemn". Când Hitler era vizitat la locuința sa de diverși demnitari sau de miniștrii cabinetului său, o punea să stea în camera ei. Pentru el, Braun era acceptabilă social doar în anumite limite. Nu-i păsa de sentimentele ei și o dată a afirmat, în prezența ei, că „un bărbat foarte inteligent trebuie să-și ia o femeie primitivă și proastă". Nu suporta femeile inteligente.

Eva a încercat de două ori să se sinucidă. Pe 1 noiembrie 1932, s-a împușcat în gât. Era deprimată pentru că Adolf își dedica tot timpul alegerilor și n-o mai băga în seamă. Gelozia a fost de asemenea unul dintre motive, pentru că mai multe dintre rivalele ei îi trimiseseră fotografii cu Führerul și cu alte femei, din timpul campaniei. Aceleași motive au determinat-o să recurgă la cea de-a doua tentativă, pe 29 mai 1935, când s-a împușcat din nou. Atunci, auzise zvonuri în legătură cu Unity Mitford. Dar, în cele din urmă, Eva s-a lămurit că nu putea trăi alături de el decât în condițiile impuse de liderul nazist.

Braun a sperat întotdeauna că o să se mărite cu Führerul, dar acesta a respins ideea de fiecare dată. I-a spus lui Albert Speer că „o mulțime de femei se simt atrase de mine pentru că sunt neînsurat". Iar Speer a adăugat că „Hitler crede că exercită o puternică atracție sexuală asupra femeilor. Dar a fost întotdeauna prudent în această privință." Adolf i-a spus mereu Evei că nu se poate căsători cu ea, pentru că trebuie să se dedice națiunii. Unui aghiotant i-a mărturisit că ar pierde voturi dacă s-ar însura. „Așa că am o fată la dispoziția mea, la München." Führerul a comentat pe tema căsătoriei, afirmând că" pentru mine însurătoarea ar fi fost un dezastru. Există un moment în care apar neînțelegeri între un bărbat și soția lui, și anume când soțul nu mai poate să-i dedice consoartei sale atâta timp cât i s-ar cuveni. Dintr-o căsătorie, nu m-aș fi ales decât cu fața posomorâtă a unei soții, dacă n-aș fi vrut să-mi neglijez îndatoririle… Partea proastă a unei căsătorii este că generează drepturi. Așa că este de preferat să ai o amantă. Ai mai puține răspunderi și totul se transformă mai mult într-un dar, decât

într-o obligație.“ Totodată, Führerul i-a mărturisit secretarului său: „Eva este foarte drăguță, dar numai Geli era capabilă să-mi inspire o adevărată pasiune. Nici nu mă gândesc să mă căsătoresc cu Eva. Singura femeie de care aș fi putut să mă leg pe viață era Geli.“

Informațiile despre viața sexuală a Evei și a lui Adolf sunt derutante. Braun i-a spus odată lui Speer că făceau sex normal. Mai târziu însă i-a mărturisit că „Hitler nu era atât de potent pe cât ar fi vrut ea.“ Eva i-a spus surorii sale că viața ei sexuală cu Führerul era „complet normală.“ Însă unei prietene apropiate i-a spus cu totul altceva. „În ceea ce privește bărbăția lui, nu obțin nimic de la el.“ Discuțiile despre sex și despre practici sexuale perverse erau subiectele sale preferate. Adeseori, el le cerea tinerelor femei să-i descrie experiențele lor sexuale. Mai există cel puțin încă o persoană, în afară de Hanfstaengl, care a ajuns la concluzia că Hitler era impotent. În timpul războiului, dr. Walter Langer a cules observații psihologice despre Führer pentru americani. Langer a remarcat un puternic filon masochist și faptul că relațiile sale sexuale cu femeile erau „în aparență ciudate și le împingeau la sinucidere, așa cum s-a întâmplat cu nepoata sa, Geli Raubal, și cu tentativele nereușite ale Evei Braun.“

Eva s-a alăturat lui Hitler în buncărul lui, pe 15 aprilie 1945. Avusese nenumărate posibilități și ocazii să fugă din Germania și totuși a venit acolo, împotriva voinței Führerului. Speranțele lui Braun s-au împlinit pe 29 aprilie, în buncăr, pe măsură ce se apropiau aliații. Cei doi s-au căsătorit în acea zi. Iar, în ziua următoare, s-au sinucis amândoi.

„Este un fapt dovedit că femeilor le plac bărbații adevărați“, afirma Hitler. „Instinctul le spune că trebuie să caute protecția unui erou.“

IOSIF STALIN

La fel ca în cazul lui Hitler, informațiile despre viața sexuală a lui Iosif Stalin sunt confuze și contradictorii. Un lucru este clar însă: el a manifestat același dispreț față de femei, ca și față de propria sa țară. La naștere, pe 21 decembrie 1879, purta numele de Iosif Visarionovici Djugașvili, pe care și l-a schimbat ulterior în Stalin – omul de oțel –,

în jurul anului 1910. În preajma anului 1928, reușise să-și consolideze puterea și a condus Rusia până la moartea sa, survenită pe 5 martie 1953.

Stalin a cunoscut-o pe prima sa soție în Georgia, când locuia în casa unei bătrâne, Ecaterina Svanidze, care avea o nepoată de optsprezece ani cu același nume. Cei doi au început să trăiască împreună, dar Ecaterina s-a plâns mamei lui Stalin că tânărul nu avea de gând s-o ia de nevastă. La insistențele celor două femei, cei doi s-au căsătorit religios în cele din urmă. Se avansează diverse date, de la 1902, până la 1907, cea mai probabilă fiind 1904. În 1908, s-a născut fiul lor. Ecaterina a murit în 1910.

Ea era o creștină pioasă, care considera că rolul soției era să îngrijească de casă și se supunea voinței lui Stalin. Un observator comenta despre acest cuplu: „A fost o căsătorie fericită, pentru că soția lui nu se ridica la nivelul său intelectual și-l considera un adevărat semizeu. Iar faptul că era georgiană o făcuse să fie educată în sacrosanta tradiție potrivit căreia femeia este roaba bărbatului… Această femeie cu adevărat georgiană veghea asupra bunăstării soțului ei tremurând de frică."

Brutalitatea caracteristică dictatorului s-a manifestat încă din 1908, când Ecaterina era gravidă. Un om care locuia la ei cu chirie își amintește că Iosif „o înjura murdar și o lovea cu piciorul în burtă". Alt observator spune că în relațiile cu femeile, indiferent dacă era vorba de mamă, soție sau fiică, acesta vorbea urât, fără respect și era capabil de violență fizică." Atunci când se afla în compania unui grup de femei bolșevice, cunoscute pentru „înaltele lor standarde morale", lui Stalin îi făcea mare plăcere să le umilească rușinos, cântând cântece obscene în fața lor. O dată, a jignit-o pe propria lui mamă, spunându-i „târfă bătrână" în public. Pentru prima lui soție a avut totuși sentimente. La înmormântarea ei, a spus cu tristețe: „A fost singura ființă care mi-a îmblânzit inima dură. O dată cu ea, a murit și blândețea mea față de oameni."

În jurul anului 1913, când a fost exilat timp de patru ani în Siberia, a trăit cu o țărancă al cărei soț era plecat în război. Au avut un fiu împreună. Altă relatare susține că țăranca era necăsătoriță și a primit din partea lui Iosif o promisiune scrisă că o va lua de nevastă. Conform acestei relatări, din respectiva relație s-ar fi născut doi copii – unul care s-a născut mort și altul care a supraviețuit. „Peste câțiva ani, femeia

avea numai vorbe de ocară la adresa lui. Și-a crescut fiul, învățându-l să-și urască tatăl."

Atunci când s-a întors din exilul siberian, Iosif a început să-i dea târcoale Nadejdei Alliluyeva. Îi cunoștea pe părinții ei din 1900, cu un an înainte de nașterea Nadejdei. În 1917, Iosif s-a stabilit la pensiunea familiei. Fata avea numai șaisprezece ani când a apărut chiriașul de 38 de ani. În curând, s-a înfiripat o relație romantică între ei. Nadejda îl considera un erou al cauzei de eliberare a țării. S-au căsătorit în 1918 sau 1919. Nadejda lucra atunci ca secretară a lui Stalin. Nu se știe exact ce calități a văzut Stalin la această fată, dar în nici un caz inteligența, pentru că ura femeile deștepte – obișnuia să le caracterizeze drept „heringi cu idei". Ca urmare a prieteniei lor, Nadejda a anunțat în scurt timp că era gravidă. Tatăl ei, Serghei, era un om cu principii largi, ca un adevărat comunist. Dar iată că, la aflarea veștii, și el și soția lui au reacționat ca niște adevărați burghezi și i-au cerut lui Stalin să se însoare cu fiica lor. Nadejda a născut un fiu, în 1920, și o fiică, Svetlana, în 1926. Ținând cont de data căsătoriei, această poveste cu graviditatea este puțin probabilă, deși nu se exclude complet.

A fost o căsătorie cu probleme de la bun început. Unul dintre motive îl constituia faptul că pasiunea pentru politică a lui Stalin îi lăsa puțin timp pentru familie. Iar Nadejda nu era o femeie supusă, ca Ecaterina. Nu suporta să-și audă soțul înjurând în prezența ei, când aveau oaspeți. Altă problemă era faptul că o înșela. Aceste infidelități sunt descrise de un observator drept „aventuri trecătoare cu secretare guvernamentale și altele de acest gen". În 1927, a izbucnit un mare scandal între ei, când Nadejda l-a amenințat că se sinucide dacă Iosif nu rupe relația cu o cântăreață georgiană. Stalin i-a făcut pe plac și a trimis-o pe respectiva într-un oraș îndepărtat. Altă amantă a liderului rus a fost o fată numită Yolka Andreievna, care i-a făcut un fiu. După ce a intrat în partidul comunist, în 1918, Nadejda a devenit membră a personalului lui Lenin, lucrând ca secretară în 1919. Dintr-o dată însă, s-a trezit expulzată din partid în 1921 și a trebuit să facă apel direct la Lenin, care i-a dat o scrisoare de recomandare, pentru a putea să-și redobândească poziția. Nu se știe cine a contribuit la excluderea ei, dar se bănuiește că Stalin, care se bucura de mare influență la vremea aceea. Probabil că a făcut-o pentru că dorea ca soția lui să stea acasă, ca o gospodină obișnuită. Toate acestea s-au întâmplat la puțin timp după nașterea primului lor copil și au dus la subminarea relației lor.

O crizã asemãnãtoare a izbucnit în 1926, dupã naşterea Svetlanei. Atunci, Nadejda şi-a fãcut bagajele, şi-a luat cei doi copii şi a plecat la tatãl ei, la Leningrad. Avea de gând sã înceapã o nouã viaţã, dar Stalin a sunat-o şi a convins-o sã se întoarcã acasã. Ca s-o împace, i-a promis cã angajeazã o guvernantã pentru copii şi cã o lasã sã-şi continue studiile. Şi s-a ţinut de promisiune. Deşi locuiau împreunã, viaţa lor sexualã s-a încheiat. Nadejda dormea în dormitorul ei, iar Iosif „în birou sau într-o cãmãruţã cu telefon, lângã sufragerie".

Nadejda nu ştia nimic despre atrocitãţile pe care începuse sã le comitã soţul ei, dar s-a lãmurit atunci când a început studiile. S-a înscris la Facultatea de chimie industrialã şi studenţii s-au grãbit s-o punã la curent cu excesele regimului stalinist, neştiind cine era. Când i-a cerut lãmuriri soţului ei, acesta a insultat-o în cei mai obsceni termeni şi a acuzat-o cã „se ia dupã zvonurile troţkiste". Iar bieţii studenţi care o luminaserã au fost arestaţi. Nadejda a hotãrât sã plece singurã în Ucraina, sã vadã cu ochii ei dacã erau adevãrate zvonurile – şi anume foametea cauzatã de guvern, care confiscase alimentele, pentru a le trimite în alte pãrţi din URSS. Stalin s-a înfuriat şi a ameninţat-o cã divorţeazã şi o exileazã în Siberia. Dar femeia tot a plecat. Stalin l-a rugat pe doctorul lui „sã-i bage minţile-n cap". Dupã ce s-a întors, Nadejda i-a spus doctorului: „Stalin a înşelat oamenii şi URSS." Îi era ruşine de ceea ce vãzuse.

Pe 8 noiembrie 1932, Stalin şi Nadejda s-au dus acasã la un prieten sã sãrbãtoreascã cea de-a cincisprezecea aniversare a revoluţiei din octombrie. La petrecere, a izbucnit o ceartã violentã între ei. Unul dintre motive a fost o femeie, Rosa Kaganovici, care era, se pare, noua amantã a lui Stalin. Iar al doilea motiv l-au constituit remarcile Nadejdei la adresa politicii agrare a lui Stalin. Liderul rus s-a înfuriat şi a aruncat o ţigarã aprinsã pe rochia ei. Altã relatare spune cã s-au luat la bãtaie. Nadejda a fugit şi Iosif s-a luat dupã ea. În dimineaţa urmãtoare, pe 9 noiembrie, în jur de ora 4, Nadejda murise împuşcatã.

S-au avansat diverse ipoteze referitoare la felul în care a murit Nadejda. Unii sunt de pãrere cã s-a sinucis. Era deprimatã şi avea o cãsãtorie nefericitã. Trebuie menţionat aici şi faptul cã sora şi fratele ei sufereau de boli nervoase. O a doua versiune este cã, la sosirea acasã, Stalin a ameninţat-o cu pistolul. S-au încãierat şi arma s-a descãrcat accidental. Iar a treia susţine cã Stalin şi-a ucis, pur şi simplu, soţia. Atunci când au ajuns acasã, Iosif a început sã-şi batã soţia cu pumnii. Cineva din casã i-a despãrţit. Nadejda i-a strigat soţului ei cã este un ucigaş. Iar Stalin a scos pistolul – pe care-l purta întotdeauna la el – şi

a împușcat-o. Conform acestei versiuni, înainte de înmormântare, Stalin i-a adunat pe membrii Politburo și a mărturisit că și-a ucis soția. „Mi-am pierdut capul. Nu voiam ca soția mea să se amestece în treburile de partid." A cerut să fie eliberat din funcție și scos din partid. Unul dintre membri, Viaceslav Molotov, a intervenit și i-a luat apărarea, înșirând realizările lui Stalin. Discursul lui l-a salvat. Se pare că liderul rus a plâns toată noaptea după soția sa. Pe certificatul de deces, cauza morții este „oprirea inimii". Nu se știe exact care din aceste versiuni este cea adevărată, dar majoritatea istoricilor pledează pentru sinucidere sau omor prin imprudență.

Și Rosa Koganovici a dat naștere la multe povești contradictorii. Unii susțin că Stalin a început să o frecventeze încă de pe vremea când Nadejda era în viață. Iar alții afirmă că relația lor a început numai după moartea Nadejdei. Fie că Rosa a rămas amanta lui Stalin, până nu s-a mai auzit de ea, fie că s-a căsătorit cu el și apoi a divorțat. Unii – printre care și Svetlana – susțin că Rosa nu a existat. Dar se știe foarte bine că ea a avut doi sau trei frați care au ocupat funcții înalte în administrația lui Stalin. Koganovicii erau o familie de evrei. Svetlana nu concepea ca tatăl ei să se fi încurcat cu o evreică, pentru că era de un antisemitism înverderat. Dar ideologia nu are nici o legătură cu sexul. Mussolini a avut o îndelungată relație cu o evreică. Istoria abundă în asemenea exemple. Proprietarii de sclavi din America se culcau adesea cu sclavele lor, deși îi disprețuiau pe negri. Majoritatea biografilor lui Stalin acceptă existența Rosei și a unei legături între ea și lider. Frații Koganovici au fost înlăturați în cele din urmă de regim, iar Rosa a dispărut.

Dar, chiar și când era cu Rosa, Stalin își găsea timp și pentru alte femei, pe care le aducea la proprietatea de lângă Moscova și în vila sa. După moartea Nadejdei, aghiotantul și bodyguardul său, Nikolai Vlasik, i-a prezentat niște chelnerițe în casa lui de la țară, dintre care Stalin a ales-o pe Valecika Istomina. Aceasta a devenit menajera lui și, la moartea lui Stalin, a fost acceptată drept văduva lui neoficială. Valecika era descrisă ca fiind o „femeie corpolentă, care servea la masă și nu se amesteca în nici o discuție. I-a rămas credincioasă stăpânului ei până la moartea acestuia, și chiar după."

Unul dintre biografii lui Stalin relatează că, după moartea Nadejdei, liderul rus a „început să ducă o viață depravată". Una dintre amantele sale a fost Liza Kazanova, prietenă cu răposata sa soție. Atunci când au început relația, Liza era logoditã. Pretendentul ei, ofițer în Armata

Roşie, s-a trezit transferat brusc la frontiera cu China. Iar în drum spre noua lui unitate a fost condamnat la 25 de ani de închisoare pentru „activitate revoluţionară“. Când legătura s-a încheiat, la fel ca în cazul Rosei, nu s-a mai auzit nimic de Lisa. Conform unei relatări bizare, Stalin a început să-şi facă probleme în privinţa potenţei sale sexuale la sfârşitul anilor 1930. Prietenul său Mihail Kalinin i-a recomandat o operaţie de reîntinerire; de asemenea, se pare că i s-a transplantat glanda unei maimuţe. Poate că povestea este prea fantezistă dar, la vremea aceea, Rusia avea o fermă experimentală de maimuţe, ale căror glande erau transplantate oamenilor. Numai prizonierii politici erau folosiţi drept cobai în aceste experienţe.

Cineva i-a spus odată liderului rus că sexul este „ca un pahar cu apă“, din care bei atunci când ţi-e sete, la care Stalin a comentat: „Cine ar vrea să bea apă murdară?” După ce a citit o publicaţie dedicată perversiunilor sexuale, Stalin l-a întrebat pe aghiotantul său: „Oare oamenii chiar fac aşa ceva?” Deşi descria sexul drept o ocupaţie sănătoasă şi naturală, necesară pentru a procrea, el spunea totodată că „oamenii n-ar trebui s-o practice în timpul unei urgenţe naţionale, cum ar fi primul plan cincinal! Un bărbat trebuie să fie legat în primul rând de clasa şi poporul lui, nu de femeia lui.“

IDI AMIN

Una dintre soţiile lui Idi Amin – ca musulman, acesta avea dreptul la patru – a murit în împrejurări misterioase. Deşi nu a fost implicat direct în moartea sa, Amin i-a ucis în orice caz pe soţii şi pe prietenii femeilor pe care le dorea. Se purta atât de urât cu femeile, încât este printre puţinii din această carte care a recurs la viol. Îi plăcea, de asemenea, să bată femeile şi să-şi laude virilitatea.

Idi Amin s-a născut, cu aproximaţie, în anul 1925. Pe 25 ianuarie 1971, era general maior în armata ugandeză şi liderul loviturii de stat care l-a adus la putere chiar în acea zi. Idi a condus Uganda până când a fost înlăturat, în 1979. La început, a plecat în exil în Libia. Şi în ziua de azi se află tot în exil, undeva în Africa. Idi nu ştie să scrie şi mai mult silabiseşte decât citeşte.

În tinerețe, în 1946, Idi s-a alăturat armatei coloniale ugandeze, care se numea British Army's King's African Rifles. Prima relatare despre escapadele sale sexuale datează de la începutul anilor 1950, când era sergent. A fost prins în pat cu soția unui coleg și apoi fugărit gol pe stradă. Un ofițer britanic își amintește: „În 1955 avea un dosar destul de prost. Nu putea fi înaintat în grad, pentru că suferea de o boală venerică."

Cam în acea perioadă a cunoscut-o pe prima sa soție. O chema Malyamu Kibendi (Sarah) și avea în jur de douăzeci de ani. Relatările o descriu ca fiind o femeie frumoasă, inteligentă, de un metru optzeci. Nu a existat, practic, o nuntă. Amin a plătit prețul cerut pentru mireasă și unirea lor a fost recunoscută. Căsătoria oficială a avut loc abia în 1966, când aveau deja mai mulți copii. În același an, Amin și-a luat o a doua soție, pe Kay Adroa. Kay era creștină, fiică a unui preot protestant și studentă la Universitatea Makerere din Uganda. Relația lor se baza numai pe sex. Kay a devenit soția cea mică și soția numărul doi pentru Sarah. Se spune că cele două femei s-au împăcat foarte bine. Idi „le solicita pe amândouă, dar preferata lui era Kay". Amândouă femeile au fost bătute în repetate rânduri de Amin și tratate apoi de doctorul lui, la spitalul pentru răniți. Dar, în afară de aceste două căsătorii, el a avut multe alte relații.

Nora a devenit soția numărul trei în 1967. A fost mai mult o căsătorie de conveniență politică, deoarece Nora era înrudită cu președintele Ugandei, Milton Obote, pe care Amin avea să-l înlăture de la conducerea țării în 1971. Pentru a câștiga favorurile lui Obote, Idi a ales-o și a plătit prețul. Nora nu a avut nici un cuvânt de spus. În casa lui Idi, ea era socotită inferioară primelor două soții și muncea cel mai mult. Medina a fost soția numărul patru, căsătoria având loc în 1971 sau 1972. În 1973, Amin avea patru neveste și în jur de douăzeci de copii, unii dintre ei de la amante. Avea și un harem de vreo treizeci de femei, răspândite pe tot cuprinsul Ugandei. Toate erau urmărite de spioni, astfel încât nu îndrăzneau să se combine cu alți bărbați.

Dar, în afară de ele, dictatorul a avut nenumărate aventuri de o noapte. Un scriitor afirmă că Amin s-a culcat cu „sute, poate chiar cu mii de femei". De la fetițe de doisprezece ani, până la femei albe de patruzeci. Cunoscut drept un om primitiv, el își bătea femeile și era un „amant feroce, agresiv". Majoritatea amantelor sale nu au rezistat decât câteva luni. Respectivul scriitor afirma: „Reputația lui Amin și a macabrului regim de teroare le atrage cel mai mult. Am vorbit cu multe femei frumoase, care spuneau că nu puteau rezista sexualității pe care

o degaja.“ Aceleași sentimente sunt împărtășite și de Henry Kyemba, fost ministru în guvernul Amin, care a afirmat că Idi „consideră că energia lui sexuală este un semn de putere și autoritate. Nu încearcă niciodată să-și ascundă pornirile. Reputația performanțelor sale sexuale este atât de mare, încât femeile îi cad în brațe. Dintre amantele lui au fost femei de toate culorile și națiile, de la prostituate la licențiate.“

Kyemba își amintește că era chemat din când în când în biroul șefului său, să-l asculte cum se laudă cu cuceririle sale.“ A avut o viață sexuală extraordinară“, afirmă fostul ministru. De asemenea dictatorului îi plăcea să le spună miniștrilor săi că, dacă o dorea cineva pe soția lui Medina, femeia era întotdeauna dispusă. Spunea despre Kay că „era un animal la pat“, dar se plângea că Nora era „prea rece“. Idi nu prea era adeptul vibratoarelor și al prezervativelor excitante. Îi plăcea sexul oral, dar numai în propriul său beneficiu, întrucât nu era dispus să-l aplice și femeilor. Se lăuda mereu cu numărul copiilor săi și cu faptul că reușea să-și mulțumească toate soțiile.

Un biograf naiv consideră că Idi își împărțea cu dreptate atențiile și darurile între soțiile sale, luând drept bune afirmațiile acestuia: „Un bărbat trebuie să-și împartă în mod egal dragostea între soțiile lui și să le facă să se simtă dorite și fericite.“ Dar, în realitate, femeile erau neglijate de el și foarte nefericite. În martie 1974, primele trei soții, Sarah, Kay și Nora s-au aliat. De doi ani, fuseseră practic izolate și își luaseră amanți. Pe 25 martie, unite de ura lor împotriva lui Idi, au dat o petrecere pentru amanții lor. Amin a fost informat de unul din bodyguarzii lui. Furios, a telefonat soțiilor sale și le-a amenințat că le izgonește. Dar femeile erau prea bete ca să le mai pese și i-au spus dictatorului că n-avea decât să și-o țină pe Medina și să se ducă la dracu'.

A doua zi, Amin a anunțat că divorțase de toate trei. Ca musulman, putea s-o facă spunând simplu „divorțez de tine“ de trei ori. Pentru ochii lumii, Idi a spus că a divorțat de Sara și de Nora pentru că se băgaseră în afaceri – ceea ce era adevărat, pentru că Idi le dăduse la fiecare câte un magazin de textile în 1971. Iar de Kay divorțase pentru că era verișoara lui și primise prea multe plângeri la adresa ei.

La o lună după divorț, Sarah a fost arestată, înscenându-i-se un furt. Dar a fost amendată și eliberată. Peste un an, mașina pe care o conducea a fost lovită de alta, în care se aflau bodyguarzii lui Idi. Sarah a fost internată cu piciorul și mâna rupte. Fostul ei soț a vizitat-o și a certat-o, reproșându-i că nu știa să conducă. Când a ieșit din spital, la sfârșitul lui 1974, a fugit la Londra și nu s-a mai întors vreodată în Uganda. Sarah a fost nevoită să-și abandoneze cei șase copii, care au

fost crescuți de celelalte femei ale lui Idi. Nu se poate spune însă că Medina, care-i rămăsese credincioasă, avea parte de o soartă mai bună. Idi o bătea adesea. În 1975, a umplut-o de vânătăi și i-a fracturat bărbia. Altă dată, când era gravidă în trei luni, a lovit-o și cu picioarele.

Cea de-a doua soție, Kay, a fost găsită moartă în august 1974. Trupul ei dezmembrat a fost descoperit în portbagajul unei mașini. Cea mai acceptată versiune despre circumstanțele morții sale este că a murit din greșeală, în timpul unui avort, făcut de doctorul Mhalu-Mukasa. Medicul, care era de asemenea și tatăl copilului, a intrat în panică văzând că a ucis-o și s-a temut că va cădea pradă mâniei lui Idi, așa că i-a ciopârțit trupul și l-a îndesat în portbagajul mașinii lui, sperând să scape de el mai târziu, cu ajutorul unui prieten. Dar prietenul a fost arestat și a spus tot ce știa. Bănuind că va fi arestat în curând, doctorul a preferat să se sinucidă cu o supradoză de droguri, decât să fie torturat de dictator. Alții susțin însă că Amin a aflat de legătura dintre Kay și doctor, a ucis-o sau a pus pe alții s-o facă, iar apoi a băgat cadavrul în mașina doctorului, ca să-l distrugă și pe acesta. Medicul a găsit cadavrul și apoi s-a sinucis. Se spune, de asemenea, că Amin a ucis-o pe Kay pentru că o credea informatoare.

Deși nu se poate afirma cu certitudine că el e vinovat, câteva surse observă că, în diverse ocazii, Idi a ucis bărbați ca să le ia femeile, pentru a le transforma în amantele sale sau, într-un singur caz, în soție. Este vorba de cea care îi va deveni cea de-a cincea nevastă, Sarah Kyoloba. Idi a cunoscut-o în 1974, când fata avea optsprezece ani, și a obligat-o să se culce cu el. Pe atunci, Sarah trăia cu un prieten și era gravidă cu acesta. După ce a născut și s-a întors la prietenul ei, la începutul lui 1975, Amin a anunțat-o că el era tatăl copilului. O dată sau de două ori pe săptămână, Sarah era obligată să vină la reședința lui Amin, ca să se culce cu el. Prietenul a protestat în cele din urmă și a încercat să pună capăt acestui lucru. Dar, a doua zi, a fost luat de soldați și nu s-a mai auzit de el. Sarah și-a dat seama că Idi l-a ucis, dar nu putea face nimic. Cei doi s-au căsătorit în 1975, deși Sarah l-a urât întotdeauna – din acest motiv și pentru că o bătea mereu.

Legăturile lui întâmplătoare și aventurile de o noapte sunt „prea numeroase să poată fi numărate“ și au cuprins toate ramurile administrației lui. Nici un minister sau departament nu a scăpat neatins. O femeie care nu-l cunoscuse personal pe Idi putea fi chemată printr-un aghiotant la reședința dictatorului, la o anumită oră, într-o anumită zi. Nu se preciza motivul, dar era evident. Amin o văzuse și-o plăcuse. Apoi putea să n-o mai cheme deloc sau s-o solicite perma-

nent o perioadã de timp, înainte sã renunțe complet la ea. Cea care nu se prezenta o fãcea pe riscul ei. I se putea întâmpla oricând ceva ei sau unui membru al familiei sale. Uneori, femeile chemate în acest mod preferau sã renunțe la serviciu și sã fugã din țarã decât sã se supunã. La pat, lui Amin îi plãcea ca femeile sã se miște și sã facã mult zgomot sau, după cum spune cu cuvintele lui: „N-are nici un haz sã te culci cu o fatã timidã – înțelegeți ce vreau sã spun?“ Dacã respectivele nu-i satisfãceau aceste pretenții, Idi se înfuria și le bãtea.

Culmea este cã, deși recurgea la viol, nu a dus niciodatã lipsã de femei care sã i se ofere de bunãvoie. Idi susține cã s-a culcat cu sute de femei albe. Fostul ambasador al SUA în Uganda, Thomas Melady, confirmã cã și unele femei culte erau atrase de el. Godfrey Lule, fostul ministru de justiție ugandez, spunea cã Idi „era un obsedat sexual și nu vorbea decât despre sex“. Dictatorul susținea, conform spuselor lui Lule, cã „inteligența unui bãrbat este direct proporționalã cu capacitatea sa sexualã și se lãuda cã era capabil sã reguleze patru femei într-o noapte“.

Unele surse spun cã nu a existat nici o dovadã, în momentul înlãturãrii sale de la putere, cã Idi ar fi suferit de vreo boalã venericã. Alții susțin însã cã avea sifilis. Una dintre prietenele lui, o asistentã medicalã, afirmã cã Idi i-a transmis boala și cã a rãmas sterilã. Dar tiranul le ținea discursuri soldaților și studenților, sfãtuindu-i sã evite rãspândirea bolilor venerice. „Trebuie sã fiți foarte deștepți, foarte curați și foarte sãnãtoși“, le spunea el.“ Am auzit cã blenoragia face ravagii. La primele simptome, duceți-vã la spital, sã vã tratați, înainte de a infecta toatã populația. N-aș vrea sã vã vãd distruși de gonoree.“

În momentul înlãturãrii sale din funcție, Idi avea în jur de treizeci de amante și treizeci și patru de copii. După cum remarcã unul dintre scriitori, „atitudinea lui față de femei a fost aceeași ca și față de țara sa“.

JOHN F. KENNEDY

Fãrã îndoialã, John Kennedy a fost cel mai înrãit afemeiat de la Casa Albã. Lyndon Johnson este al doilea. El trata femeile cu dispreț și le considera drept niște obiecte care trebuia cucerite și apoi aruncate.

Pe parcursul mandatului său, a afişat o aroganţă incredibilă. Azi, JFK este venerat ca un erou, aproape ca un semizeu. John Fitzgerald Kennedy s-a născut pe 29 mai 1917 şi a fost asasinat pe 22 noiembrie 1963. Pe 12 septembrie 1953 s-a căsătorit cu Jacqueline Lee Bouvier, care era cu doisprezece ani mai tânără decât el. A fost preşedintele Statelor Unite din 1961 până în 1963.

Nu s-a ştiut că JFK este un afemeiat decât la jumătatea anilor 1970, când amanta lui, Judith Campbell, care avea legături cu lumea mafiotă, s-a hotărât să rupă tăcerea. De atunci, a început să plouă cu informaţii. Pasiunea pentru femei i-a venit destul de târziu. În 1933, Jack a avut prima lui experienţă sexuală, când el şi prietenul lui, Lem Billings, s-au dus la un bordel, în Harlem. S-au îmbrăcat de gală şi au vrut să-şi piardă amândoi virginitatea cu aceeaşi femeie. Prostituatele erau albe şi taxa era de 3$. Mai târziu, în noaptea aceea, s-au întors la Choate, unde studiau amândoi, şi au apelat la colegul lor, Ralph Norton Jr., temându-se să nu fi luat blenoragie. Norton i-a dus pe amândoi la spital, de unde au luat nişte creme şi unsori. Când s-au întors la şcoală, au încercat să doarmă, dar n-au reuşit. La miezul nopţii, Jack a hotărât că trebuie să se ducă la doctor. Aşa că s-au sculat şi au plecat. Kennedy a mai frecventat şi alt bordel de 3$, Gypsy Tea Room (Ceainăria ţigănească), în West Palm Beach, o zonă unde familia Kennedy îşi petrecea vacanţele.

John i-a scris unui prieten, povestindu-i despre una dintre cuceririle sale de adolescenţă: „i-a fost fricã... dar n-am simţit himenul şi mi s-a părut destul de sexy." Peste câţiva ani, îi scria prietenului său Billings, lăudându-se: „Acum pot să-mi găsesc câte prietene vreau, ceea ce este un pas pe drumul cel bun." Pe perioada cât Joseph Kennedy tatăl a fost ambasador la Londra, familia a locuit în acest oraş şi John s-a angajat într-o competiţie cu fratele său, Joseph Jr, în privinţa cuceririlor feminine. Publicistul Tex McCrary, care-i cunoscuse în război, spunea că „erau cei mai buni spadasini din ETO". În timp ce era la Londra, înainte de război, John era caracterizat drept un tip „tăcut, posomorât, care vorbea numai de fete." Printre colegii din marină, porecla lui era „Săgeata".

Prima relaţie serioasă a lui JFK cu o femeie a început în 1941, când a cunoscut-o pe Inga Arvad, care lucra pentru un ziar din Washington. În toamna acelui an, s-au mutat împreună, într-un apartament din Washington. Până s-o cunoască pe Inga, John nu prea obişnuia să se culce de două ori cu aceeaşi femeie. Poreclită „Inga-Binga" de John, femeia era căsătoritã, dar nu locuia cu soţul ei. Relaţia dintre ei a fost

destul de serioasă, pentru că John s-a gândit la un moment dat la căsătorie. Dar Joseph a fost furios și i-a spus fiului său: „Zău, John, dar este deja măritată." Presa a emis diverse speculații, presupunând că Joe avea să facă o contribuție serioasă bisericii catolice, pentru a obține anularea căsătoriei, care le-ar fi permis lui John și Ingăi să-și unească destinele. Dar fata mai avea și alte bube. În anii 1930, stătuse un timp în Germania, unde se învârtise în înalte cercuri naziste. După ce participase la nunta mareșalului Goering, la care nașul fusese însuși Führerul, Inga îi luase un interviu lui Adolf Hitler. De asemenea, fusese combinată cel puțin cu un bărbat bănuit de spionaj. Din cauza acestui trecut, Inga se afla în atenția FBI-ului, care o credea spioană germancă. Iar JFK lucra la biroul de contrainformații al marinei când s-au cunoscut. La Washington, J. Edgar Hoover pusese microfoane atât în apartamentul lor, cât și în camerele de hotel unde se culcau uneori. Șeful FBI-ului considera, de asemenea, că JFK discuta prea mult despre activitatea sa cu Inga. Pentru a pune capăt acestei relații, Joseph a intervenit hotărât și a avut grijă ca fiul său să fie transferat la Charleston, Carolina de Sud. Dar relația a continuat, pentru că Inga îl vizita. În timpul uneia dintre aceste vizite, s-au pus microfoane în camera lor de hotel, din ordinul lui Frances Biddle, procurorul general. Înregistrarea a ajuns până la președintele Roosevelt, care a auzit că „Jack discuta despre munca sa în timp ce făcea dragoste".

Joseph a discutat din nou cu fiul său, atrăgându-i atenția că nu era prudent să continue o relație cu o femeie măritată, bănuită a fi spioancă germancă. După ce a tras din nou sforile, John a fost trimis pe mare. Astfel, dacă nu s-ar fi încurcat cu o spioancă nazistă, n-ar fi plecat pe mare, unde și-a câștigat, fără să vrea, faima de erou de război. Faimă care-l va ajuta mai târziu, în alegeri. Inga a născut un fiu, la nouă luni după ultima ei întâlnire cu Kennedy. Cu șase luni înainte de a naște, se căsătorise cu actorul Tim McCoy. Mai târziu, i-a spus fiului ei, Ronald McCoy, că tatăl său nu este Tim, ci JFK. În timp ce era în campanie, în Pennsylvania, pentru alegerile prezidențiale, un membru al echipei sale, care știa de pasiunea lui pentru Inga, i-a sugerat s-o viziteze, pentru că se stabilise acolo. Dar John a protestat dezgustat. „Inga? Trebuie să aibă vreo patruzeci de ani."

În timp ce era pe mare, în timpul războiului, le-a scris nenumăratelor sale prietene. Una dintre ele, Charlotte McDonnell, a primit o scrisoare de la el și, „când am deschis-o, am constatat că nu-mi era adresată mie. Scrisese două scrisori și încurcase plicurile." Nick Nikoloric a fost unul dintre camarazii lui JFK. Amintindu-și despre

anii aceia, spunea: „John era aproape obsedat de fete. Și nouă ne plăceau, dar nu eram atât de înnebuniți ca el."

Jim și Jewel Reed erau doi soți prieteni cu John, în preajma anului 1944. JFK îl invita mereu pe Jim la petreceri, dar nu și pe Jewel, care avea o părere proastă despre el. JFK nu înțelegea de ce Jim nu-și lasă soția ca să hoinărească împreună. „Jack se credea viril, dar eu cred că disprețuia femeile", spunea Jewel. Iar Jim Reed considera că „trata femeile cu totul altfel decât mine. I se părea că există un adevărat război între sexe. Un bărbat trebuie să încerce să cucerească o femeie."

La sfârșitul anilor 1940, Jack avusese relații cu diverse femei celebre, cum ar fi campioana britanică de tenis, Kay Stammers, și actrița Gene Tierny, dar majoritatea erau necunoscute. Îi plăceau, de asemenea, dansatoarele de cabaret de pe Broadway, iar cântăreața Morton Downey l-a respins, spunând: „Ah, prostule, dacă vrei să ai vreo șansă în politică, ar fi mai bine să nu te mai ții după tipele de la barul de noapte al lui Billy Rose!" Dintre femeile obișnuite, stewardesele și secretarele figurau de asemenea printre preferințele lui. Apăreau în fiecare noapte în apartamentul său din Georgetown și Jack nici nu se obosea să le rețină numele. Le spunea „puștoaico" sau „scumpo" a doua zi de dimineață. Veneau la el noaptea, iar dimineața erau conduse de omul lui de încredere, Billy Sutton, la firmele unde lucrau sau la aeroport. Un prieten rămas peste noapte în apartamentul lui Jack își amintește că acesta a venit târziu, seara, după ce fusese la film cu o fată. Peste o secundă, a apărut alta. Prietenul s-a dus la culcare, iar dimineața a văzut altă fată coborând scările pentru micul dejun. „Le schimba ca pe cămăși", spune acesta. Una dintre femeile care i-au trezit mai mult decât un interes trecător a fost Florence Pritchett; aceasta, după părerea unora, a fost iubirea vieții lui. În 1948, Florence s-a căsătorit cu Earl Smith, care a devenit ambasadorul președintelui Eisenhower în Cuba. JFK a făcut zeci de călătorii la Havana, ca s-o vadă. Soții Smith aveau, de asemenea, o casă la Palm Beach, aproape de reședința familiei Kennedy.

Apariția cărții lui Victor Lasky, în 1963, JFK, omul și mitul, a creat senzație. Ea deschidea seria de publicații în care acesta era prezentat într-o lumină „negativă". Cu toate că autorul nu vorbește despre escapadele amoroase ale lui Jack, în carte există destule informații picante. Acest fapt ilustrează ce puțin abordat era acest subiect. Fie Lasky nu a găsit nimic, fie editorul a omis tot ce era compromițător. Sau poate că cei intervievați nu au împărtășit asemenea informații.

Singurul lucru care apare în carte este „prima“ căsătorie a lui JFK. Acest eveniment este atât de lipsit de importanță încât majoritatea cărților actuale despre JFK nici nu-l mai menționează. Kennedy și o femeie din înalta societate, pe nume Durie Malcolm Desloge, erau un subiect de senzație în 1947, în Florida. Peste zece ani, în 1957, un cercetător, Louis Blauvelt, a publicat o genealogie a familiei sale, după treizeci de ani de studiu. Blauvelt a murit la un an după apariția cărții. În această lucrare, apărea, la un moment dat, următoarea însemnare: Durie, căsătoritã și divorțatã de două ori, s-a căsătorit a treia oară cu JFK. Un reporter s-a interesat la Casa Albă și a luat legătura cu Durie, dar au negat și unul și altul. Nu s-a găsit nici un document care să confirme acest zvon.

Una dintre cărțile mai recente abordează totuși această poveste. Conform autorului, atunci când JFK a aflat că revista Look o să publice un articol despre această căsătorie, l-a prevenit pe unul dintre editori: „Dacă publicați ceva, o să mă văd nevoit să cumpăr revista Look.“ L-a instruit, de asemenea, pe avcatul său să atenționeze ziarul newyorkez Daily News că „vor fi terminați dacă vor publica povestea aceea“. Newsweek a publicat totuși un articol, cu acordul lui JFK, și cei doi reporteri care l-au redactat au fost mirați când l-au intervievat pe Kennedy și acesta „nu a negat hotărât zvonurile“. Joseph Kennedy a auzit și el povestea și și-a trimis avocatul personal, James Landis, în Europa, unde se pare că s-ar fi încheiat căsătoria. Landis a întreprins cercetări și a descoperit că Durie și Jack au fost în sudul Franței, unde s-au întâlnit întâmplător cu una dintre prietenele mamei lui.“Din felul în care Jack a prezentat-o pe Durie, aceasta a dedus că era soția lui Jack.“ Dar Landis nu a mai descoperit nimic altceva în sprijinul acestui zvon.

Este mai mult ca sigur că povestea cu căsătoria este falsă și cercetătorul a făcut probabil o greșeală, deși familia Kennedy se pricepe să șteargă orice urmă, așa cum a făcut-o de atâtea ori – așa cum s-a întâmplat, de pildă, cu Teddy și Chappaquiddick sau cu Robert și Marilyn Monroe. Dar cea mai ciudată este atitudinea lui Joseph Kennedy, care a trimis un avocat să verifice. Dacă Joseph a luat legătura cu Jack, probabil că nu l-a crezut când a negat, altfel n-ar fi declanșat investigațiile. Pentru că, în cazul unui răspuns negativ, nu ar mai fi avut nici un rost să trimită un om să caute dovezi în Europa. Prin urmare, fie Joseph nu și-a întrebat fiul, fie nu l-a crezut. Când se va confrunta cu o situație similară, fratele lui, Robert Kennedy, va acționa la fel – va apela la alte surse.

George Smathers era coleg de Senat cu Jack. Ei obișnuiau să „vâneze“ împreună și întreținеau femei într-un apartament secret din Washington, pe care-l foloseau amândoi. „Lui Jack îi plăcea să meargă acolo și să se distreze cu tinere secretare. Prefera sexul în grup“, afirmă Smathers. Senatorul își mai amintește: „Aveam o ascunzătoare liniștită pe râu, când eram senatori amândoi. Ne duceam acolo, uneori cu câteva fete... Odată, m-a anunțat că sunt chemat la Senat, ca să-și facă de cap de unul singur... mi-am dat seama însă că era imposibil, pentru că era vacanță parlamentară... Așa că am plecat cu mașina într-acolo... Ticălosul se distra de minune cu amândouă fetele.“ Smathers susține că, atunci când JFK era președinte, l-a găsit împreună cu o „tânără într-o ținută foarte răvășită“ în biroul lui. Deși se spunea că nu amestecă escapadele sale amoroase cu politica, în timp ce candida pentru Congres, JFK a plecat o dată în timpul unei parade, desfășurată la Boston, ca să prindă trenul, pentru că avea o întâlnire la New York.

Uneori, desfrânarea lui Kenndey îl uimea și pe Smathers. Atunci când Jack a ratat nominalizarea pentru postul de vicepreședinte, la Convenția Democrată din 1956, el și Smathers au plecat într-o croazieră cu yachtul în Mediterană. Jackie, gravidă în opt luni, a rămas acasă. Această croazieră s-a transformat într-o orgie. În fiecare port, vasul se umplea de femei. Un membru al echipajului își amintește: „Cea mai tare dintre toate era o blondă superbă, însă nu prea deșteaptă, care se pare că nu avea nici un nume, dar își spunea la persoana a treia Pooh.“ Tipa îl fascina pe Jack. Când Jack a aflat că Jackie născuse un copil mort, nu s-a grăbit să se întoarcă acasă, pentru că se distra prea bine. Peste trei zile, a plecat totuși la insistențele lui Smathers, care l-a sfătuit să-și apere căsătoria dacă voia să aibă vreo șansă în politică. „Lui Jack îi plăceau foarte mult fetele. Și tatălui său la fel. Era ceva ereditar.“ JFK i-a mărturisit odată lui Clare Booth Luce: „Tata ne spunea să facem dragoste cât mai des.“

Avea un succes nebun la femei. Un prieten își amintește de vremea când era congresman: „Dacă intram cu Jack într-o cameră plină cu o sută de femei, cel puțin optzeci și cinci ar fi fost gata să-și sacrifice onoarea și tot ce aveau ca să ajungă în patul lui. Și el era mândru de atracția pe care o exercita.“

Jack și Jackie erau ca polul nord și polul sud. Pe ea n-o interesa politica, ci arta, spre deosebire de JFK, care era un grosolan. Când îi făcea curte, ea știa că era un afemeiat, dar nu s-a lăsat impresionată. Frank Waldrupo era editorul ziarului unde lucra Jackie. Omul cunoștea bine reputația lui Jack și a avertizat-o pe angajata lui, pentru că n-ar fi

vrut s-o vadã suferind. Dar, chiar dacã Jackie era conştientã de defectele lui Jack, nu şi-a imaginat probabil cã este atât de desfrânat. Cineva remarca: „La petreceri, era pusã în situaţii penibile, când soţul ei punea ochii pe altã femeie şi se strecura pe furiş cu ea, ajungând sã fie compãtimitã de celelalte." Kennedy îşi asigura prietenii cã soţia lui nu ştia de escapadele sale, dar unul dintre ei spune: „După primul an de cãsãtorie, Jackie pãrea debusolatã, ca o supravieţuitoare a unui accident aviatic." Relaţiile dintre ei s-au rãcit, deşi în unele cãrţi sunt prezentaţi ca un cuplu iubitor, pânã la moartea lui. Mai exactã este relatarea potrivit cãreia, după ce a fost ales preşedinte, legãtura dintre ei a devenit „o cãsãtorie de convenienţã... iubirea romanticã, dacã o fi existat vreodatã, se evaporase de mult... nu mai rãmãsese decât dorinţa de a pãstra aparenţele."

La începutul cãsãtoriei, Jackie s-a gândit chiar la divorţ, din cauzã cã Jack o înşela pe toate drumurile. A discutat problema cu familia Kennedy şi cu propria ei familie. Se pare cã Joseph Kennedy i-a oferit nurorii sale un milion de dolari bani gheaţã ca sã rãmânã cu fiul lui şi Jackie a acceptat oferta. Deşi nu existã nici o dovadã, acest zvon nu a fost negat niciodatã.

La petreceri, Kennedy flirta pe faţã cu orice femeie, chiar dacã era însoţit de soţia lui. O prietenã de familie spune: „Este evident cã nu-şi dãdea seama ce mult o jignea pe soţia lui." Prietenii se întreceau sã-i aducã femei şi Jackie i-a spus odatã unuia care nu se ocupa cu aşa ceva cã „era printre puţinii care n-o fãceau". Iar faţã de altul a remarcat: „Cred cã majoritatea bãrbaţilor îşi înşalã nevestele."

La Casa Albã, lucrau douã tinere de vreo douãzeci de ani. Una pentru Evelyn Lincoln, iar alta pentru Pierre Salinger. Nici una dintre ele nu avea o îndatorire clarã şi-l însoţeau adesea pe preşedinte în cãlãtoriile lui. Un reporter a remarcat cã „amândouã erau la dispoziţia preşedintelui la orice orã din zi şi din noapte; acesta era întotdeauna însoţit de una dintre ele, când cãlãtorea". Servicul Secret le-a codificat sub numele de Arcuşul şi Vioara şi de atunci toatã lumea le-a spus aşa. Cele douã dãdeau petreceri în Georgetown pentru oamenii din Administraţia Kennedy. Un reporter cina la Palm Beach cu Arcuşul, când fata a fost chematã la telefon. La întoarcere, i-a spus: „Era preşedintele. Are nevoie de mine imediat. Trebuie sã plec." Jackie ştia de ele şi le poreclise cu dispreţ „câinii Casei Albe". În timp ce prezenta Casa Albã unui fotograf francez, a deschis o uşã şi a dat peste Arcuş sau Vioarã. Atunci s-a întors spre fotograf şi i-a spus: „Aceasta este femeia care se culcã cu soţul meu." Cu altã ocazie, Jackie a gãsit nişte

chiloţi în lada patului şi i-a dat disprețuitoare lui Jack, spunând: „Aflã ai cui sunt. Nu-s mãrimea mea."

JFK a întreținut o relație cu Pamela Turnure, pe care a cunoscut-o la o nuntã, când ea avea douãzeci de ani şi el patruzeci. Pe atunci, tânãra lucra de câțiva ani ca recepționerã, în vreme ce JFK era senator. Proprietãreasa lui Pam, doamna Leonard Kater, susține cã viitorul președinte o vizita cu regularitate. Odatã, l-a auzit aruncând cu pietre în geamul ei, pe la unu noaptea. Doamna şi domnul Kater înregistrau sunetele care se auzeau din dormitorul celor doi şi au tras concluzia cã „era un amant foarte vorbãreț". În cele din urmã, femeia a defilat prin fața Casei Albe, cu o pancardã pe care scria: „Vreți un președinte desfrânat?" Un reporter invitat la o petrecere la Casa Albã spune: „Îmi amintesc cã, la un moment dat, președintele a dispãrut şi la puțin timp dupã aceea, l-am vãzut îndreptându-se pe furiş spre ascensoarele care duceau la apartamentele familiei." Jackie era plecatã în ziua aceea, dar ştia de Pamela. Când preşedintele JFK a hotãrât cã Jackie avea nevoie de o secretarã personalã – deşi nu solicitase una –, i-a trimis-o pe Pamela. Iar Jackie a fost nevoitã sã accepte. Se pare cã lui Kennedy îi plãcea ideea ca amanta sã lucreze pentru soție.

Încordarea dintre cei doi era evidentã şi în alte privințe. O femeie l-a întrebat odatã pe JFK dacã discuta problemele politice cu soția lui, la care preşedintele i-a rãspuns: „Eşti una dintre feministele acelea înrãite?" James McGreogor Nurns candida pentru Congres şi l-a rugat pe Jack sã-l susținã. JFK a fost de acord şi Burns s-a întors mai târziu cu un scenariu în care erau implicați şi el şi Jackie. Kennedy s-a uitat peste el şi i-a spus: „Scoate, te rog, toate referirile la soția mea." Charles Bartleett era de pãrere cã „Jack era un soț îngrozitor". Scriitorul Truman Capote îi cunoştea pe amândoi şi obişnuia sã cineze cu ei, dar mai ales cu Jackie, pentru cã Jack era plecat adesea din oraş. Nu discuta niciodatã despre problemele ei, dar Capote ştia cã era jignitã de „atitudinea soțului ei".

În timpul campaniei pentru preşedinție din 1960, Kennedy şi-a continuat escapadele. Morton Downey i-a povestit lui Roy Cohn cum reuşise familia Kennedy sã asigure tãcerea unei femei cu care se combinase Jack, în timpul campaniei. În noaptea când a fost nominalizat de democrați, la Los Angeles, reporterii l-au surprins în timp ce escalada un gard, în apropierea locuinței sale. Jack le-a strigat cã „se grãbeşte sã ajungã la tatãl lui", dar se grãbea, de fapt, sã ajungã la soția unui fost diplomat. A fãcut câteva însemnãri în timpul campaniei, când avea laringitã. S-a crezut cã au fost distruse, dar au apãrut când ar fi trebuit

să împlinească șaptezeci de ani. Într-una dintre ele, își exprimă îngrijorarea că, în cazul câștigării alegerilor, „s-a terminat cu escapadele mele“. După ce a câștigat, i-a spus prietenului său, ziaristul Charles Bartlett, că intenționează să-și tempereze apucăturile. Bartlett susține: „Mi-a spus că vrea să păstreze puritatea Casei Albe.“ Dar, în timp ce făcea asemenea promisiuni, aranja ca „drăguța și îndatoritoarea sa stewardesă Janet des Rosiers, să facă parte din personalul Casei Albe“. Fusese stewardesa avionului cu care cutreierase țara, în timpul campaniei. Cel mai sugestiv, apropo de puritatea Casei Albe, este dialogul glumeț dintre Jack și un apropiat al său, care i-a spus că „Administrația Kennedy se va caracteriza prin regulat, așa cum cea Eisenhower s-a distins prin jocurile de golf“. La care JFK i-a răspuns: „Vrei să spui nouăsprezece găuri într-o singură zi, nu?“

JFK și-a văzut mai departe de treburile lui și la Casa Albă. Când Jackie era plecată, adică destul de des, Secret Service avea grijă să acopere ce se petrecea dincolo de ușile închise ale apartamentelor de familie. Unul dintre observatori afirmă: „Sinatra și alți actori de la Hollywood îi furnizau diverse stele și steluțe.“ Cei din Secret Service aveau datoria să păstreze secretul, dar nu și servitorii. De aceea, JFK și-a pus avocatul să pregătească o declarație pe care trebuiau s-o semneze și prin care își luau obligația să nu vorbească sau să scrie despre ce se petrecea la Casa Albă. Dar, când a aflat presa, a ieșit mare scandal. Atunci, președintele i-a cerut unuia dintre oamenii săi – ușierul principal – să spună că el avusese această idee.

Președintele a întreținut o relație de durată cu Mary Meyer. Aceasta locuia împreună cu Pamela Turnure – s-a spus despre femeile lui Jack că se plăceau și erau prietene. Conform spuselor lui Mary, JFK i-a cerut prima oară să se culce cu el în decembrie 1961, dar relația nu a început cu adevărat decât în primele luni ale lui 1962. Venea de câteva ori pe săptămână la Casa Albă, când Jackie era plecată. Mary era, se pare, bună prietenă cu Jackie. Ea și Kennedy au fost împreună de cel puțin treizeci de ori, din 1962 și până la asasinarea președintelui. Odată a adus șase țigări cu marijuana la Casa Albă, din care președintele a fumat trei. În cele din urmă, a refuzat, spunând: „Dacă rușii se găsesc să facă ceva tocmai acum?“ Meyer a fost ucisă în mod misterios, la câteva luni după asasinarea președintelui. Cazul ei nu a fost soluționat vreodată. Pe parcursul relației lor, Mary a ținut un jurnal și a lăsat instrucțiuni să fie distrus după moartea ei. Un timp, nu a fost găsit, dar, în cele din urmă, a ajuns pe mâna unui prieten din CIA de-al lui Meyer,

care l-a distrus, conform dorinței ei. Jurnalul conținea mai multe referiri la JFK.

Kennedy putea să-și procure și singur amantele, dar și prietenii erau întotdeauna îndatoritori. Un reporter a fost auzit o dată spunând unei femei cum să intre la Casa Albă cu un bilețel care trebuia să ajungă în mâna președintelui. JFK l-a sunat după aceea și i-a spus: „Am primit mesajul tău – de fapt, le-am primit pe amândouă." Stewardesele erau cele mai frecvente vizitatoare ale Casei Albe. Se știe, de asemenea, că președintele nu era preocupat deloc de discreție. Într-o după-amiază, când era în pat cu o femeie, au fost întrerupți de o bătaie în ușă. Când a deschis ușa furios, a dat de doi consilieri de la externe, cu un teanc de telegrame. Femeia din pat se vedea foarte clar. Kennedy nu s-a deranjat nici măcar să închidă ușa. A citit telegramele, a hotărât ce era de făcut și s-a întors în pat, la partenera sa.

Traphes Bryant era responsabil cu paza la Casa Albă și susține că a văzut mai mulți bărbați goi (inclusiv JFK) și femei în piscină. Toți erau cu paharele de băutură în mâini. Apoi, s-a declanșat alarma, semn că Jackie se întorsese acasă pe neașteptate – această supraveghere era realizată de Secret Service pentru JFK. Toți s-au grăbit să scape de băutură, iar petrecerea s-a spart. Bryant susține, de asemenea, că a văzut o blondă goală ieșind din ascensor. Pasiunea lui Jack pentru blonde le deranja pe cameriste, pe care Bryant le auzea adesea bombănind: „De ce nu ne ușurează munca? De ce trebuie să căutăm mereu păr blond? Oare nu poate să-și găsească o brunetă?" Apropo, Jackie era brunetă.

În vara lui 1963, s-a aflat că exista un stabiliment particular în Capitol Hill, care deservea membrii guvernului. Una dintre fete era Ellen Rometsch, care lua 200$ pe noapte pentru serviciile ei. Înainte să-și publice articolul referitor la acest subiect, reporterul Clark Mollenhoff s-a dus la procurorul general, Robert Kennedy, să vadă ce știa. Bobby a verificat și a aflat că nimeni de la Casa Albă nu a beneficiat de serviciile ei. Dar știa totuși că Jack o solicitase. Pentru a-și proteja fratele, Bobby a acționat cu fermitate și, până în august, Ellen și soțul ei au fost deportați din SUA, iar clubul s-a închis. După moartea celor doi frați, a ieșit la lumină altă întâmplare în care Bobby a intervenit pentru a-și proteja fratele. În 1975, William Safire a obținut niște documente din arhivele lui J. Edgar Hoover, care arătau că, la începutul lui 1961, Robert a plătit 500.000$ unei femei care pretindea că fusese logoditã cu Jack în 1951 și-l dăduse în judecată pentru că își încălcase promisiunea. Conform documentelor, RFK a acceptat să

plãtească suma cerutã în locul fratelui sãu, aşa cã Hoover a ajuns la concluzia cã povestea era adevãratã.

Ideea cã JKF a apelat şi la prostituate – sau a vrut sã apeleze –, ca în cazul lui Rometsch, este susţinutã şi de alt incident. O târfã a fost trimisã o datã pe yachtul lui Roy Cohen. Femeia a susţinut cã a fost una dintre fetele lui JFK la Casa Albã. Un funcţionar al Casei Albe îşi aminteşte cã a fost oprit de un agent al Secret Service, în timp ce se pregãtea sã intre în clãdire." La preşedinte se aflã acum o prostituatã de 100$", i-a spus acesta. Altã sursã din Los Angeles îşi aminteşte cã era solicitat de Secret Service „sã gãsească o femeie pentru preşedinte". Uneori i se comandau douã fete deodatã. Dovezile par sã indice cã lui Kennedy îi plãcea sexul în grup.

Casa preşedintelui din Palm Beach, Florida, era alt cuibuşor de nebunii. Ritualul obişnuit consta într-o plimbare pe North Avenue, cu un om de-al lui, cãruia îi arãta femeile care-l interesează. Se pare cã omul respectiv lua notiţe, pentru cã, la puţin timp dupã aceea, tipele începeau sã aparã fie la reşedinţa lui JFK, fie în casele prietenilor sau ale vecinilor. Ziariştii le-au zãrit adesea strecurându-se noaptea înãuntru sau furişându-se dimineaţa. Reporterul CBS Robert Pierpoint îşi aminteşte cã a vãzut o tânãrã femeie şi pe Kennedy ieşind dintr-o casã, într-o dimineaţã. JFK s-a suit în limuzina lui, nu înainte s-o îmbrãţişeze în grabã. Apoi, una dintre surorile preşedintelui a apãrut într-o maşinã decapotabilã şi a strigat: „Haide, Mildred!" La care Mildred l-a sãrutat pasional pe Jack, înainte sã se desprindã de limuzinã şi sã se alãture surorii lui.

Atunci când nu fãcea dragoste, îi plãcea sã vorbească sau sã glumească pe această temã. Se spune cã era capabil sã-şi amintească subiectul unui film pornografic vãzut cu ani în urmã. Odatã, Bobby Baker a dat peste Kennedy în restaurantul Congresului. Stãtea la masã cu o blondã rãpitoare şi cu un prieten, Bill Thompson. Pus de Kennedy, Thompson l-a chemat pe Baker la ei şi i-a spus: „Este cea mai expertã femeie în sex oral din Statele Unite." Femeia nu a reacţionat, iar JFK a izbucnit în râs şi apoi i-a spus lui Baker, care se înroşise la faţã: „Linişteşte-te, Bobby! Este nemţoaicã şi nu ştie nici o boabã de englezã. Dar ce ţi-a spus Bill este perfect adevãrat." Un aghiotant al lui Kennedy a spus cã preşedintele i-a cerut sã încerce sã se culce cu Letitia Balridge, secretara lui Jackie, care se ocupa de probleme sociale, şi apoi sã-i spunã cum fusese la pat. Aghiotantul a refuzat şi i-a sugerat sã se convingã singur.

Laura Bergquist, un reporter al revistei Look, care i-a luat un interviu lui Jack, își amintește: „Nu mi-a venit să cred ce vedeam! Este președintele Statelor Unite, dar când am ajuns pentru interviu, l-am găsit într-un șort care nici măcar nu i se potrivea. Stătea acolo și se scărpina în diverse locuri, și primul lucru pe care s-a găsit să mi-l spună a fost: «Bună, Laura, ce mi-ai adus?“ Ziarista tocmai se întorsese dintr-o călătorie în Cuba, unde îi luase un interviu lui Che Guevara. Iar Kennedy voia să afle amănunte despre cubanez. Laura a început să-i spună, dar, la un moment dat, JFK a întrerupt-o, zicând: „Cred că Che ți-a căzut cu tronc.“ După care a plecat din cameră. „M-am simțit profund jignită“, spune Laura. „Venisem din Cuba încărcată de informații prețioase și el m-a trimis la plimbare cu remarca lui misoginã.“

După altă călătorie la Havana, Laura s-a întâlnit din nou cu președintele. Atunci, era interesat de Fidel Castro. Și prima întrebare pe care i-a pus-o a fost: „Cu cine se culcă Fidel Castro? „Enervată, la fel ca prima oară, Bergquist s-a gândit: „Nu știam cu cine se culcă Fidel, pentru că nu m-a preocupat acest lucru. Pentru mine nu conta, dar pentru el da. Mă scotea din sărite, pentru că aveam atât de multe să-i spun despre Castro și el nu mă întreba!“

Într-altă însemnare de-a sa, în perioada cât a suferit de laringită, în timpul campaniei din 1960, se laudă: „I-am făcut felul blondei.“ O femeie spune că, după părerea lui Kennedy, cel mai potrivit loc pentru o femeie era poziția orizontală.“ Cred că era discret într-o anumită măsură“, afirmă un prieten, „dar voia ca oamenii să afle că este și mai afemeiat decât fusese tatăl său“. Și nici nu-i păsa dacă era prins. Unui prieten i-a spus: „Cât sunt în viață, nu pot să-mi facă nimic, iar după aceea cui îi pasă?“ Când alt prieten i-a spus că are de gând să divorțeze, președintele l-a sfătuit: „De ce nu faci ca mine?“. Iar prietenul respectiv i-a spus că el trebuia să fie acasă cinci nopți pe săptămână, spre deosebire de Kennedy. După câteva zile, Kennedy l-a sunat și i-a spus: „Ai dreptate, dacă ar trebui să stau acasă trei nopți pe săptămână, cred că m-aș urca pe pereți.“

O femeie după care s-a ținut, dar cu care n-a ajuns să se culce, a remarcat: „Pentru el, cea mai palpitantă parte a unei relații era hărțuirea. Probabil că, în sinea lui, era dezamăgit atunci când femeile îi cedau prea repede. Asta dovedește disprețul său profund față de sexul opus.“ Odată, l-a întrebat de ce este atât de afemeiat, la care el i-a răspuns: „Nu-mi dau seama. Cred că o am în sânge.“ Ziaristul John White a fost prietenul surorii lui Kennedy, Kathleen, și spunea despre

președinte că „cel mai mult îl preocupa să domine o femeie. După ce le avea, își pierdea interesul și trecea la altă pradă.“ Autorul Gary Wills spunea că o femeie cu care discutase era de părere că, dacă s-ar afla de escapadele lui Jack, popularitatea lui ar spori și ar avea mai mult succes în politică. Președintele era o fire dominatoare, indiferent dacă acest lucru însemna să-l domine pe Hrușciov sau pe o femeie. Kathleen îi scria fratelui ei: „Femeilor așa le place să fie tratate.“ Iar Wills a adăugat că femeile se gândeau probabil că un om care se poartă dur cu ele este dur și în alte privințe. Înainte de a începe JFK relația cu amanta unui șef mafiot, Judith Campbell, fratele lui cel mic, Ted, o invitase la o întâlnire, dar fusese refuzat. Conform spuselor lui Campbell, Jack nu a uitat niciodată și, în diverse ocazii, când erau împreună în pat, îi spunea: „Doamne, dacă ar ști Ted, ar muri de ciudă.“

Sigur, JKF era un bărbat deosebit de viril. Smathers, care nu era nici el mai prejos, spunea: „Avea cel mai activ libidou pe care l-am văzut vreodată la un bărbat.“ Alt coleg congresman afirma: „Aveam impresia că sunt cu un taur, când călătoream împreună.“ Dar, la fel ca majoritatea armăsarilor – ca Mussolini, de exemplu – nu era bun la pat, din câte se poate deduce din puținele relatări disponibile. O englezoaică își amintește că, la o petrecere, s-a trezit într-un dormitor, singură cu Kennedy. I-a spus câteva cuvinte despre Anglia, în timp ce încuia ușa, iar apoi s-a dezbrăcat. Pe urmă, „au făcut sex în mare grabă“ și s-au întors la petrecere. Altă cucerire de moment spune că „era la fel de grăbit ca Mussolini. Ceva de genul «la perete, Signora, dacă ai cinci minute disponibile». Nu era un tip lasciv, cu care să te simți bine la pat“. O a treia afirma că, pentru el, „sexul era ceva mecanic. Nu-și pierdea vremea cu giugiulelile“. Judith Campbell stătea adesea peste el, când îl durea spatele. Și, treptat, a fost singura poziția la care s-au rezumat. „Eram la dispoziția lui“, afirmă Campbell. Iubita lui din tinerețe, Inga Arvad, își amintește de asemenea: „Dacă voia să facă dragoste, trebuia să fiu la dispoziția lui imediat.“ Dacă trebuia să ajungă undeva în cincisprezece minute și Inga protesta că nu era timp pentru sex, Jack se uita la ceas și-i spunea: „Hai, mai avem zece minute.“

În legătură cu înzestrarea fizică a lui Jack – și a tuturor fraților Kennedy –, Truman Capote ne-a relatat ceva interesant. „Nu înțeleg de ce toată lumea spunea că frații Kennedy erau sexy. Am văzut destule penisuri, dar nici dacă ai pune cap la cap toate penisurile familiei Kennedy n-ai obține unul ca lumea. Îl vedeam deseori pe Jack când stăteam la Noel și Gloria Guiness, în Palm Beach. Eram cazat într-un

mic bungalow, cu plajã privatã, iar Jack înota în pielea goalã. Penisul lui nu se remarca prin nimic! Iar cel al lui Bobby la fel. Mã întreb cum a reușit sã facã atâția copii. Cât despre Teddy – mai bine s-o lãsãm baltã."

Una dintre cele mai cunoscute amante ale lui JFK a fost Judith Campbell; ea a rupt tãcerea în 1975 – atunci devenise Judith Campbell Exner –, dezlãnțuind o întreagã avalanșã de revelații despre Kennedy. Cei doi s-au întâlnit pe 17 februarie 1960, la Las Vegas. JFK se afla în campanie electoralã și poposise în Nevada. A stat în apartamentul lui Frank Sinatra, de la Sands Hotel. Acolo a cunoscut-o pe Judith Campbell, prin intermediul lui Sinatra. Prima lor aventurã amoroasã a avut loc pe 9 martie 1960, la Plaza Hotel, din New York. A fost o dezamãgire pentru Judith, care a avut impresia cã nu se afla acolo decât ca sã-l servească. „Mi s-a pãrut cã nu voia sã dea nimic de la el. Nu era interesat decât sã primească." Au continuat sã se întâlnească de vreo douãzeci de ori la Casa Albã, au luat prânzul în biroul oval și în numeroase alte locuri, cum ar fi New Hampshire, Los Angeles și New York. La Casa Albã, sunt înregistrate șaptezeci de convorbiri telefonice între președinte și Campbell, de la sfârșitul lui 1960 pânã la jumãtatea lui 1962.

La o lunã și ceva dupã ce l-a cunoscut pe Kennedy, Campbell a fost prezentatã tot de Sinatra vestitului șef mafiot Salvatore „Sam" Giancana, omul recrutat de CIA pentru asasinarea lui Castro. Judith și acesta au devenit amanți și ea susține cã, uneori, sãrea practic când în patul unuia, când al celuilalt. De câteva ori, l-a sunat pe JFK de acasã de la Giancana. Se pare cã Sam a urmãrit-o pe Campbell cu stãruințã când a aflat cã este amanta președintelui. Spera, probabil, sã-și asigure viitorul, în cazul în care s-ar fi ivit diverse necazuri. Judith era binecunoscutã în lumea industriei de divertisment și a crimei organizate, unde trecea din brațe în brațe, frecventând tipi destul de dubioși. În amintirile ei, Judih susține cã JFK nu a știut vreodatã de existența lui Sam. Dar, mai târziu, i-a spus co-autorului David Demaris cã era o minciunã, pentru cã-l informase pe Kennedy de legãtura ei cu mafiotul.

Acest lucru a ajuns la urechile lui J. Edgar Hoover, care s-a întâlnit cu Bobby, pe 27 februarie 1962 și l-a pus la curent cu ce se petrecea. Hoover a sugerat ipoteza unui șantaj și posibilitatea ca Judith sã fi fost implantatã pentru a-l incrimina pe președinte. Nu se știe ce a rãspuns Bobby, dar s-a întâlnit cu fratele sãu pe 22 martie, pentru o discuție între patru ochi. Dupã aceea, JFK a întrerupt brusc relația cu Campbell.

JFK a avut atâtea femei, încât s-a ajuns ca numele său să fie legat de cel al lui Stephen Ward, implicat în celebrul scandal Profumo din Anglia. Ward era un medic care i-a tratat pe Joseph Kennedy şi pe Averell Harriman, membru al administraţiei Kennedy. Iar femeia pe care au împărţit-o era Suzy Chang, născută în China, în 1955. Familia ei s-a stabilit în SUA în anii '50, dar Suzy a locuit mai întâi la Londra. Era prietenă cu Ward şi se pare că a avut o aventură cu JFK în 1960, în SUA. Autorul Anthony Summers deţinea documente oficiale despre această femeie, care a fost urmărită îndeaproape de FBI în perioada scandalului Profumo. În iunie 1963, Kennedy era la Londra,într-o vizită oficială, când ziarul newyorkez Journal-American a tipărit un articol care o lega de „numele celei mai mari personalităţi politice americane". Se sugera chiar că povestea Profumo ascunde un scandal şi mai mare. Dar nu se specifica lămurit numele lui JFK.

De îndată ce a apărut articolul, JFK a primit un telefon de la prim-ministrul Macmillan. Şi preşedintele l-a pus imediat pe Robert să preia controlul asupra situaţiei. Articolul a apărut într-o singură ediţie a ziarului Journal-American, iar apoi a dispărut complet. În patruzeci şi opt de ore, cei doi reporteri, autori ai articolului, se aflau în biroul lui Bobby. Robert le-a cerut să-i spună care erau sursele lor de informaţii. Dar ei au refuzat şi întâlnirea s-a terminat într-un punct mort. La discuţie a participat şi Courtney Evans, omul de legătură al lui Hoover. JFK i-a atras atenţia să nu „facă nici un memorandum" despre cele discutate. Evans i-a spus lui Hoover, iar a doua zi, Robert şi-a exprimat credinţa că Evans nu l-a înţeles greşit. Procurorul general a ameninţat că dă în judecată ziarul dacă mai publică ceva. La sfârşitul anilor 1980, Chang avea un nou nume şi locuia pe coasta de est a SUA.

Altă femeie de-a lui Ward care a susţinut că a avut o aventură cu JFK după ce a fost ales preşedinte, înainte de învestirea sa, a fost Mariella Novotny, de optsprezece ani. Mariella era de naţionalitate cehă, rudă cu Anton Novotny, preşedintele Cehoslovaciei. În ziua când a părăsit Anglia, spre Statele Unite, unde a avut o aventură cu Jack, susţine că l-a văzut pe Ward. Mai târziu, a spus că l-a crezut un pion într-un complot menit să compromită alegerea preşedintelui.

La una dintre petrecerile lui Ward, Novotny a întâlnit un american pe nume Harry Towers, care lucra în industria de divertisment. Acesta a invitat-o să-l însoţească în SUA, iar ea a acceptat. Au sosit pe 14 decembrie 1960 şi au locuit împreună în diverse hoteluri din New York. Novotny spune că a ajuns prostituată, după ce Towers a început să-i aranjeze întâlniri. Dar Towers a negat toate aceste acuzaţii.

Mariella a fost arestată în martie 1961, sub acuzația de prostituție. Towers a fost și el arestat. Dar au fost eliberați amândoi pe cauțiune. Harry a fugit în țările Cortinei de Fier, unde a rămas timp de douăzeci de ani. Și Mariella i-a urmat exemplul, fugind cu vaporul pe 31 martie 1961. Un raport FBI precizează că Mariella „a fost ajutată în mod evident să părăsească SUA de către niște persoane necunoscute".

În timp ce se afla în SUA, Novotny spune că Towers a prezentat-o lui Peter Lawford și apoi a luat-o la câteva petreceri. La una dintre ele, datã de cântărețul Vic Damone, l-a cunoscut pe Kennedy și au făcut sex în câteva minute. Această întâlnire a fost aranjată de Lawford. Fosta soție a lui Dean Martin, Jeanne, a spus despre Lawford: „L-am văzut pe Peter făcând pe peștele pentru Kennedy." Mai târziu, Mariella a spus că a participat la un joc sexy în grup cu JFK. S-au folosit prostituate, îmbrăcate în halate, care jucau rolul doctorului și al asistentei, iar Kennedy era pacientul. Au fost recrutate de Lawford și, după câteva minute de hârjoneală, au făcut sex împreună.

Novotny susține, de asemenea, că „l-a vizitat pe președinte la o casă din Washington, unde s-a culcat și cu fratele lui, Robert". La întoarcerea în Anglia, Mariella i-a povestit cele întâmplate reporterului Peter Earle, de la News of the World. Cea mai mare parte din povestea ei nu a fost publicată – din motive diplomatice. Dar Earle a crezut în povestea ei, spre deosebire de alții. Mariella a dat FBI-ului o agendă cu numele clienților din New York, dintre care mulți erau personalități bine cunoscute. FBI-ul susține că agenda a fost distrusă. În 1983, Novotny a murit din cauza unei supradoze de droguri.

Înainte să moară, în 1967, actrița Jayne Mansfield a spus că avusese o relație sporadică, întinsă pe trei ani cu Jack. Fuseseră prezentați de Lawford și se pare că JFK a fost atras de ea de prima oară, pentru că era gravidă. Leslie Devereux era o târfă de lux newyorkeză, care primise o adresă de la Lawford și i se spusese să se ducă acolo să-l aștepte. Adresa s-a dovedit nici mai mult nici mai puțin decât Carlyle și când au ajuns la apartamentul lui Kennedy, Jack a zâmbit și a spus: „Bun, Peter, acum poți să dispari." Leslie s-a întâlnit de vreo patru-cinci ori cu JFK. Au practicat sex sănătos la început, după care au trecut la perversiuni. Devereux spune că i-a legat mâinile și picioarele de pat, i-a pus o eșarfă la ochi și l-a gâdilat cu o pană și cu vârful degetelor.

În noaptea învestirii, după multe petreceri, Lawford a adus șase actrițe de la Hollywood, care doreau să se culce cu președintele. Peter le-a aliniat pe toate și președintele și-a ales două.

Principalul personaj feminin din cazul Profumo a fost Christine Keeler. În iulie 1965, ea a susținut că s-a culcat cu Kennedy. Dar nu i s-a dat atenție, pentru că nu prezenta credibilitate. A fost bănuită că voia să scoată bani cu asemenea declarații. Președintele s-a arătat foarte interesat de cazul Profumo și a cerut Ambasadei SUA de la Londra să-i trimită personal toate telegramele legate de acest scandal. Un prieten, Charles Spaulding, remarca: „I-a părut rău pentru Profumo și l-a compătimit că a fost prins. Jack era, de asemenea, de părere că fetele implicate erau drăguțe.“ Keeler și Mandy Rice-Davies au sosit la New York în iulie 1962 și au rămas acolo în jur de o săptămână. Au venit cu planuri grandioase, intenționând să-și încerce norocul la Hollywood. Dar și-au terminat banii și s-au întors acasă. FBI și Hoover au aflat de venirea lor în timp ce cercetau contribuția americană la scandalul Profumo. Pe 2 iulie 1963, RFK l-a întrebat pe Hoover dacă îi poate spune exact ce au făcut Keeler și Rice-Davies când au vizitat New York-ul. Era ciudat. De ce îl interesa vizita de o săptămână a celor două femei necunoscute? Probabil că se temea să nu fi luat legătura cu fratele lui și voia să se pregătească dinainte în eventualitatea unui scandal. Cazul Profumo ieșise la iveală cu nici o lună în urmă. Și deoarece exista o bine cunoscută antipatie între frații Kennedy și Hoover, probabil că lui Bobby îi venise destul de greu să-i pună această întrebare. Totuși, din aceleași motive ca Joseph Kennedy altă dată, Robert nu a putut să-l întrebe direct pe fratele lui.

Cea mai celebră aventură a lui Kennedy a fost cea cu Marilyn Monroe. Sigur, nu a fost singura vedetă din viața lui. Experiențele sale sexuale mai includ și alte nume, cum ar fi: Angie Dickinson, Kim Novak, Janet Leigh și Rhonda Fleming. Evident, nici una nu recunoaște. JFK avea două principale surse de vedete: Frank Sinatra și cumnatul lui, Peter Lawford.

Primul care a denunțat legătura dintre JFK și Monroe a fost ziaristul Earl Wilson, în 1974, în cartea lui, Show Business Laid Bare. Wilson afirmă că relația lor a început în jurul anului 1961 și s-a desfășurat în Hotelul Carlyle din New York, în Beverly Hills, la reședința lui Peter Lawford din Santa Monica și în alte locuri. Vedeta îi spunea „The Prez“ și credea că o să-l scape de bine cunoscuta lui durere de spate, dacă o să facă dragoste cu el. Una dintre întâlnirile celebre, a fost la Hotelul Carlyle, în mai 1962, unde Monroe, îmbrăcată în „piele și mărgele”, i-a cântat „Mulți ani trăiască“ lui Jack, la o petrecere dată în cinstea lui. Kennedy avea un apartament personal la ultimul etaj al acelui hotel. Era atât de personal, încât a trebuit să vină la recepție să-

şi ia corespondenţa primită de la Washington. „Nimeni nu ştia ce se petrecea acolo“, spune unul dintre aghiotanţii săi. Se pare că îl folosea în diverse scopuri.

Înainte de acest loc de taină de la Carlyle, JFK avusese un apartament la etajul opt al Hotelului Mayfaier din Washington, din 1955, până la sfârşitul lui 1959. Un informator FBI îi spunea „jucăria personală a lui Kennedy“. Acest tip a participat la o petrecere dată în respectivul apartament, în cadrul căreia Jack, senatorul Estes Kefauver „şi femeile cu care erau s-au regulat în văzul tuturor. Iar, când au terminat, şi-au schimbat partenerele şi au luat-o de la început“.

Când JFK o însoţea pe Monroe la petreceri, acasă la Lawford, o ducea la piscină „şi-i spunea poveşti deochiate, în timp ce o pipăia“. O dată, stătea lângă ea la cină şi şi-a băgat mâna pe sub masă. A mângâiat-o pe picior şi a înaintat, până a observat că vedeta nu purta chiloţi. Atunci, şi-a retras repede mâna. Marilyn a spus zâmbind: „Nu credea că o să ajungă atât de departe.“

Cercetările ulterioare au arătat că relaţia dintre ei a început mult mai devreme, probabil chiar din 1951. Pe vremea aceea, tânărul JFK şi Monroe participau la petrecerile lui Charles Feldman, care-i invita adesea pe fraţii Kennedy şi pe agentul lui Marilyn. Două dintre prietenele ei au spus că s-a întâlnit cu JFK în ultimele luni ale căsătoriei ei cu Joe Di Maggio. La începutul anilor 1960, Marilyn era văzută adesea la casa de pe plajă a lui Lawford, pentru întrunirile şi petrecerile din timpul campaniei. Până la Convenţia Democrată din iulie 1960, la Los Angeles, zvonurile despre legătura lor începuseră deja să se răspândească. De aceea, conducătorul de formaţie Freddy Karger, care făcuse o pasiune pentru Monroe, a refuzat să cânte la balul convenţiei la care a participat Kennedy. Umoristul Art Buchwwald a scris un articol comic despre cei doi pentru ziarul său, imediat după alegerile din noiembrie.

Este posibil însă ca relaţia dintre ei să fi început mai târziu, când i-a prezentat Peter Lawford. Actorul a aranjat multe dintre întâlnirile celor doi şi a fotografiat-o de mai multe ori pe Marilyn în timp ce făcea dragoste cu JFK în cada mare de marmură.

Deborah Gould, cea de-a treia soţie a lui Lawford, spunea: „Peter mi-a mărturisit că Jack şi-a dorit dintotdeauna s-o cunoască pe Monroe. A fost unul dintre visele lui. Şi l-a întrebat pe Peter dacă putea să-l ajute. Iar el l-a ajutat, bineînţeles, ca întotdeauna.“ Marilyn a povestit câtorva prieteni despre relaţia ei cu Jack. Unul dintre aceştia a fost Paula Strasberg, iar altul reporterul Sidney Skolsky. Acestuia din

urmã i-a mãrturisit cã trebuia sã lase o luminã aprinsã când ea şi JFK erau singuri acasã la Lawford. Dacã lumina se stingea, cei de la Secret Service dãdeau buzna pe uşã. Alt loc favorit era Carlyle. Marilyn, la fel ca alte femei, considera cã JFK era un amant grãbit, „nu avea timp de preludiu." Monroe i-a spus reporterului James Bacon cã JFK „nu-şi pierdea vremea cu preliminariile."

George Smathers spune cã a auzit de legãtura dintre preşedinte şi Monroe de la însuşi JFK. „Nu am crezut cã este ceva serios între ei, pânã am aflat de Bobby. I-a zburat-o de sub nas fratelui sãu – Jack nu se dãdea în lãturi sã ia prietena fraţilor sau a prietenilor." Smathers se înşalã asupra amãnuntelor în acest caz, dar, în general, are dreptate.

Cu câteva ore înainte de a muri, în august 1962, Monroe i-a telefonat lui Peter Lawford şi i-a şoptit: „Spune-i la revedere preşedintelui."

JFK şi parlamentarul englez Harold Macmillan s-au cunoscut în Bahamas, în decembrie 1962. Într-o searã, în timp ce discutau, Kennedy a remarcat o tânãrã şi i-a spus lui Macmillian: „Ştii, mi se pare nostim, dar, dacã trece prea mult timp fãrã sã mã culc cu o femeie, mã apucã durerea de cap."

ROBERT F. KENNEDY

Bobby a fost considerat întotdeauna drept fratele „cel serios" al clanului Kennedy, fiind încetãţenitã ideea cã unica aventurã a lui a fost cea cu Marilyn Monroe. Dar cercetãri mai recente sugereazã cã RFK a fost un afemeiat, la fel ca ceilalţi fraţi. S-a nãscut pe 25 noiembrie 1925 şi a fost procuror general, pe durata mandatului fratelui sãu. În 1964, a fost ales senator SUA pentru statul New York. Bobby a fost asasinat pe 6 iunie 1968, în timpul unei campanii pentru nominalizarea prezidenţialã a Partidului Democrat. El s-a cãsãtorit cu Ethel Skakel în 1950, iar în 1960, când RFK a fost numit „tatãl anului", avea şapte copii.

Mare parte din reputaţia sa de om serios se bazează pe atitudinea lui din tinereţe faţã de femei. Se spune cã, la şaptesprezece ani, se purta întotdeauna cuviincios cu o fatã. Colegul sãu de şcoalã Sam Adams spune: „Pentru Bobby, femeile erau inabordabile... Nu suporta

glumele deocheate și nu se amuza niciodată de ele." Familia Kennedy îl considera un puritan, iar el s-a certat cu JFK din cauza legăturii acestuia cu Inga Arvad. RFK nu privea cu ochi buni relațiile sexuale fără perdea practicate de fratele său, în afara căsătoriei. „Robert era revoltat că fratele său călca în picioare principiile morale pe care le prețuia atât de mult... S-au certat tot timpul pe această temă", remarcă unul dintre observatori. Sam Adams adaugă de asemenea că la Harvard „nu participa niciodată la escapade sexuale, împreună cu alți băieți. Din când în când, studenții vizitau zona rău famată din Boston, dar nu și Bobby."

Fie aceste declarații sunt eronate, fie, pe parcurs, Robert s-a schimbat. Chiar și unele cărți ceva mai noi despre el nu consemnează decât escapada cu Monroe. Prietenul de familie al clanului Kennedy, Arthur Schlesinger Jr., neagă însă această relație în cartea lui. „Mă îndoiesc că s-au întâlnit mai mult de cinci-șase ori." Totuși Schlesinger știa mai mult decât a scris. Câțiva ani mai târziu, i-a spus însă scriitorului Anthony Summers: „Bobby era om. Îi plăcea să bea și-i plăceau fetele tinere. Și se bucura de aceste plăceri când călătorea – adică destul de des."

Mariella Novotny, una dintre femeile implicate în scandalul Stephen Ward/John Profumo din Marea Britanie, a susținut că s-a culcat și cu Jack și cu Robert. Alte dovezi vin de la Jeanne Martin, fosta soție a lui Dean, care făcea parte din cercul lui Peter Lawford. Femeia îl considera pe Dean un pește, care-i furniza prospături lui JFK: „Era o afacere murdară – și nu le păsa să fie cel puțin discreți. Bineînțeles, nici unul dintre frații Kenndey nu era discret de felul lui. Erau la fel de năzdrăvani ca niște liceeni. Ceea ce se petrecea în casa de pe plajă era greu de conceput. Erau când într-o cameră, când într-alta, cu diverse femei. Da, Bobby era apucător, dar nu ca Jack... Deși nu-l interesam știu foarte bine ce se întâmpla acolo. O prietenă de-a mea era în bibliotecă, împreună cu el și, până să-și dea seama ce se întâmplă, a încuiat ușa și a trântit-o pe canapea."

Este posibil ca RFK și Marilyn să se fi întâlnit prima oară după alegerile prezidențiale din 1960. Prezentarea a avut loc la o petrecere dată de Lawford la vila sa din Santa Monica. Se pare că cei doi s-au strecurat de la petrecere și s-au regulat pe bancheta din spate a unei mașini parcate. A fost o relație care avea să dureze până la moartea lui Marilyn, deși prima lor apariție publică s-a produs în mai 1962, la petrecerea dată în cinstea zilei de naștere a lui Jack, la New York. Legătura dintre RFK și Marilyn s-a suprapus cu cea dintre actriță și JFK. La acea petrecere, Robert și-a manifestat în mod evident interesul față de ea. Adlai Stevenson a spus în glumă că a trebuit „să treacă de

zidurile puternice de apărare ridicate de Robert Kennedy", pentru a putea ajunge la actriță, întrucât acesta „era atras de ea ca o molie de flacără." Bobby s-a învârtit toată noaptea în jurul ei. Un reporter a discutat cu cumnatul lui Kennedy, Steve Smith, despre relația dintre Monroe și JFK, la care Smith a spus: „Cum, Jack umbla cu ea? Eu credeam că Bobby."

O vecină de-a lui Marilyn Monroe din Los Angeles, Jeanne Carmen, își amintește că a deschis ușa apartamentului lui Monroe în vara sau toamna lui 1961 și l-a găsit în prag pe Bobby. Îi tot spunea să intre, dar el încremenise în loc. În cele din urmă, Marilyn a ieșit din baie și l-a sărutat. Aceste două femei l-au machiat odată pe RFK, punându-i o barbă falsă de-a lui Jack Benny, o șapcă de baseball și ochelari de soare. Și, după aceea, i-au propus să meargă pe plaja de nudiști, asigurându-l că nu va fi recunoscut. Și nu a fost, într-adevăr. Camerista lui Monroe de la studio și altă prietenă își amintesc de lungile conversații telefonice dintre RFK și actriță. Marilyn a început să țină un jurnal, după ce Bobby s-a supărat odată pe ea, pe motivul că nu-și amintea ce-i spusese. Jeanne Martin a văzut-o uneori pe Marilyn în casa lui Lawford de pe plajă și era „aproape sigură" că Marilyn întreținea o relație cu ambii frați.

După moartea actriței, s-a găsit un bilețel scris de mână pe hârtia familiei Kennedy. Era de la sora lui Kennedy, Jeanne Smith, și nedatat. Jean îi mulțumea lui Monroe că-i trimisese o micã scrisoare tatălui ei și adăuga: „Am înțeles că tu și Bobby sunteți împreună! Noi toți suntem de părere că ar trebui să vii cu el când se întoarce pe Coasta de Est!" Jean susține că nu-și amintește să fi trimis bilețelul acela, dar nici nu neagă că l-a scris. Joseph Kennedy a suferit un atac de apoplexie în decembrie 1961. Așa s-ar explica bilețelul lui Monroe trimis acestuia, ceea ce dovedește că familia Kennedy știa de relația lor.

În vara lui 1962, RFK a făcut numeroase călătorii pe Coasta de Vest. În aparență, motivul era filmul care se turna după cartea lui. În timp ce se afla acolo, el și Monroe s-au întâlnit de câteva ori – de obicei, la petrecerile date de Lawford. Vecinii actriței susțin că l-au văzut vizitând-o pe Monroe la adresa ei din Brentwood de mai multe ori, în iunie și în iulie. Iar actrița a dat nenumărate telefoane la biroul lui Bobby de la Washington.

Legătura lui Marilyn cu Bobby a fost mult mai serioasă decât aventura cu Jack. După cum spunea un scriitor: „A fost atrasă fizic de Bobby și el de ea. Dar el i-a arătat un interes cu totul deosebit, spre deosebire de președinte. Iar acest fapt a fost mult mai periculos pentru

Marilyn, decât o simplă relaţie bazată pe sex.“ La începutul lui 1962, ea le-a dat de înţeles prietenilor că s-ar putea să se recăsătorească şi nu cu oricine, ci cu un om important, din guvern. Cei care au presupus că se referea la Robert au fost surprinşi de lipsa ei de discreţie şi realism. Unul dintre cei mai vechi prieteni ai actriţei susţine că Marilyn i-a arătat jurnalul ei, în care erau însemnate întâlnirile cu RFK şi i-a spus: „Robert Kennedy mi-a promis că se căsătoreşte cu mine. Ce părere ai?“ Spre sfârşitul vieţii, actriţa a discutat de multe ori cu ziaristul W.J. Weatherby. La începutul lui iunie, la petrecerea aniversară, i-a spus că s-ar putea să se recăsătorească într-o bună zi. Iar, când Weatherby a întrebat-o cu cine, Marilyn i-a răspuns: „Singura problemă este că e deja însurat şi este un om celebru, aşa că trebuie să ne întâlnim în secret... Este om politic... La Washington.“ Ziaristul a adăugat comentariul său personal: „Mândria ei nu-i permitea să se considere o aventură trecătoare.“ Deşi aşa va fi în cazul fraţilor Kennedy. Un cunoscut l-a auzit pe RFK descriind-o pe Monroe drept o „târfă tâmpită“, iar altul, drept „o fată remarcabilă“, ceea ce pare mai plauzibil.

Legătura dintre RFK şi Monroe s-a deteriorat serios în iulie 1962. Slatzer a caracterizat-o drept „o relaţie cu probleme, care mersese, se pare, prea departe“. Spre sfârşitul acestei legături, Slatzer a constatat că Monroe devenise aproape paranoică. Era convinsă că telefonul ei era interceptat şi „se temea mereu de ceva sau cineva.“ Prietenul ei susţine că Marilyn a consemnat în jurnalul ei discuţiile de alcov dintre ea şi Bobby, inclusiv detaliile complotului CIA pentru asasinarea lui Fidel Castro. Slatzer a prevenit-o că jurnalul era periculos. Iar Marilyn i-a spus că programase o conferinţă de presă, la care era pregătită să dea totul în vileag, dacă RFK nu lua legătura cu ea. Slatzer a sfătuit-o să renunţe la această idee şi să-l treacă la capitolul „experienţe nereuşite.“ Actriţa a murit cu două zile înainte de a avea loc această presupusă conferinţă de presă. Se spune, de asemenea, că a izbucnit o ceartă între cei doi, în cursul căreia Monroe i-a spus lui Bobby că se săturase să „fie pasată ca o bucată de carne între cei doi fraţi“ şi că „nu mai voia ca el şi Jack să se folosească de ea.“

Marilyn Monroe a murit din cauza unei supradoze de droguri, în noaptea de 4 august 1962. Moartea ei nu a fost investigată niciodată în mod serios şi nici nu s-a făcut o autopsie amănunţită. Oamenii şi-au schimbat mărturiile pe parcursul timpului. Nu s-au găsit urme de droguri în stomacul ei. Şi nici înţepături de ac pe braţe. Se pune deci întrebarea cum şi-a administrat drogurile. Şi dacă s-a drogat, într-adevăr, ar fi trebuit ca urmele să apară în intestine. Dar acest lucru nu s-a

verificat la autopsie. Când a sosit la fața locului, poliția a fost surprinsă de ordinea pe care a găsit-o în cameră. De obicei, o victimă a unui surplus de droguri intră în convulsii și dărâmă totul în jur. Se spune că RFK a dat o depoziție la poliție – pe care poliția a făcut-o apoi pierdută. Toate datele legate de convorbirile telefonice ale lui Marilyn Monroe au fost împărțite în două și au încăput pe mâna FBI-ului și a unui căpitan de poliție din Los Angeles, prieten cu RFK. Toate aceste informații au rămas îngropate vreme de douăzeci de ani, până când au apărut cele luate de Hamilton. La un an după moartea lui Monroe, Hamilton s-a retras din poliție și a devenit șeful securității Ligii Naționale de Fotbal. Registrul cu convorbirile telefonice ale lui Marilyn Monroe era important, pentru că demonstra câte apeluri au existat între actriță și Bobby, inclusiv la numărul lui secret din Washington. Un program special de știri al studiourilor ABC a fost oprit în ultimul minut de șeful de emisie Roone Arledge, prieten cu Ethel Kennedy.

Până cu vreo șase săptămâni înainte să moară, Marilyn l-a sunat pe Robert la Washington, la numărul său secret de la Departamentul de Justiție. Însă, după 25 iunie, a început să sune prin centrală. RFK deconectase linia directă, semn că voia să întrerupă relația. Atitudinea ei lipsită de discreție și legăturile cu mafioții – prin intermediul fostului ei amant, Frank Sinatra –, i-au făcut pe frații Kennedy să considere că reprezenta un risc mult prea mare pentru ei. Pe 26 iunie, Bobby se afla la Los Angeles, unde cinase cu actrița la familia Lawford. A doua zi, RFK s-a dus acasă la Monroe și a stat cam o oră, conform spuselor menajerei. Se pare că i-ar fi spus actriței să nu mai sune și să nu mai ia vreodată legătura nici cu el nici cu fratele lui. Dar Marilyn a încercat și luna următoare să dea de Robert și i s-a plâns lui Saltzer că RFK „va avea exact ce merita“ și că bărbații „o folosiseră toți pe post de jucărie“.

Referitor la weekendul în care a murit actrița, RFK a spus că a fost la ranchul prietenului său John Bates din Gilroy, California, aflat la 350 de mile de Los Angeles. Era împreună cu soția sa, Ethel, și cu o parte din copii. Bates susține că Robert n-ar fi avut cum să se furișeze la Los Angeles în weekend. Totuși, câțiva oameni jură că l-au văzut la Los Angeles. Camerista lui Monroe, Eunice Murray, susține că RFK a fost acolo pe 4 august și s-a certat cu actrița, la ea acasă. Dar, prima oară, aceeași Murray a afirmat că n-a fost. Peter Lawford a declarat public că RFK nu era în oraș în weekendul acela, dar i-a mărturisit unui pri-

eten exact contrariul – și anume că Bobby a fost în oraș, s-a întâlnit cu Monroe și a plecat, iar apoi actrița i-a telefonat lui Lawford. Doi ofițeri superiori de poliție spun că Bobby a fost în oraș în noaptea în care a murit Monroe.

Nu ducem lipsă de teorii care să explice moartea actriței: unii susțin că a ucis-o RFK, alții dau vina pe mafie, fiind de părere că au vrut să-l incrimineze pe Bobby. Dar, logic vorbind, RFK ar fi avut toate motivele să-i dorească moartea, pentru că Marilyn amenințase că o să dea relația lor în vileag. Povestea cu conferința de presă este falsă, mai mult ca sigur, pentru că nu mai făcuse în viața ei așa ceva. Toți frații Kennedy au tratat femeile cu dispreț și aroganță și nu le-ar fi trecut vreodată prin minte să ucidă o ființă atât de inofensivă și neînsemnată. În perioada premergătoare morții sale, Monroe a avut destule probleme psihice, exacerbate, mai mult ca sigur, de legătura cu frații Kennedy și este destul de probabil să se fi sinucis. Dar, în orice caz, s-a făcut totul pentru a se ascunde detaliile.

Probabil că RFK s-a întâlnit cu actrița în noaptea de 4 august, ca să rupă definitiv relația cu ea. Iar Monroe i-a telefonat mai târziu lui Lawford. Sesizând panica din glasul ei, acesta s-a dus probabil la ea acasă, unde a găsit-o moartă sau pe moarte. În această situație, cei doi au întârziat să anunțe poliția câteva ore, până când Robert a reușit să plece din oraș cu un elicopter, în timp ce Lawford a rămas să șteargă toate urmele. Poliția i-a ajutat prin ancheta lor mai mult decât neglijentă, care a dus la pierderea unor dovezi importante. „S-a sinucis. Nu au ucis-o frații Kennedy", susține Truman Capote. „Dar au plătit-o pe una dintre cele mai bune prietene ale ei să-și țină gura. Prietena știa cum stăteau lucrurile și, după moartea lui Marilyn, au trimis-o într-o croazieră în jurul lumii, perioadă în care nu a mai știut nimeni de ea."

Atunci când RFK a candidat pentru Senat din partea statului New York, în 1964, partidul de dreapta a publicat o broșură intitulată Ciudata moarte a lui Marilyn Monroe, în care-l acuzau pe RFK că ar fi ucis-o pe Monroe prin intermediul unor agenți comuniști aflați sub controlul lui, după ce ea l-a amenințat că va demasca relația dintre ei. Dar în 1968, când s-a hotărât să candideze pentru președinție, nu au mai circulat asemenea zvonuri.

Joe DiMaggio a fost unul dintre cei care-l urau pe Robert. Vedeta de baseball s-a căsătorit cu Monroe în 1954, dar cei doi nu au rezistat decât nouă luni împreună. După moartea lui Marilyn, Joe le-a spus antreprenorilor de pompe funebre: „Aveți grijă să nu apară la înmor-

mântare vreunul dintre afurisiții ãia de Kennedy.“ La meciul de baseball Old Timer's Day de pe stadionul New York Yankee, cei doi s-au întâlnit. Robert i-a întins mâna lui DiMaggio, dar Joe nu l-a bãgat în seamã.

EDWARD M. KENNEDY

Ultimul dintre bãieții Kennedy, Edward M. Kennedy, a fost la fel de afemeiat ca Jack. Singurul lucru care-l deosebea de frații sãi era pasiunea pentru bãuturã. El era nu numai un afemeiat, dar și un bețiv. Atitudinea lui iresponsabilã a dus la scandalul Chappaquiddick. Acesta, plus comportarea lui din timpul și dupã acest incident i-au anihilat orice șansã de a candida la președinție. Edward Moore Kennedy s-a nãscut pe 22 februarie 1932 și a fost ales senator de Massachussetts în 1962. S-a cãsãtorit cu Virginia Joan Nennett în 1958 și au divorțat în 1985.

Când era student la Harvard, în primãvara lui 1951, Edward l-a plãtit pe colegul lui de camerã sã se prezinte la examenul de spaniolã în locul lui. La câteva ore dupã descoperirea înșelãtoriei, au fost exmatriculați amândoi. Ted a fost reprimit însã în toamna lui 1953. Familia Kennedy a ținut ascuns acest incident timp de zece ani. Cât a studiat la Facultatea de drept, a fost arestat de cel puțin patru ori pentru conducere în stare de ebrietate. Înainte sã se însoare cu Joan, Edward a fost vãzut la toate petrecerile. Se îmbãta și conducea ca un nebun, ceea ce i-a adus porecla de „Cadillac Eddie“. Împreunã cu un coleg, avea „o listã cu fete de la categoria A (de cea mai bunã calitate) pânã la E (la care apelau doar în caz de urgențã)“. Alți colegi au spus cã se întâlnea mai ales cu cele din categoriile A și B. Și, când se întâlnea, își preciza intențiile de la bun început. „Dacã fetele nu voiau sã se culce cu el, nu le mai invita a doua oarã.“

Dupã ce Jack Kennedy a fost ales președinte, în noiembrie 1960, locul lui de senator de Massachusetts a rãmas vacant. Dar lui Kennedy-tatãl nu-i convenea acest lucru. „Am plãtit pentru el. Aparține familiei,“ a protestat el. Dar un senator trebuia sã aibã minim treizeci de ani și Edward era prea tânãr. Problema a fost rezolvatã de JFK, care l-a numit guvernator de Massachussets pe Benjamin Smith, fostul lui

coleg de facultate, cu condiția să elibereze locul în 1962, când Ted împlinea vârsta necesară.

Ted a cunoscut-o pe Judith Campbell o dată cu JFK, în februarie 1960, la Las Vegas, în apartamentul de hotel al lui Frank Sinatra. JFK o invitase la prânz a doua zi. În seara când s-au cunoscut, Edward a încercat s-o convingă să fugă cu el la Denver, dar propunerea lui i s-a părut „copilăroasă și temperamentală": Când Judith i-a povestit întâmplarea lui JFK, acesta s-a amuzat și a fost de acord cu caracterizarea lui Campbell, adăugând că era puțin probabil ca puștiul să urmeze destinul clanului Kennedy.

Unul dintre biografii lui Edward, James MacGregor Burns, prieten cu familia Kennedy, a recunoscut că reporterii, senatorii, funcționarii lor, amici și dușmani nu se îndoiau că „Edward este implicat în diverse flirturi de lungă sau scurtă duratã, precum și în relații mai mult sau mai puțin intense. Un prieten de-al lui Ted din Congresul american, a remarcat: „Este cel mai indiscret tip dintre toți congresmanii și senatorii, luați la un loc. I-am spus de zeci de ori: «Te comporți prosteşte, Ted. Toți știu ce faci și unde te duci. Jack băga fetele pe scara de serviciu a hotelului Carlyle, dar tu nu-ți iei nici o măsură de precuație.» „La care Ted i-a răspuns: „Mda, cred că ai dreptate." Dar i-a intrat pe o ureche și i-a ieșit pe alta. Un reporter de la Washington spunea de asemenea: „Cel mai important lucru de remarcat este neglijența lui Kennedy față de propria lui carieră. Pur și simplu, nu-i pasă. Vrea să se distreze. Știe că poate fi prins oricând, dar nu face nici cel mai mic efort să fie discret."

Cu doi ani înainte de Chappaquiddick, Kennedy fusese combinat cu o femeie, Contesa Llana Campbell, cu care își petrecea weekendul. În momentul când a izbucnit scandalul Chappaquiddick, Ted era implicat cu Helga Wagner, care locuia în Key Biscayne, Florida. După ce mașina lui a căzut în apă, dar înainte să anunțe poliția, Kennedy a dat mai multe telefoane. Inclusiv lui Wagner.

La începutul lui 1969, Ted își merita din plin porecla de „Cadillac Eddie", pentru că bea mult și conducea ca un nebun. Mulți reporteri au avut ocazia să dea nas în nas cu Kennedy, beat și incoerent. Mulți au scris articole pe această temă, dar acestea nu s-au publicat vreodată. John Lindsay de la Newsweek a scris despre Ted „că era un pericol public". Nu s-a publicat nimic, pentru că presa menaja familia Kennedy. Căsătoria lui era în cumpănă în perioada aceea.

Pe 18 iulie 1969, Kennedy și-a lăsat prietenii pe insula Chappaquiddick și a plecat cu tânăra de 28 de ani Mary Jo Kopechne.

A căzut cu mașina de pe un pod într-un lac. Ted a scăpat, dar Mary Jo a fost mai puțin norocoasă. A murit în vehiculul scufundat. Petrecerea de pe insulă – care se află la est de Martha's Vineyard – fusese datã în onoarea secretarelor care ajutaserã în campania prezidențialã a lui Robert Kennedy, cu un an în urmã. La aceastã petrecere au participat șase femei, toate necãsãtorite, în jur de douãzeci de ani și șase bãrbați, toți în jur de treizeci și cãsãtoriți, în afarã de unul. Nici una dintre soții nu a fost prezentã. Ar fi fost mai ușor sã aleagã un restaurant sau hotel din Edgartown, nu un bungalow izolat, pe o insulã îndepãrtatã. Femeile erau cazate toate la Edgartown. Bãrbatul care a închiriat bungalowul i-a spus proprietarului cã va fi folosit doar de el, de soția lui și de copii. Este lesne de înțeles care a fost adevãratul scop al petrecerii, cel puțin în privința bãrbaților.

Kennedy a spus cã a plecat cu fata la 11:15 p.m, intenționând sã ia feribotul, sã se întoarcã în Edgartown. Dar s-a rãtãcit, a luat-o pe un drum pavat, care ducea spre feribot, apoi pe o cãrare noroioasã și, în final, s-au trezit în lac. Ted s-a scufundat de mai multe ori dupã ce a ieșit din mașinã, încercând s-o salveze pe Mary Jo, dar n-a reușit. Pe urmã, s-a întors pe jos, o milã și jumãtate, pânã la bungalow și i-a adus pe Joseph Gargan și Paul Markham la lac. S-au scufundat cu toții, dar în zadar. Edward le-a spus celor doi sã se întoarcã la petrecere. El avea de gând sã se ducã la Edgartown, sã raporteze accidentul la poliție. Feribotul nu mai circula dupã miezul nopții. Dar omul care-l dirija era obligat prin contract sã facã traversãri și dupã aceastã orã, contra unei taxe suplimentare. Cu toate acestea, nu a fost solicitat. Ted susține cã a trecut canalul înot și s-a dus la hotelul Shiretown Inn. Dar nu l-a vãzut nimeni în haine ude la 2:25 a.m. În schimb, patronul hotelului l-a întâlnit curat și uscat în hol și l-a întrebat dacã dorea ceva. Kennedy i-a spus cã fusese trezit de un zgomot, s-a uitat la ceas, dar nu-l mai avea. Apoi l-a întrebat ce orã era și i s-a rãspuns. Aceastã comportare ciudatã are urmãtoarea explicație: Kennedy a vrut sã aibã un alibi pentru un plan de care nu s-a folosit. Conform acestui plan, Joe Gargan, vãrul lui Ted, ar fi trebuit sã-și asume întreaga responsabilitate.

La 7:30 a.m., Kennedy era îmbrãcat în haine lejere, de yachting, și discuta vesel cu ceilalți turiști din hotel. Gargan și Markham au apãrut și ei și s-au retras toți trei în camera lui Ted, unde acesta din urmã le-a spus cã nu anunțase poliția. În jur de 8:50 a.m., au luat feribotul înapoi, spre Chappaquiddick; ajunși acolo, s-au învârtit pe chei. Feribotul s-a întors la Edgartown și a revenit cu un scafandru. Cei trei l-au tras de limbã și au aflat cã se îndreaptã spre locul unde se produsese acciden-

tul. Kennedy şi-a dat seama atunci cã trebuia sã raporteze accidentul, aşa cã s-a întors la Edgartown cu feribotul şi a telefonat la poliţie. Senatorul a fãcut o scurtã declaraţie în care nu i-a menţionat pe Gargan şi pe Markham. Şi nici nu a dat detalii despre petrecere. Trecuserã zece ore de la accident. Ted a susţinut cã a fost ameţit, zãpãcit, rãnit şi nu ştia ce face. Dupã ce a dat declaraţia, a plecat imediat la reşedinţa familiei Kennedy din Port Hyannis, unde a rãmas timp de o sãptãmânã; în aceastã perioadã, acolo au fost aduşi toţi experţii şi consilierii juridici din SUA. Bungalowul a fost curãţat de oamenii lui Kennedy, au dispãrut toate sticlele de bãuturã şi oamenii s-au întors la casele lor, fãrã ştirea poliţiei. Unul dintre ajutoarele lui Kennedy, Dun Gifford, a avut o singurã misiune: sã rezolve problemele legate de cadavru. Pânã dupã-amiazã, trupul a fost îmbãlsãmat şi s-a emis un certificat de deces, în care cauza morţii era înecul. Din cauza vremii rele, abia a doua zi la prânz, pe 20 iulie, trupul fetei a ajuns acasã la familia Kopechne, în Pennsylvania – ieşind din jurisdicţia statului Massachusetts. Doctorul care a emis certificatul de deces nu a recomandat autopsia şi nici nu s-a fãcut, deşi nu s-a cerut pãrerea procuraturii locale. Mai târziu, s-a dovedit cã procurorul ar fi fost foarte interesat.

Înmormântarea lui Mary Jo a avut loc pe 22 iulie. A participat Ted Kennedy, care îşi pusese gâtul în ghips pentru a arãta cã se rãnise în accident. Dar l-a purtat doar la înmormântare. Investigaţia localã a fost mai mult decât sumarã. Procurorul a deschis cercetãrile, dar avocaţii familiei Kennedy s-au folosit de tactici legale ca s-o întârzie. S-a ajuns la o înţelegere cu procurorul local din Edgartown, care era prieten cu Ted. Kennedy a recunoscut cã a fugit de la locul accidentului şi a fost condamnat la douã luni de închisoare cu suspendare.

Cam la o sãptãmânã dupã accident, Kennedy şi-a pledat cazul la TV şi la radio locuitorilor din Massachusetts. A pomenit pentru prima oarã de Gargan şi Markham, spunând: „Este inadmisibil cã am plecat de la locul accidentului“, a declarat el. Discursul lui incoerent a scârbit întreaga ţarã. Ba chiar şi pe prietenii lui Kennedy. De exemplu, pe Theodore Sorenson, care lucra pe atunci la o carte despre familie. Sorenson a caracterizat atitudinea lui Ted drept „incalificabilã“ şi a scos câteva pasaje din carte referitoare la „luminosul viitor politic“ al lui Edward.

Nu s-ar fi deschis nici o investigaţie, dar protestele publice au fost atât de rãsunãtoare încât, în ianuarie 1970, s-a declanşat ancheta. Rezultatele s-au fãcut publice abia peste nouã luni. Kennedy a susţinut cã nu mai fusese la Chappaquiddick înainte de 18 iulie şi de aceea se

rãtãcise. Totuşi, mulţi localnici au declarat cã-l mai vãzuserã de câteva ori înainte de aceastã datã. Pe 18 iulie, parcursese de douã ori drumul pavat spre feribot şi cel nepavat pânã la plajã. Deci era familiarizat cu zona.

El a declarat, de asemenea, cã a plecat de la petrecere la 11:15 p.m, dar şeriful Look a vãzut o maşinã parcatã cu doi pasageri în ea la 12:45 a.m. Probabil cã Edward a scãzut o orã, pentru cã feribotul se oprea la miezul nopţii. La anchetã, a declarat cã o ducea pe Mary Jo înapoi la hotel, pentru cã se simţea rãu. Cu toate acestea, nu şi-au luat la revedere de la cei de la petrecere şi Mary Jo şi-a lãsat geanta. Când Gargan şi Markham s-au întors la petrecere, nu aveau hainele ude, aşa cum ar fi trebuit, dacã s-a fi scufundat dupã fatã. Deci nimeni nu a încercat s-o salveze pe Mary Jo.

Un localnic susţine cã a vãzut trei bãrbaţi într-o barcã, traversând canalul Edgartown, în jurul orei 2 p.m. A doua zi de dimineaţã, un bãiat a descoperit cã barca lui fusese folositã în timpul nopţii şi legatã în alt loc. Prin urmare, Kennedy nu traversase canalul înot. Când s-a întors la petrecere, dupã ce a cãzut cu maşina în lac, a trecut pe lângã douã clãdiri luminate. Într-una ar fi putut sã fie oameni, iar a doua era o staţie de pompieri nefolositã, de unde ar fi putut sã dea alarma şi sã adune ajutoare în câteva minute. Dar Ted nu a fãcut nimic din toate acestea. Între ora accidentului şi momentul când l-a anunţat – când era „ameţit şi confuz“ – a reuşit sã dea şaisprezece sau şaptesprezece telefoane, inclusiv unei prietene din Florida. Aceastã listã cu apeluri telefonice, vãzutã de câţiva oameni, nu a fost prezentatã la anchetã, pentru cã se „pierduse“. Încercarea de a se obţine exhumarea cadavrului a eşuat. Cererea a fost refuzatã de tribunalul din Pennsylvania, mai ales pentru cã pãrinţii fetei, catolici fervenţi, s-au opus vehement. Cardinalul Cushing i-a îndemnat sã refuze, pentru cã „ar desacraliza“ trupul. Şi, dacã este puţin probabil ca familia Kopechne sã-l fi cunoscut personal pe cardinalul Cushing, clanul Kennedy îl cunoştea în mod sigur. Nu cumva l-au pus sã facã presiuni asupra soţilor Kopechne?

În raport, judecãtorul, a afirmat: „Consider cã… Edward Kennedy a condus imprudent maşina… şi acest fapt a contribuit la moartea lui Mary Jo Kopechne.“ Dar nu s-a mers mai departe. S-a stabilit de asemenea cã Ted şi Mary Jo nu aveau de gând sã se întoarcã la Edgartown şi cã Edward Kennedy a luat-o în mod voit pe drumul nepavat. Dupã cum a remarcat unul din scriitori: „Nu era nevoie sã fii admiratorul lui Edward Kennedy ca sã-ţi dai seama cã el şi avocaţii lui i-au

manipulat pe toţi şi pe toate – procuraturã, stat, oficialităţi, presã, public, prieteni, evenimentele în sine – remarcabil."

Cel mai trist este cã Mary Jo ar fi putut scãpa cu viaţã. Când s-a scos maşina din apã, dupã zece ore de când se scufundase, mai erau câteva pungi de aer în vehicul. Faţa lui Mary Jo era îndreptatã spre una dintre ele. Se pare cã s-a sufocat, nu s-a înecat, dupã ce s-a terminat oxigenul din acea pungã. Poate cã a mai supravieţuit câteva ore, înainte sã se sufoce. Dacã Ted s-ar fi oprit la una dintre case sã cearã ajutor, poate cã ar fi reuşit s-o salveze. La anchetã, „experţii au declarat cã Mary Jo ar fi scãpat cu viaţã mai mult ca sigur, dacã Ted ar fi dat alarma de incendiu." Pãrinţii lui Mary Jo au venit pe insula Chappaquiddick în 1975 şi au declarat cã „nu au fost satisfãcuţi de relatarea senatorului."

Alt zvon apãrut dupã moartea lui Mary Jo susţinea cã fata ar fi fost gravidã cu Ted. Autopsia ar fi lãmurit imediat lucrurile, dar familia Kennedy s-a opus din rãsputeri.

În momentul accidentului, era aproape o certitudine cã Ted Kennedy va fi nominalizat sã candideze la alegerile prezidenţiale din 1972 de cãtre democraţi. Dar, în ciuda mãsurilor luate, şansele lui s-au spulberat în noaptea aceea. În toamna lui 1974, Ted a încercat sã-şi reia avântul, dar reporterii au dezgropat din nou incidentul Kopechne. În septembrie 1974, Ted a anunţat cã se retrage. Motivul principal a fost acela cã Boston Globe declanşase o masivã investigaţie a cazului, indicând sute de nepotriviri între mãrturia lui Ted şi declaraţiile prietenilor lui.

Ted şi-a anunţat intenţia de a candida pentru preşedinţie în 1979, dar nu avea nici o şansã. Cãsãtoria lui era destrãmatã, mai ales din cauza firii lui desfrânate. Se zvonea cã Ted întreţinea relaţii cu femei de genul Margaret Trudeau, bogãtaşa Amanda Burden, schioarea Suzy Chaffee şi altele. I se dusese vestea atât de mult, încât New Republic a însãrcinat-o pe feminista Suzannah Kessard sã scrie un articol despre afemeiatul Ted. În cele din urmã, a fost publicat în Washington Monthly, cu urmãtoarea concluzie: „Ted prezenta devieri de comportament, tendinţe narcisiste şi un ego infantil, care trebuia hrãnit în permanenţã." Ori de câte ori Ted încerca sã candideze, i se punea în faţã cazul Chappaquiddick şi el constata cã nu poate rãspunde la întrebãrile jenante. Şansele lui s-au spulberat din nou atunci când presa a început sã-şi batã joc de el fãţiş, poreclindu-l FRK (de la Fat Rich Kid – Copil gras şi bogat –, nume inventat de un aghiotant al lui Carter).

Desfrânarea lui Ted nu reprezintã un rãspuns la „tragediile sale cumplite“ – era aşa cu mult înainte sã se întâmple ceva. Încercând sã analizeze ce motive ar avea oamenii sã-l aleagã pe Ted, un scriitor sugerează, vorbind despre clanul Kennedy în general: „Bărbaţii Kennedy reafirmã calitãţile pe care le simt la ei înşişi: insistenţã, duritate, sex, lãcomie, lipsa simţului moral şi curaj.“ Toate acestea îl caracterizează şi pe Ted – mai puţin duritatea.

„Teddy este nebun“, spunea Truman Capote. „Un pericol public. Un irlandez beat care-şi pierde cumpãtul. Aş prefera pe oricine ca preşedinte în locul lui.“

ŢAPI

Ţapii se situează cu o treaptã mai jos decât Bar bã Albastrã. Nici una dintre femeile acestor bărbaţi nu a murit prematur, în împrejurări misterioase. La prima vedere, ei formează un grup disparat, fãrã trãsãturi comune, care cuprinde un fascist italian, un conducător din Orientul Mijlociu, o mânã forte din Caraibe, un dictator asiatic, un texan crud şi vulgar şi un despot african.

Toţi din această categorie sunt deosebit de afemeiaţi. În situaţii diferite, ar fi putut fi foarte buni prieteni. Scopul lor era sã reguleze tot ce mişcã. Preferau femeile tinere, deşi nu neapãrat. Erau atât de obsedaţi, încât unii dintre ei apelau la oameni speciali, care urmau sã le furnizeze în permanenţã femei. Deşi se cunosc puţine amãnunte despre tehnicile lor sexuale, se ştie cã aveau un stil rapid, dur, şi cã actul sexual în sine dura un minut sau două. Deşi tratau femeile cu brutalitate, acest fapt nu le împiedica pe acestea sã se simtã atrase de ei. Când nu fãceau dragoste, sexul era principalul lor subiect de conversaţie. Preferau umorul deochiat şi povesteau cu lux de amãnunte ce fãceau în pat.

Discreţia nu-i caracteriza pe nici unul dintre ei. Chiar dacã poporul nu ştia cine erau, cei apropiaţi erau perfect lãmuriţi. Soţiile erau conştiente de comportarea soţilor, dar nu aveau ce face. Unii îşi permiteau sã aibã un numãr practic nelimitat de neveste şi au împrãştiat

copii pe tot cuprinsul țării. Cei mai mulți erau nelegitimi. Altă trăsătură comună era disprețul față de femei în general. Toți considerau că femeile erau niște ființe bune numai pentru sex, gătit, spălat, crescut copii și alte îndeletniciri de acest gen. Dornici să posede cât mai multe, mulți dintre acești bărbați au recurs la afrodisiace la bătrânețe, ceea ce este o ironie, ținând cont că s-au lăudat întotdeauna cu virilitatea lor. Toți au instaurat regimuri violente, care s-au extins peste hotare. Au regulat mult și au luptat mult. Formând un grup pestriț și putred, Țapii nu cuprind cei mai grozavi și isteți reprezentanți ai genului.

BENITO MUSSOLINI

Conform tuturor relatărilor, dictatorul Benito Mussolini era brutal și mitocan cu femeile. Practica un sex rapid și înjura în gura mare atunci când ajungea la orgasm. Cowboy-ii americani nu-și scot niciodată cizmele din picioare. Se spune că mor încălțați cu ele. Așa a murit și Mussolini. Și tot așa îi plăcea să se reguleze. Benito s-a născut pe 29 iulie 1883 și a condus Italia din 1922 până la moartea lui.

Și-a început viața sexuală la șaisprezece ani și de atunci a avut numeroase femei și a frecventat nenumărate bordeluri. Prima lui experiență sexuală a fost cu o prostituată, care „degaja grăsime din fiecare por", din câte își amintește el. A spus că această experiență l-a făcut să se simtă „murdar – și a plecat clătinându-se ca un om beat."

Dar apoi a constatat că avea succes la femei. Obișnuia să le agațe ori de câte ori avea ocazia și să le reguleze pe malul râului, pe scări sau rezemate de copaci. „Dezbrăcam din priviri orice fată pe care o vedeam", mărturisește el. Încă din tinerețe, a contractat o boală venerică. Nu se știe dacă era chiar sifilisul care-l va chinui mai târziu.

O fată de douăzeci de ani, al cărei soț își făcea armata, a fost prima femeie care a reprezentat mai mult decât o aventură de-o noapte. A devenit prima lui amantă în 1902. „Iubirea noastră era sălbatică și plină de gelozie", își amintește el. „Făceam ce doream cu ea." Se regulau și se băteau cu aceeași pasiune care a caracterizat întreaga sa viață amoroasă de tinerețe. O dată a înjunghiat-o în coapsă, vârându-i cuțitul

până la plăsele. „Abuza întotdeauna de ea, o bătea şi făcea dragoste violent, egoist."

Altă cucerire timpurie a fost Virginia, care avea un ten frumos şi arăta destul de bine. A plăcut-o de cum a văzut-o, aşa că, fără să stea mult pe gânduri, „am prins-o pe scări, am trântit-o într-un colţ şi am posedat-o. Când ea s-a ridicat, plângând umilită, m-a insultat, spunând că i-am răpit onoarea, şi probabil că avea dreptate. Dar, vă întreb, la care onoare se referea?"

Virginia a fost amanta lui timp de trei luni. Mussolini a călătorit mult în tinereţe, lăsând în urma lui un şir de amante neconsolate. O tehnică favoritä pentru a câştiga favorurile sexuale ale unei fete era cea veche de când lumea: le promitea că se însoară cu ele.

În jurul anului 1906, a devenit profesor şi a continuat să alerge după femei. Unul dintre biografii săi a scris despre regiunea Friuli, unde a predat Mussolini, că „un bărbat care nu bea, nu mănâncă şi nu face dragoste pasional nu meritä numele de bărbat".

S-a îmbolnăvit de sifilis în 1907 şi s-a tratat timp de cincisprezece ani. În anii 1920, când a constatat că nu se simţea prea bine, i s-a luat sânge şi s-a trimis la analizä în Anglia. Testele au arătat că nu mai avea microbul sifilisului. Deoarece se răspândiseră zvonuri că dictatorul ar avea această boală, Benito s-a gândit să facă publice rezultatele analizelor, ca să pună capăt bârfelor. Dar aghiotanţii lui l-au convins să renunţe la această idee.

Femeia sortită să fie unica soţie a dictatorului a fost Rachele Guidi. S-au cunoscut în 1908 sau 1909 şi au început să trăiască împreună peste un an. El avea 26 de ani, iar ea 16. Vor avea cinci copii. Rachele era fiica amantei tatălui său. Se glumea că ar fi sora vitregă a lui Mussolini.

În anul când a cunocut-o pe Rachele, se afla în oraşul Trent de şapte luni. Benito nu i-a scris nici măcar o dată în acea perioadă şi a făcut un copil cu o femeie din Trent. Rachele şi Mussolini s-au căsătorit civil pe 29 decembrie 1925, când dictatorul a hotărât că trebuia să respecte canoanele religiei ţării pe care o conducea. Alt motiv a fost acela că Papa Pius al IX-lea i-a cerut să se căsătorească. Dar acest fapt nu i-a temperat cu nimic „ardoarea sexuală."

Cu o lună înainte de căsătoria civilă, Benito avea un fiu cu o coafezä, pe nume Ida Dalser. Acesta a fost singurul copil neligitim pe care-l va recunoaşte vreodată dictatorul. A fost de asemenea una dintre

cele mai furtunoase relaţii pe care le-a avut. Când îi scria, se semna „iubitul tău sălbatic."

Dalser a continuat relaţia cu Mussolini câţiva ani, cu scurte perioade de întrerupere, până când el a părăsit-o definitiv în 1915. Dar femeia nu s-a lăsat dată la o parte atât de uşor. S-a dus odată până la Milano, la biroul amantului ei, cu copilul în braţe şi i-a strigat din stradă să coboare. Mussolini a ameninţat-o de la fereastră cu pistolul. Altă dată, a dat foc camerei de hotel în care se afla şi a distrus tot, zbierând că este soţia dictatorului. A trimis scrisori de ameninţare lui Benito, în care-i cerea să se ţină de cuvânt şi să se însoare cu ea.

Nici pensia de întreţinere fixată de Mussolini nu a reuşit să-i astupe gura; ea a insistat că Benito îi promisese s-o ia de nevastă. Încercând cu disperare să evite un scandal public – italianul de rând nu era la curent cu aventurile sale sexuale –, Mussolini a băgat-o cu forţa într-un azil de nebuni, cam în anul 1925, unde a murit zece ani mai târziu. Relatările despre fiul său sunt contradictorii. Unii susţin că era handicapat fizic şi mintal şi că a murit tot într-un azil, în 1941. Iar alţii spun că era normal şi că a murit pe front în cel de-al doilea război mondial.

În acei ani, Mussolini a avut nenumărate legături. Una dintre ele a fost Margareta Sarfatti, care locuia la Milano. Mussolini s-a mutat definitiv la Roma la sfârşitul lui 1922, să conducă Italia. Rachele i s-a alăturat abia peste cinci ani. Până atunci a locuit la Milano. Benito venea la Milano de câteva ori pe an. Uneori, ca s-o vadă pe Sarfatti. Într-una dintre aceste vizite, în 1924, când venise la Milano pentru o înmormântare, a petrecut zece zile cu Sarfatti, spunându-i soţiei sale că doarme la birou. Rachele, care-l cunoştea, a aflat de noua lui amantă şi a părăsit imediat Milano. Sarfatti venea permanent la Roma, unde dictatorul o vizita la hotel. Nu a terminat definitiv cu ea decât la jumătatea anilor 1930. Această amantă era evreică.

Leda Rafanelli a fost urmăritā fără succes de Benito între 1913-1914. I-a spus că nu era însurat şi că nu avea nici un fel de obligaţii. Şi, când a aflat că minte, i-a explicat cu neruşinare că soţia lui era obişnuită cu aventurile sale. I-a spus, de asemenea, că „avea nevoie de o femeie talentată, care să-l susţină ca amantă oficială." Unul dintre scriitori a remarcat că nici una dintre femeile lui, poate cu excepţia Clarei Petacci, nu era drăguţă: „Ba se putea spune chiar că erau urâte şi deosebit de neatrăgătoare. Gustul lui în asemenea privinţe era un motiv de uimire pentru asociaţii săi."

Claretta sau Clara Petacci a fost cealaltă amantă importantă din viața lui. Născută în 1912, fiind cu aproape treizeci de ani mai tânără decât dictatorul italian, ea l-a cunoscut în 1932. L-a venerat dintotdeauna. Rachele susține că Clara i-a cunoscut mai întâi pe cei doi fii ai lui Benito într-o cofetărie din Roma, unde a încercat să le trezească interesul. Și, văzând că nu reușește, și-a încercat norocul cu tatăl. Clara este descrisă drept o femeie ambițioasă, care s-a implicat în hotărârile politice. Sigur, rolul ei era minor.

Se spune că primele întâlniri ale Clarei cu Mussolini au fost platonice. În perioada respectivă, Clara s-a măritat, dar căsătoria a fost de scurtă durată. Relația cu Ducele s-a încheiat în 1936. Mussolini îi telefona zilnic și, peste puțin timp, a instalat-o în apartamentul lui personal. „Se ducea acolo, în jur de ora trei, în fiecare după-amiază, și își aștepta răbdătoare stăpânul." Trebuia să fie mereu prezentă, chiar dacă el nu apărea întotdeauna. Soțul de care s-a despărțit a fost exilat de Mussolini în Japonia, ca să evite un scandal. „Publicul italian nu ar fi fost de acord, iar el nu voia să-și asume un risc politic." De fapt, nu s-a aflat de această legătură decât la sfârșitul lui 1942, când zvonurile s-au răspândit cu repeziciune. „Ulterior, sexualitatea lui a devenit legendară."

În timp ce se afla la Roma, a continuat să-și facă de cap. O pictoriță străină, căreia i-a pozat de câteva ori, i-a făcut un tablou și un copil. O actriță sau o ziaristă franceză, cunoscută sub numele de Mademoiselle Fontages – pe numele ei adevărat Magda Caraboeuf – a venit la Roma în 1937. Când s-a întors la Paris, a spus că fusese amanta lui Benito. Din câte a mărturisit, primul lui gest de „tandrețe" față de ea a fost acela că i-a luat eșarfa de mătase și a vrut s-o sugrume. „În cele două luni cât am stat la Roma, Ducele m-a avut de douăzeci de ori", a povestit ea. Această declarație a provocat scandal; drept rezultat, Mussolini a anunțat poliția și ambasada franceză că nu va mai fi primită în Italia. Montages a reacționat încercând să se otrăvească, iar apoi a tras cu pistolul și l-a rănit pe ambasadorul francez. Considera că, din cauza lui, „pierduse iubirea celui mai minunat bărbat din lume."

Activitățile sexuale ale Ducelui i-au inspirat legile. Ca dictator, a impus o taxă pe „celibatul nejustificat". Această măsură era destinată să sporească rata natalității. S-au instituit pedepse severe pentru adulter, mai severe pentru femei decât pentru bărbați. Conform ordinului lui Mussolini, „cine contracta sifilis trebuia să răspundă penal."

Benito ştia cã escapadele sale sexuale o îndurerau pe Rachele, dar nu conta. A continuat sã alerge dupã femei. De fapt, când avea de ales între probleme de stat şi probleme sexuale, ultimele aveau întotdeauna prioritate. Deşi era şeful statului, îşi satisfãcea întotdeauna dorinţele. Dispãrea cu vreo femeie şi punea toatã poliţia în alertã.

Fie veneau femeile la el, fie se ducea el la femei. Şoferul lui, Ercole Borrato, îl plimba la diverse adrese, prin toatã Roma. Femeile care veneau în biroul lui erau posedate pe podea sau pe pervazul ferestrei de pasionalul Duce... „care se deranja rareori sã-şi scoatã pantalonii sau pantofii." I-a spus lui Borrato cã „un bãrbat ar trebui sã aibã motor la spate, ca sã ajungã sã le satisfacã pe toate."

Alt scriitor spunea cã îi plãceau toate femeile, cu condiţia sã nu fie slabe. „Singura lui pretenţie era sã miroasã puternic, fie a parfum, dacã trupul lor nu avea o duhoare specificã, fie a transpiraţie, pe care o prefera cel mai mult." Nu-l deranja dacã nu erau curate. Şi nici nu se gândea sã le facã sã se simtã bine. Le întindea pe podeaua goalã din biroul lui sau pe pervaz. Acestea erau locurile lui preferate. Nu-şi scotea pantalonii sau pantofii, iar sexul se termina într-un minut sau douã.

Clara se plângea odatã, apropo de tehnica lui rapidã: „Nici mãcar nu-şi scoate cizmele." Deşi se mişca repede, era foarte zgomotos, pentru cã „nu poate face dragoste în linişte şi, în timp ce ţinea o femeie în braţe, scotea fel de fel de exclamaţii, înjurãturi şi strigãte". Probabil cã aşa se explicã de ce prefera secretari surzi.

Amantele lui Benito proveneau din toate categoriile sociale – mãritate, nemãritate, ziariste, actriţe, servitoare, contese, turiste strãine, soţii de fascişti – „şi toate vorbeau dupã aceea despre experienţele lor fãrã regret şi adesea cu mândrie." Şi reveneau, pentru cã „nu puteau refuza un om atât de important." Altele erau „fascinate de senzualitatea lui, mai ales când brutalitatea şi sãlbãticia înjurãturilor din momentul orgasmului erau urmate de cuvinte tandre." Li se pãrea fascinant. Mussolini ştia asta, pentru cã simţise de mult cã femeile „preferã bãrbaţii brutali în locul celor manieraţi."

În afarã de faptul cã practica sex brutal, Benito considera cã intervenţia femeilor în politicã este un dezastru. Le chema atunci când avea nevoie de ele şi apoi le concedia imediat. Clara ştia cã amantul ei avea multe aventuri şi era geloasã şi îngrijoratã sã nu fie înlocuitã de alta. Mussolini „recunoştea dreptul Clarei de a fi geloasã şi propriul lui drept de a profita de orice ocazie care i se oferea". „Are o groazã de femei", s-a plâns Clara unei prietene.

Ducele se lãuda adesea faţã de Clara cu cuceririle lui. În felul acesta, o fãcea „sã-şi vadã lungul nasului“. Amantelor preferate le dãdea numãrul lui de telefon personal, dar îl schimba imediat cum se plictisea de ele.

Rachele a fost printre ultimele care au aflat de aventura lui cu Clara. I-a spus o servitoare, pe la jumãtatea anului 1943. Femeia a clocotit de furie luni de zile, înainte sã-şi înfrunte rivala. Când a ajuns acasã la Clara, paznicul nu a lãsat-o sã intre şi i-a cerut mai întâi instrucţiuni lui Benito. Ducele a autorizat întâlnirea şi, când s-a întors, paznicul a gãsit-o pe Rachele încercând sã escaladeze gardul înalt de trei metri, care înconjura proprietatea. Rachele a comentat acru despre hainele lui Petacci, spunând: „Câtã eleganţã! Aceastã femeie întreţinutã este cu adevãrat elegantã! Aşa se îmbracã o femeie când este amanta conducãtorului naţiunii – şi uitaţi-vã la mine, care sunt mãritatã cu el.“ Aceste cuvinte au fost urmate de insulte şi ţipete de ambele pãrţi. Un aghiotant al lui Mussolini, prezent la aceastã scenã, a trebuit sã le despartã. Clara a leşinat. „Ştiu eu cum este cu leşinurile astea“, a spus Rachele. „Nu moare nimeni din aşa ceva.“

Petacci şi-a revenit şi l-a sunat pe Benito sã-i spunã cã Rachele o fãcuse curvã. Nervos, Ducele i-a spus aghiotantului sãu sã menţinã controlul asupra situaţiei. Dar Rachele a trecut din nou la atac şi i-a cerut Clarei sã punã capãt legãturii cu soţul ei. Clara a spus cã Mussolini avea nevoie de ea şi cã scrisorile lui sunt cea mai bunã dovadã. „Aratã-mi-le“, i-a cerut Rachele. Petacci l-a sunat pe Benito, care i-a dat permisiunea sã citeascã o parte dintre ele, spunând: „Bine, dar nu înrãutãţi lucrurile.“

După ce Clara a început sã le citeascã, Rachele i le-a smuls din mânã şi aghiotantul a trebuit sã intervinã din nou, alegându-se cu o zgârieturã din partea soţiei dictatorului. După douã ore, Rachele şi-a dat seama cu amãrãciune cã este înfrântã şi a plecat.

În noaptea aceea, a încercat sã se sinucidã, luând otravã. Şi, câteva nopţi după aceastã ceartã, Mussolini a dormit într-adevãr la el în birou.

În 1943, dictatorul se sãturase de Petacci şi, în consecinţã, a încercat sã punã capãt relaţiei lor. I-a mãrturisit unui prieten cã amanta lui este „revoltãtoare“. Odatã, a trebuit sã punã o santinelã s-o împiedice sã intre în reşedinţa lui. Dar tot a intrat. „S-a terminat“, i-a spus Mussolini. Dar Clara l-a implorat şi a reuşit sã-l înduplece. A mai încercat de câteva ori sã scape de ea, dar îl fãcea întotdeauna sã se rãzgândeascã. Odatã, i-a spus: „Te rog sã mã laşi în pace! Rãzboiul merge prost. Este posibil ca oamenii sã mã critice pentru slãbiciunea

de care dau dovadă. Există deja o femeie care m-a împins numai la prostii – gata, m-am săturat!"

În noaptea de 28 aprilie 1945, Mussolini și Petacci erau într-o mașină și încercau să fugă din țara invadată de forțele aliate. Dar au fost prinși de partizanii italieni și împușcați. A doua zi, trupurile lor au fost atârnate cu capul în jos în piața publică din Milano și lăsate acolo timp de câteva ore. Clara n-ar fi trebuit să fie cu el în mașină în ziua aceea. Ar fi putut să plece mai devreme din țară, în siguranță, așa cum încercase s-o convingă Mussolini. Dar ea refuzase, insistând să rămână cu amantul ei.

În amintirile ei, publicate zeci de ani mai târziu, Rachele a știrbit mare parte din legendara sexualitate a soțului ei. Susținea că „palmaresul lui nu era mai impresionant decât cel al oricărui italian atrăgător... Soțul meu dormea întotdeauna acasă – cu excepția perioadelor când era plecat." A susținut că „nu umbla după femei". Rachele a recunoscut totuși că au existat trei femei care au făcut-o să sufere: Dalser, Sarfatti și Petacci.

IBN SAUD

Dacă ar fi să ținem cont de numărul de femei cu care s-a culcat, Ibn Saud ar putea fi declarat campion mondial, cel puțin în epoca modernă. Dar a avut și avantaje incontestabile: o religie care dă frâu liber bărbaților și o țară care poartă numele familiei sale. Ibn Saud s-a născut cu aproximație între anii 1876 – 1880. În 1932, a creat Regatul Arabiei Saudite, pe care l-a condus până la moartea sa, survenită pe 9 noiembrie 1953.

S-a căsătorit prima oară în Kuweit, când avea numai cincisprezece sau șaisprezece ani. Mireasa lui era mai tânără, dar a murit la scurt timp după aceea. La începutul secolului, avea cel puțin două neveste și nu știu câte amante. În preajma vârstei de treizeci de ani, Ibn Saud susținea că avusese 75 de neveste.

Unul dintre motive era adesea cel politic. Stăpânitorul deșertului trebuia să stabilească legături de rudenie cu diverse clanuri și triburi, pentru a forma și/sau a cimenta alianțe. Ca musulman, respecta legea căsătoriei stipulată de Coran. Un bărbat avea voie să se însoare cu

patru femei odată. Ceremonia de căsătorie era simplă şi dura câteva minute. Cei care erau în preajmă jucau rolul de martori. Divorţul era şi mai rapid. Bărbatul trebuia să declare de trei ori soţiei sale că divorţa de ea şi se termina. Ibn Saud nu şi-a luat niciodată mai mult de patru soţii deodată.

În jurul anului 1915, Ibn a fost rănit la şold, în timpul unei bătălii în deşert. În timp ce zăcea în cortul lui, în convalescenţă, s-a răspândit zvonul că îşi rănise organele genitale şi că era teminat ca tată şi soţ. Într-o ţară în care virilitatea se situa pe primul plan, era un zvon periculos şi mulţi pretendenţi la tron s-au grăbit să facă un pas înainte. Ibn Saud a fost prevenit şi a trimis disperat emisari în cel mai apropiat sat, să-i aducă o mireasă, cât mai repede. Avea mai puţin de patru la vremea aceea. Şi i s-a adus o fată. Ibn s-a căsătorit cu ea imediat şi a pus capăt zvonului.

Ibn Saud a fost obsedat întotdeauna de sex şi de femei. I-a spus odată unui vizitator englez că nu avea decât trei plăceri în viaţă: „Rugăciunile, femeile şi parfumul, exact în această ordine." Altui vizitator, i-a mărturisit că sexul era o mare plăcere şi lucrul pentru care merita într-adevăr să trăieşti era „să-ţi lipeşti buzele de buzele unei femei, trupul tău de trupul ei şi picioarele tale de picioarele ei". Un observator spunea că „nevoia pasională de femei era fundamentală în ceea ce-l privea, făcea parte din raţiunea lui de a fi, îl ridica deasupra celorlalţi bărbaţi, făcea din el un conducător. Iar, ca şef al statului, avea la picioare toate femeile pe care le dorea".

Deşi n-a avut niciodată mai mult de patru neveste în acelaşi timp, Ibn Saud a adunat în jur de 300 soţii pe toată durata vieţii sale. Când a murit avea patru. Ori de câte ori pleca într-o călătorie, Ibn îşi făcuse un obicei să divorţeze de cea la care ţinea cel mai puţin. În felul acesta, asigura un loc liber, în caz că întâlnea vreo femeie care-i cădea cu tronc sau întrezărea vreo posibilitate de alianţă.

Femeile erau înfăşurate din cap până-n picioare. Când Ibn sau aghiotanţii săi alegeau nevestele, se ghidau după ochii, voce, atitudine, familia din care făceau parte şi după orice zvonuri care circulau despre frumuseţea lor.

În unele cazuri, nici nu le vedea feţele, pentru că descoperirea chipului nu era primul lucru pe care-l făcea. Dacă noua soţie îl dezamăgea, divorţa de ea în dimineaţa care urma după noaptea nunţii. Aceste femei erau înapoiate taţilor lor cu mulţumirile lui Ibn şi cu un cadou. Cele care aveau copii erau pensionate şi li se dădeau case, până când copilul împlinea şase sau şapte ani – adică trebuia să fie destul de mare să

poată locui la palat. Cele divorțate și aruncate după noaptea nunții erau libere să se recăsătorească. Se spunea că nu erau stigmatizate dacă fuseseră femeile conducătorului deșertului.

Coranul cerea ca un bărbat să-și trateze în mod egal nevestele, așa că fiecare dintre soțiile lui Ibn avea casa ei cu servitori și ajutoare. Ibn Saud le vizita pe fiecare pe rând. Soțiile lui nu erau văzute de alți bărbați și nici nu discuta despre ele. Dar asta nu însemna că nu mai avea și alte femei. Palatul era plin de concubine – care aveau un statut similar soțiilor –, sclave și femei pe care le cumpărase. Ele erau admise de Coran. Religia musulmană nu impune restricții numerice și probabil că Ibn Saud a avut femei cu sutele cât a trăit.

Dar Ibn Saud era un om disciplinat și și-a impus singur limite, folosind numărul patru ca bază. A creat echipa „A", formată din patru soții, patru concubine și patru sclave. Acestea erau femeile cu care se regula. Membrele echipei se puteau schimba zilnic sau de la oră la oră, dar nu erau niciodată mai mult de douăsprezece. În afară de echipa „A", accepta, ca drept al său natural, favorurile oricărei tinere fete care îi era prezentată de gazdele lui, când călătorea departe de casă". Acesta era un cunoscut obicei arab.

Evident, relațiile lui cu femeile se limitau la sex. Era atât de detașat de ele, încât, într-un rând, a remarcat că nu văzuse vreodată o femeie mâncând sau bând. Conversația lui cu sexul opus se limita la banalități. Și le disprețuia, bineînțeles. Spunea că femeilor li se poate permite să asculte citirea cărților sfinte, dar că „scrisul și cititul erau nepotrivite pentru ele". Altă dată se lăuda. „Nu am ce face cu femei mai bătrâne de treizeci de ani. Cum împlinesc această vârstă, divorțez de ele imediat." A păstrat totuși câteva care depășiseră treizeci. De exemplu, cea de-a doua soție a rămas alături de el toată viața. Divorțaseră, dar au stat alături aproape cincizeci de ani.

A avut mulți copii – 45 de fii au ajuns la vârsta maturității – cu cel puțin 22 de mame. Și cel puțin tot atâtea fiice cu și mai multe femei. Numărul este impresionant, pentru că, pe atunci, mortalitatea infantilă era de 75-80%.

Conform unui scriitor, „potența lui sexuală a fost fenomenală aproape toată viața sa". Se culca cu cel puțin o femeie din echipa „A" și considera că era minimum ce putea face, pentru a-și menține reputația. Făcea dragoste rareori mai mult de o dată pe zi și niciodată dimineața, considerând că un asemenea obicei era nesănătos.

Siesta era ora preferată pentru a-și regula sclavele. Când termina cu una, o dădea uneori mai departe, unui prieten. Discuta „fără perdea

despre trupurile sclavelor… conversația era atât de tehnică și presărată cu reminiscențe sexuale și erotice, încât avea accente academice, fără să excludă însă lăudăroșeniile".

O dată cu trecerea timpului, îmbătrânind, Ibn a făcut mai puțini copii și a început să se laude mai mult cu puterea minții sale. A devenit mai agitat decât în anii tinereții. Între 1942-1943 i s-au născut patru fii, apoi nici unul, până în 1947, ultimul văzând lumina zilei în 1952.

În 1945, în decursul acestei perioade în care au apărut temerile scăderii potenței lui Ibn Saud, trusa medicală regală a fost uitată din greșeală la bordul unui vas SUA. Ofițerii americani au descoperit cu această ocazie că ea era plină cu o bogată varietate de afrodisiace. Unul dintre cei care procurau concubine regale continua să recruteze fete din ce în ce mai tinere, crezând că trupul lor fraged o să-l revitalizeze pe rege.

Chiar și în moarte, Saud a vrut mai mult decât i s-ar fi cuvenit. Coranul dădea dreptul la un număr limitat de hurii în paradis (însoțitoare în cer). Ibn spera să i se facă un hatâr. Le-a spus prietenilor „că spera să i se acorde o dispensă și să aibă patru sau mai multe soții pe lumea cealaltă."

La moartea lui Ibn Saud, i-a urmat la tron fiul său Saud, care a condus până în 1964, când a fost înlăturat în mod pașnic. Pe urmă, țara a fost condusă de alt fiu, Faisal, care a domnit din 1964 până a fost asasinat, în 1975.

Saud s-a născut în 1902. A avut 55 de fii și 54 de fiice și un harem impresionant, care număra peste o sută de soții în 1964. Numărul total de soții și concubine este necunoscut.

Faisal, născut între anii 1904-1906, a avut o tinerețe rebelă și și-a făcut de cap în perioada cuprinsă între 1920 și 1930. Diplomații vremii credeau că nu va fi în stare de nimic, pentru că „era prea legat de femei". Dar, după două căsătorii timpurii și de scurtă durată, cea de-a treia s-a dovedit fericită și a durat până la moarte. Se pare, de asemenea, că i-a fost credincios soției sale. Nu a profitat vreodată de avantajele poligamiei. A avut opt fii și nouă fiice. La moartea sa, era un rege auster, pios și bătrân, renumit în toată lumea arabă pentru ascetismul său.

RAFAEL TRUJILLO

Preşedintele Republicii Dominicane din 1930 şi până la moartea sa, în 1961, Rafael Trujillo a condus ţara cu o mână de fier. Se purta oribil cu femeile şi „selecţiile" sale săptămânale erau notorii. El şi Idi Amin sunt singurii bărbaţi descrişi în această carte care au recurs la viol.

Rafael s-a născut pe 24 octombrie 1891, la San Cristobal, Republica Dominicană. A intrat în armată în 1919, şi în 1930 era preşedintele ţării sale. Se cunosc puţine lucruri despre tinereţea sa, pentru că Trujillo a distrus toate informaţiile existente. Dar şi din datele rămase se poate alcătui un portret compromiţător pentru Trujillo. Între 1910–1916, a fost condamnat şi a primit amendă, precum şi câţiva ani de temniţă. Dar a reuşit să scape de executarea pedepsei, deşi nu se ştie cum. Se pare că ar fi comis altă ilegalitate şi că un timp ar fi fost peşte.

În 1913, s-a căsătorit cu Aminta Ledesma. Părinţii ei s-au opus vehement, pentru că ştiau că Rafael era un bătăuş şi un fustangiu. Dar Aminta era gravidă, aşa că n-au avut încotro. Se pare că Trujillo a stat foarte puţin timp cu soţia sa; cei doi au divorţat în 1925. Descrisă drept o persoană „umilă şi stearsă", Aminta a fost practic izgonită după divorţ, deşi a continuat să locuiască în capitala dominicană. Foarte puţini oameni ştiau de existenţa ei.

Spre sfârşitul anilor 1920, Trujillo a devenit şef de stat major, dar tot nu era admis în cluburile selecte şi în lumea bună din societatea dominicană. Pentru a remedia acest neajuns, Rafael şi-a îndreptat atenţia asupra Bienvenidei Ricart. Fata provenea dintr-o familie săracă, dar bună. Ca să-şi atingă scopurile, a copleşit-o cu cadouri, încercând să se însoare cu ea. Familia Ricart s-a opus la fel de mult ca soţii Ledesma şi din aceleaşi motive. Totuşi, Trujillo a triumfat din nou şi s-a căsătorit cu Ricart în 1927. Dar însurătoarea nu i-a temperat firea afemeiată şi Bienvenida s-a lămurit în curând cu cine avea de-a face.

La numai un an după căsătorie, Trujillo s-a îndrăgostit de Maria Martinez. Familia ei a fost atât de revoltată de această legătură, încât au izgonit-o de acasă. Rafael a instalat-o în propriul său apartament, ceea ce a declanşat un scandal social. Pentru a contracara revolta, Trujillo a inventat o căsătorie pentru Maria, cu un cubanez care nu a apărut vreo-

datã în Republica Dominicanã. S-au mãsluit şi actele de cãsãtorie. În iunie 1929, Maria i-a nãscut un fiu, Ramfis.

În general, numele Mariei nu a apãrut în presã şi copilul Ramfis s-a arãtat în public împreunã cu Bienvenida, pentru a se înrãdãcina ideea cã sunt mamã şi fiu. Dar lucrurile s-au schimbat în 1934, când s-a anunţat, în luna decembrie a acelui an, cã Bienvenida pleca în strãinãtate pentru câteva luni, într-o cãlãtorie de plãcere. După aceea, nu s-a mai auzit nimic de ea. În 1935, s-a modificat legea divorţului, introducându-se un amendament care preciza cã se putea obţine pe baza unor temeiuri mai mult decât ciudate, şi anume „cu acordul unuia dintre soţi, dacã nu au avut copii în primii cinci ani de cãsãtorie sau mai târziu". Iar Bienvenida nu avea nici un copil şi astfel Trujillo a fost primul care a beneficiat de avantajele noii legi. Rafael a obţinut divorţul în aprilie şi s-a cãsãtorit cu Maria pe 28 septembrie. Atenţia presei a fost atrasã pe 30 septembrie, când s-a anunţat cã dictatorul s-a cãsãtorit. Dar cãsãtoria nu a pus capãt aventurilor sale. Un scriitor spunea cã „senzualitatea şi dorinţa lui sexualã erau extraordinare. Nu era numai amoral, ci şi profund imoral... Interesul exagerat al lui Trujillo faţã de femei era remarcabil prin ferocitatea sa."

În luna decembrie 1936, Lina Lovotan a fost proclamatã Regina viitorului carnaval din Santo Domingo. Iar Trujillo a pus ochii pe ea, inevitabil. Lina s-a ales cu o vilã la Miami – unde a locuit pânã în anii 1970 – şi cu un post în acest oraş pentru fratele ei Jose, care a devenit viceconsul în 1943.

Maria şi Lina s-au angajat într-o competiţie feroce pentru a ocupa poziţia de Primã Doamnã. Numai dupã o luptã acerbã, Maria şi-a reconsolidat poziţiile şi Lina a pãrãsit definitiv Republica Dominicanã. Plecarea ei a fost grãbitã de o încercare nereuşitã de asasinat. S-a dovedit apoi cã Maria avea memorie bunã. După douãzeci de ani de la încoronarea Linei ca Miss, Republica Dominicanã îşi alegea reprezentanta la concursul Miss Univers din 1956, care urma sã se ţinã la Long Beach, California. Cu acea ocazie, doamna Trujillo a informat pe membrii juriului de preselecţie cã puteau alege pe oricine în afarã de două persoane: una era cea mai drãguţã fatã, iar cealaltã – nepoata Linei.

Cãsãtoria celor doi a fost furtunoasã. În anii 1940, Maria l-a urmãrit o datã pe Rafael pânã la o bazã armatã, crezând cã avea o întâlnire amoroasã. Trujillo a aflat şi s-a înfuriat atât de rãu, încât a ordonat unor ofiţeri s-o împuşte dacã intrã în cazarmã. La începutul anilor 1950, se zvonea cã urmau sã divorţeze. Legenda spune cã Maria şi-a ameninţat

soţul cu arma în dormitorul lor şi i-a spus cã o sã-l ucidã dacã încearcã sã divorţeze. Iar Trujillo, temându-se cã soţia sa nu glumea, a anulat planurile de divorţ.

Maria şi-a pãstrat soţul pânã la moarte, dar a trebuit sã-i suporte nenumãratele aventuri. Dupã cum remarca un scriitor, „într-o ţarã latinã, virilitatea se mãsoarã prin numãrul femeilor, aşa cã atitudinea lui Trujillo faţã de femei l-a fãcut respectat". Apropiaţii lui glumeau fãrã perdea despre escapadele sale sexuale. Rafael nu era un tip discret. Vanitatea a jucat un rol important în viaţa dictatorului. Se strângea în corset, sã-şi ascundã burta şi purta pantofi cu toc, sã compenseze cei un metru şaizeci ai sãi. Ipohondru înrãit, era oricând gata sã testeze noi medicamente, mai ales „cele menite sã sporeascã virilitatea". Principalul subiect de discuţie la palat între Rafael şi aghiotanţii sãi erau proprietãţile noului rival al afrodisiacului spaniol „musca spaniolã".

Abelardo Nanita, biograful oficial al dictatorului, a scris despre el cã „succesul lui la femei nu avea nici o legãturã cu politica. Era un tip bine, impunãtor şi, când îşi fãcea apariţia în rândul mulţimii entuziasmate, femeile îl priveau pline de admiraţie în primul rând pentru cã era un bãrbat chipeş, nu pentru cã era erou naţional." Evident, asta era pãrerea pe care şi-o cultiva Trujillo despre el.

Fiind un dictator cu multe probleme pe cap, nu avea timp sã umble dupã femei, aşa cã aceastã sarcinã revenea aghiotanţilor sãi. Se gãseau întotdeauna prieteni şi oameni dornici sã-i câştige favorurile, care îi furnizau prospãturi. Mulţi taţi şi fraţi dominicani au fãcut avere datoritã unei rude sau prietene de sex opus.

Pe Rafael nu-l interesau soţiile altora. Îi plãcea sã deţinã drepturi exclusive asupra femeilor sale. Favoritele lui erau femei însemnate, de care nu se putea atinge nici un bãrbat fãrã sã rişte. Prefera mulatrele grãsuţe. Gãseai cu greu o femeie slabã printre cuceririle sale. Tip galant şi fin, lui Rafael îi plãcea de asemenea sã recite poezii pentru o noapte în alcov. Nu agrea prostituatele şi îşi alegea femeile din diverse medii sociale. Majoritatea erau virgine.

O datã cu trecerea timpului, procesul de selecţie a devenit din ce în ce mai organizat. El a numit un responsabil, care aduna o datã sau de douã ori pe sãptãmânã un grup de femei – în jur de treizeci – pe gustul dictatorului. Trujillo le trecea în revistã şi indica pe cine dorea pentru sãptãmâna respectivã. Celor alese li se spunea unde şi când trebuie sã se prezinte. Dictatorul se regula cu fiecare femeie o datã sau de douã ori. Câteva erau pãstrate ceva mai mult. O favoritã nu avea dreptul sã

aibã viaţã socialã proprie, dar, dupã ce Trujillo termina cu ea, era liberã sã-şi continue viaţa. Şi-a susţinut financiar toţi copiii, dar le-a acordat foarte rar paternitatea.

Majoritatea femeilor adunate pentru selecţie veneau de bunã voie, deşi mai erau şi unele care nu ştiau despre ce este vorba, la început. Probabil cã fuseserã alese de cineva care nu le spusese adevãrul. Trujillo nu le forţa niciodatã sã se culce cu el dacã nu doreau. Dar refuzul lor avea alte repercusiuni – se puteau trezi fãrã serviciu sau vreuna dintre rudele lor de sex opus începea sã fie ameninţatã cu şomajul. Sau, în unele cazuri, iubitul sau prietenul se alegea cu o bãtaie zdravãnã. Dar erau rare cele care îl refuzau.

În ultimii cinci ani ai vieţii sale, Trujillo a devenit şi mai afemeiat şi au început sã-i placã fete foarte tinere – de vreo şaisprezece ani. Selecţiile aveau loc mai des, de vreo trei ori pe sãptãmânã, adunându-se în jur de patruzeci de femei. Mulţi bãrbaţi cu funcţii sus-puse aveau un rol activ în aceste selecţii. Funcţionarul palatului care rãspundea de aceastã activitate era rãsplãtit cu 10% din toate proiectele publice.

În noaptea de 30 mai 1961, Trujillo era singur, cu excepţia şoferului sãu, care-l ducea la noua lui amantã. Pe drum, o maşinã plinã cu conspiratori l-a interceptat; rebelii l-au atacat şi l-au rãnit uşor. Şoferul a vrut sã încerce sã se strecoare, dar Trujillo a rãmas acelaşi bãrbat viril şi bãtãios pânã la sfârşit, refuzând sã se dea bãtut. Aşa cã a ieşit din maşinã cu pistoalele în mânã şi a fost lichidat imediat.

SUKARNO

Legendarele escapade sexuale ale dictatorului indonezian Sukarno au început la o vârstã fragedã. Deşi legea musulmanã îi permitea patru soţii, el nu s-a mulţumit cu atât şi a reuşit sã aibã cinci.

S-a nãscut pe 6 iunie 1901 în Indiile Olandeze de Est, aşa cum se numea Indonezia la vremea aceea. S-a implicat de tânãr în politicã şi s-a trezit preşedintele ţãrii sale atunci când aceasta şi-a proclamat independenţa, în 1945. S-a menţinut la putere pânã în 1966, când a fost înlãturat printr-un puci militar. A murit pe 21 iunie 1970.

Cam prin anul 1915, Sukarno era elev de liceu. Colegii săi erau mai ales olandezi, deci băieți albi. Adolescentul a simțit ghimpele rasismului, fie real, fie imaginar, și a jurat că se va răzbuna. Și cea mai bună răzbunare i s-a părut să se culce cu fete albe. Mai târziu, Sukarno avea să-și amintească despre această perioadă: „Doar așa puteam să mă simt superior față de albi și să-i fac să se supună voinței mele. Doar acesta este scopul, nu? Un bărbat cu piele tuciurie să-l domine pe un alb! Dominarea unei fete albe a devenit o problemă de mândrie pentru mine... Recunosc că am umblat special după albe." Și este evident că a avut succes.

Unul dintre primii săi mentori politici a fost un bărbat pe nume Tjokroaminto. În 1921, s-a căsătorit cu fiica mentorului său, tânăra de șaisprezece ani, Siti Utari. A fost mai puțin o căsătorie din dragoste și mai mult o uniune-simbol cu tatăl ei. Sukarno a susținut mai târziu că acea căsătorie nu s-a consumat niciodată și că a considerat-o pe Utari mai mult ca pe o soră „decât ca pe o parteneră de sex". Dar cei care-l cunoșteau se amuzau copios de asemenea declarații, pentru că „libidoul său remarcabil" devenise legendar.

Cei doi au divorțat în 1923, când Tjokroaminto a început să aibă probleme politice. Conform legii musulmane, procedeul este foarte simplu. Bărbatul trebuia să rostească „talak, talak, talak" și să înapoieze femeia tatălui ei. Este exact ce a făcut Sukarno.

Dar sexul, nu politica a fost motivul acestui divorț. În același an în care s-a căsătorit cu Utari, Sukarno s-a mutat în alt oraș, pentru un timp. A stat în pensiune la un prieten al socrului său. Inggit Garnish era soția prietenului și era cu paisprezece ani mai mare decât Sukarno, dar el a plăcut-o de cum a văzut-o. Relația lor a început de îndată. După ce a divorțat, s-a căsătorit cu Inggit. Și ea obținuse divorțul între timp. Dictatorul spune despre cea de-a doua soție: „Inggit și cu mine ne asemănam foarte mult. Aveam amândoi aceleași interese... și-l iubeam amândoi pe Sukarno."

I-a rămas credincios aproape un an, ceea ce era un record pentru el, dar apoi a început să vină târziu acasă din ce în ce mai des. În ciuda acestui fapt, căsătoria lor a rezistat până când a apărut o legătură serioasă, în 1938, care a provocat complicații.

Atunci Sukarno trăia în exil, pe coasta de vest a Sumatrei, și s-a combinat cu o fată de cincisprezece ani, pe nume Fatmawatti, fiica unui șef de trib local. Inggit nu făcuse nici un copil și avea cincizeci și unu de ani. Sukarno a vrut ca Fatmawatti să fie cea de-a doua soție, dar s-au ivit discuții. Organizațiile feministe militante au lansat proteste

vehemente când au aflat. Şi nici cu Inggit nu i-a venit uşor. Când Sukarno i-a spus cã are de gând sã-şi ia încã o soţie, ca sã aibã copii, Inggit a refuzat şi i-a cerut divorţul. Sukarno i-a spus: „Nu am de gând sã renunţ la tine. Vei rãmâne prima mea soţie.“ Pe urmã i-a fãcut altã propunere. „Deşi o iubesc pe Fatmawatti, o sã uit de ea dacã tu îmi gãseşti una mai potrivitã pentru mine.“

Nu s-a ajuns la nici o înţelegere şi subiectul a fost abandonat temporar. Inggit nu putea sã dea divorţ, pentru cã acesta era doar avantajul bãrbatului, conform legii musulmane. Descriindu-şi sentimentele sale faţã de Fatmawatti, Sukarno a spus: „Pentru mine era doar o fetiţã drãguţã... Am simţit doar dragoste pãrinteascã faţã de ea.“ Dar cunoscuţii lui i-au luat în derâdere vorbele, spunând: „A simţit o furnicãturã în coapse.“

Cãsãtoria lui s-a mai lungit câţiva ani, dar în condiţii proaste. Sukarno a continuat sã se combine cu diverse secretare şi frecventa cu regularitate gheişele – pe vremea aceea, Indonezia era ocupatã de japonezi. Când, într-o noapte, s-a întors acasã târziu, Inggit n-a mai suportat şi i-a aruncat în cap cu o canã. În 1943, au divorţat şi Sukarno s-a cãsãtorit cu Fatmawatti.

Abu Hanifah, asociat al lui Sukarno, a descris-o pe noua soţie drept tânãrã şi drãguţã. Şi i s-a pãrut, de asemenea, „nesofisticatã. Nu ştia sã se îmbrace, şi nici sã se poarte. Singurele atuuri ale miresei erau doar tinereţea, drãgãlãşenia şi zâmbetul... Educaţia socialã a fost opera lui Sukarno. El a creat-o dupã propriul lui gust şi propria-i imaginaţie. Iar faptul cã s-a plictisit dupã aceea de propria lui creaţie este altã poveste.“

Hanifah a avut ocazia sã-l cunoascã mai bine pe Sukarno într-o zi, când mergea cu maşina împreunã cu el şi cu Fatmawati. De câte ori treceau pe lângã o femeie, Sukarno se zgâia la ea şi comenta: „Uite ce drãguţã este. Pun pariu cã nu a împlinit douãzeci de ani“ sau „Ce gurã are, ce sâni.“ Hanifah, la rândul lui, glumea, spunând cã Sukarno nu avea altceva de fãcut decât sã se uite la soţia de lângã el, dacã voia sã vadã o femeie drãguţã. La care Fatmawatti a rãspuns: „Parcã nu ştii cum este Bung Karno. Nu ştie niciodatã ce vrea cu adevãrat. Ieri s-a cãsãtorit cu o femeie mai în vârstã, experimentatã, azi m-a luat pe mine, o virginã neştiutoare, Dumnezeu ştie ce o sã dorească mâine.“

Urmãtoarea crizã majorã sexualã care a zdruncinat viaţa dictatorului s-a produs abia în 1953. În anul acela a început legãtura cu doamna Hartini Suwondo, soţia unui director de companie petrolierã. Deoarece locuia în alt oraş, ea trebuia sã vinã cu avionul la Djakarta,

ca să-l întâlnească pe Sukarno. Un ofiţer de armată se ocupa de detaliile întâlnirii.

S-a aflat repede de legătura dintre ei, care a devenit principalul subiect de bârfă şi comentarii din presa indoneziană. Hartini era descrisă drept o femeie sofisticată, mai emancipată decât Fatmawati. Relaţia lor era atât de serioasă, încât a început să îngrijoreze guvernul. Ali Saetroamidjojo, prim-ministrul indonezian voia să evite un scandal. Dar Sukarno era hotărât să se însoare cu această femeie. Ali i-a atras atenţia ce probleme ar ridica un asemenea gest şi l-a rugat pe dictator s-o păstreze doar ca amantă. Sukarno i-a răspuns că o iubea şi că „ar fi imoral să nu o ia în căsătorie."

În momentul acela, un mic grup de indonezieni încerca să implementeze legea căsătoriilor monogame. Atitudinea lui Sukarno a stârnit alt val de proteste din partea femeilor, care au organizat marşuri împotriva lui. Chiar dacă pe Sukarno îl deranjau toate aceste manifestaţii, nu a luat măsuri împotriva lor. Iar acest fapt demonstra, după părerea lui, că nu era un tiran. Până la urmă, s-a căsătorit cu Hartini în 1953, aşa cum hotărâse.

Dar această căsătorie a fost primită la fel de prost şi acasă. Fatmawatti era la fel de revoltată ca şi Inggit cu cincisprezece ani în urmă. A refuzat să împartă casa cu soţia numărul doi şi a plecat de la palat. Hartini nu a fost avansată niciodată la rangul de Primă Doamnă, în mod oficial. Sukarno şi-a respectat promisiunea dată fiului său, pe care-l născuse cu Fatmawati. Iar acest fapt însemna, conform protocolului, că Hartini nu putea să stea alături de dictator pe podium la reprezentaţiile publice şi nici cu miniştrii şi soţiile lor. Sukarno era conştient că Fatmawatti era furioasă şi considera că nu avea nici un motiv. „Cele două soţii ale mele sunt adevărate musulmane şi ştiu legile noastre sfinte. Aşa că mă înţeleg, sau ar trebui să mă înţeleagă."

În timp ce Hartini participa la un congres al femeilor în 1963, ea lea permis să dea o rezoluţie prin care urma să fie acceptată ca Primă Doamnă a ţării. Când a aflat ce se întâmplă, Sukarno şi-a lăsat baltă toate treburile şi s-a grăbit să ajungă la acea întrunire. Apoi a scos-o pe Hartini din sală şi i-a poruncit să se întoarcă acasă.

Lider bine cunoscut pe scena politică a lumii, Sukarno îşi dădea frâu liber firii sale desfrânate. Când călătorea, se combina cu olandeze, rusoaice, americance, chinezoaice, japoneze, filipineze şi mexicance, ca să enumerăm doar câteva.

Una dintre cele mai cunoscute călătorii ale sale a fost turul lumii din 1956, când a vizitat Germania de Vest, SUA, China şi Rusia. Atunci,

s-a dedat la adevărate orgii sexuale şi unii observatori indonezieni au bănuit că „guvernele comuniste au avut ocazia să adune suficiente dovezi compromiţătoare, pe film sau bandă, pentru a-l forţa pe Sukarno să se apropie de blocul marxist.“ Această temere era mai mult ca sigur exagerată, pentru că Sukarno nu s-a străduit niciodată să-şi ascundă activităţile şi nu prea îi păsa cine o să afle.

Ziarele franceze l-au descris drept „le grand séducteur“, în timp ce presa americană l-a caracterizat drept „o lipitoare“ şi un „fustangiu“. În Marea Britanie se zvonea că avea 150 de copii, deşi nu avea decât opt, cinci cu Fatmawatti, doi cu Hartini şi unul cu altă femeie, cu care s-a căsătorit mai târziu.

În timpul infamului tur din 1956, dictatorul a vizitat California, ocazie cu care Marilyn Monroe a fost invitată la un dineu diplomatic, la insistenţele lui Sukarno. Acesta a fost evident atras de actriţă şi se zvoneşte că s-au întâlnit după aceea. Indonezianului îi plăcea să se laude cu cuceririle sale sexuale, dar nu a suflat nici o vorbă despre Monroe, astfel încât zvonurile par nefondate. Dar, în 1958, conform spuselor unui ofiţer CIA din Asia, se iniţiase un plan pentru a-i apropia pe Sukarno şi Monroe, intenţionând să-l atragă spre SUA. A fost un plan care nu s-a pus niciodată în practică.

La fel ca majoritatea bărbaţilor afemeiaţi, Sukarno avea o părere proastă despre femei. Cam prin anul 1940, a anunţat că era pentru discriminarea între sexe, spunând: „Nu sunt de acord cu maniera vestică.“ Mai târziu, Fatmawatti l-a întrebat ce gen de soţie preferă. La care dictatorul i-a răspuns: „Îmi plac femeile nesofisticate… de modă veche, care îi aduc soţului papucii. Nu-mi place noua generaţie de femei americance, care, din câte am auzit, îşi pun soţii să spele vasele.“ La jumătatea anilor 1960, cea de-a treia soţie i-a pus o întrebare politică, la care i-a răspuns: „Nu ai cum să înţelegi aceste probleme. Sunt mult prea complicate pentru mintea unei femei.“ Avea idei fixe în privinţa vârstei şi-i plăcea să glumească, spunând: „O femeie este ca un arbore de cauciuc. Nu mai este bună după treizeci de ani.“

În anii 60, Sukarno şi-a mărit numărul de neveste. Ratna Sari Dewi, o animatoare de bar japoneză, pe care a cunoscut-o la Tokyo, în 1959, a devenit cea de-a treia soţie. Au urmat o femeie pe nume Hariati şi Yurike Sanger, care a fost soţia numărul cinci. Depăşise limita impusă – de aceea Yurike nu a fost recunoscută niciodată, conform legilor musulmane.

Soţiile dictatorului nu au trecut neobservate când studenţii au demonstrat în 1965 împotriva regimului Sukarno. Protestatarii aflaseră

cã Dewi fusese în excursie, în Europa şi la New York şi îşi cumpãrase, printre alte, haine de vizon şi smaralde. Furioşi, studenţii au scris sloganе pe zidurile palatului lui Sukarno: „Nu avem nevoie de pãpuşi japoneze în Indonezia“ sau „Sã oprim importul de soţii din Japonia.” Acasã la Hartini, studenţii au scris slogane de genul: „Aici locuieşte prostituata şefã; aceasta este pepiniera bolilor venerice.“

Unul dintre biografii lui Sukarno, J.D. Legge, susţine cã dictatorul i-a fost credincios lui Inggit timp de nouãsprezece ani şi nu a devenit obsedat de sex decât în anii 1950–1960, ca urmare a declinului puterii şi a spaimei de moarte.

Dar Legge s-a înşelat. Sukarno a fost obsedat de sex de la bun început. Nu a fost o apucãturã de bãtrâneţe. Era aşa de când se ştia şi nu s-a schimbat niciodatã. Sexul a fost pentru el un subiect preferat. Fãcea afirmaţii de genul: „Femeile nu ar trebui sã mãnânce niciodatã ananas, le taie apetitul sexual.” Avea multe tablouri şi statuete cu femei goale. Trecea rar pe lângã ele fãrã sã le atingã. Îi plãcea, de asemenea, sã povesteascã despre aventurile sale sexuale.

Obligat sã aleagã între moarte sau sex, el nu a stat prea mult timp pe gânduri. În 1964, s-a dus la doctor, dupã ce fãcuse o crizã. Medicul l-a sfãtuit s-o ia mai încet cu activitatea sexualã pe viitor. Iar pacientul s-a interesat cât mai avea de trãit dacã renunţa la femei. Şi când doctorul i-a rãspuns „doi ani“, a râs şi i-a spus: „Atunci ce rost ar mai avea sã-mi prelungesc viaţa, dacã trebuie sã mã lipsesc de femei?“

A fãcut fel de fel de încercãri, pentru a-şi spori vigoarea sexualã. Consuma miere arãbeascã, sirop japonez şi vitamine americane. Binevoitorii îi aduceau „afrodisiace garantate“, cum ar fi ser olandez, ciocolatã coreanã sau mamele uscate de şarpe. „Sunt un bãrbat viril“, declara Sukarno. „Trebuie sã fac dragoste zilnic.“

Dupã ce a fost înlãturat de la putere, Sukarno a pierdut nu numai conducerea ţãrii, dar şi soţiile. Hariati, Dewi şi Fatmawatti au divorţat de el în urmãtorii ani. În ziua când a murit, Dewi a venit în vizitã, la rugãmintea lui. Şi-a adus şi fiica, în vârstã de trei ani, pe care o vedea pentru prima oarã. La înmormântarea lui, au participat soţiile şi copii. Inggit avea 83 de ani.

LYNDON JOHNSON

A călcat pe urmele lui Jack Kennedy – ceea ce nu era deloc uşor –, cel puţin în privinţa femeilor. Dar, în orice caz, Lyndon Baines Johnson nu s-a lăsat mai prejos decât predecesorul său. Incapabil să egaleze performanţele lui JFK, din punct de vedere numeric, s-a remarcat prin vulgaritate şi o părere proastă despre sexul opus, în general. Lyndon s-a născut în Texas, pe 27 august 1908. Din punct de vedere politic, şi-a croit drum până la poziţia de vicepreşedinte, din 1961 până în 1963, şi apoi de preşedinte, până în 1969. A murit pe 22 ianuarie 1973.

Încă din copilărie, îi plăceau femeile. Îmbrăţişa şi săruta toate mamele şi bunicile şi se spune că toate femeile din oraş îl iubeau. Avea un talent înnăscut de linguşitor, care nu-l va părăsi niciodată. În adolescenţă, era un lăudăros şi se încăiera adesea.

Se ştie, de asemenea, că Johnson era hotărât să se căsătorească din interes. Pusese ochii pe trei fete bogate. În 1924, îi făcea curte lui Kitty Clyde Ross, fiica celui mai bogat om din Johnson City, care era cu un an mai mare decât el. Tatăl lui Kitty nu privea cu ochi buni familia Johnson. În urmă cu douăzeci de ani, chiar soţiei sale i se interzisese să se mărite cu tatăl lui Lyndon. Părinţii o obligaseră să nu se mai vadă cu prietenul ei şi o supravegheaseră atent.

La colegiu, Johnson s-a împrietenit cu Carol Davis, care era cu doi ani mai mare decât el. Lyndon a răspândit personal vestea că este prieten cu fiica celui mai bogat om din San Marcos. Aceasta se întâmpla în 1928. Carol avea o maşină albă decapotabilă, primită în dar de la tatăl ei. Lyndon o conducea şi-i claxona pe colegii săi, ori de câte ori treceau pe lângă ei.

Unul dintre ei îşi aminteşte că se lăuda cu faptul că progresa în plan sexual cu Carol şi descria cu lux de amănunte tot ce făceau. „Am fost la film împreună şi ea a plătit." Johnson ţinea neapărat să amintească oamenilor ce bogată era familia Davis. Unul dintre studenţi povestea: „Era fiica unui bogătaş şi Lyndon se băga în sufletul ei." Iar altul spunea de asemenea: „Ne dădea mereu de înţeles că voia să-şi găsească o

fatã cu bani. Era atât de preocupat sã se însoare din interes, încât inspirase rubrica umoristicã din ziarul colegiului."

Nici tatãl lui Carol nu agrea clanul Johnson şi-i atrãsese atenţia fiicei sale sã nu se amestece cu ei. Fata îşi amintea cã tatãlui ei îi plãcea sã stea pe verandã şi sã discute cu oamenii, în afarã de Lyndon, cu care nu vorbea niciodatã. Cei doi aveau puţine gusturi comune. Lyndon era interesat doar de politicã; romanţa dintre ei s-a încheiat destul de curând. Cineva susţine cã LBJ a cerut-o oficial în cãsãtorie, dar Carol l-a refuzat.

În campusul studenţesc, vorbea mult despre fete. Fratele lui, Sam Houston Johnson, îşi aminteşte cã a asistat de mai multe ori la urmãtoarea scenã când l-a vizitat pe Lyndon în cãminul studenţesc: viitorul preşedinte se întorcea gol în camera lui, dupã duş, îşi lua penisul în mânã şi spunea: „Jumbo are nevoie de exerciţiu. Mã întreb pe cine o sã regulez la noapte."

Tot lãudându-se cu cuceririle lui, şi-a cãpãtat o reputaţie de afemeiat – dar nu şi în rândul celor care erau cu adevãrat afemeiaţi. Adevãrul era cã Lyndon îşi gãsea cu greu o prietenã, deşi în campus, raportul dintre fete şi bãieţi era de trei la unu. Unul dintre colegii sãi îşi aminteşte: „Toţi ne lãudam cu cuceririle noastre, dar Lyndon friza ridicolul. Nu-l credea nimeni."

Altã reputaţie care i se lipise ca o etichetã la terminarea colegiului, în 1930, era aceea a unui om hotãrât sã se însoare din interes. În anuarul din 1930 al colegiului apãreau anunţuri false, care îndemnau studenţii sã se înscrie în clubul inimilor singuratice. Unul dintre acestea suna cam aşa: „Avem şi fete bogate, Lyndon." Johnson se alesese, de asemenea, cu porecla Bull (Taurul) – de la „bullshit" (rahaturi) – şi devenise renumit pentru minciunile pe care le debita. În anuarul din anul absolvirii, era luat peste picior şi pentru acest lucru. Dorinţa lui s-a transformat în realitate pe 17 noiembrie 1934, când s-a cãsãtorit cu Claudia Alta Taylor – Lady Bird. Tatãl ei era cel mai bogat om din Karnack, Texas.

Peste câţiva ani, în 1937, când Johnson era proaspãt congresman la Washington, l-a cunoscut pe Charles E. Marsh, proprietarul celui mai influent ziar din oraş – Austin American – Statesman. El şi Lady Bird şi-au petrecut o sãptãmânã la reşedinţa lui Marsh din Virginia, care se numea Longlea. Tot acolo locuia şi Alice Glass, o femeie superbã, frumoasã şi deşteaptã în acelaşi timp. Aceasta era amanta lui Marsh.

Bogătaşul îşi părăsise nevasta şi copiii pentru ea şi o ruga mereu să se mărite cu el, dar ea îl refuza de fiecare dată.

LBJ şi Alice s-au simţit atraşi unul de altul după câteva vizite la Longlea. Alice i-a spus surorii ei că Lyndon era „un tânăr care va salva lumea". Îi admira, de asemenea, idealismul şi lipsa ambiţiei politice.

În 1938, Glass şi-a informat sora că ea şi Johnson trăiau împreună de câteva luni. Uneori, LBJ se ducea la Longlea cu Lady Bird, dar de cele mai multe ori mergea singur. „O lăsa singură weekenduri în şir". îşi aminteşte sora lui Alice. Cei doi se întâlneau şi în apartamentul din Washington, plătit de Marsh – dacă acesta nu era în oraş.

În parte, atracţia lor era de natură sexuală. Pe atunci Marsh avea 50 de ani, Alice 26 şi LBJ 29. Lui Alice „îi plăceau bărbaţii" – „era nebună" după LBJ. Alice le-a spus prietenelor ei că Lyndon discutase cu ea despre căsătorie şi spusese că o să divorţeze. Era o epocă în care un divorţ putea termina cariera unui om politic, aşa că nu vorbise serios, chiar dacă afirmase acest lucru.

Se spune că părea alt om când era cu Alice. Stătea liniştit, în timp ce ea îi citea poezii. Şi încerca să mănânce mai delicat, în loc să-şi îndese mâncarea în gură. Marsh nu a aflat niciodată despre legătura dintre ei şi Johnson a continuat să-l lucreze pe la spate. Merita, pentru că Marsh îl ajuta financiar. Toată lumea este de părere că Lady Bird ştia despre această legătură. Până la urmă, relaţiile dintre cei doi s-au răcit şi Alice s-a căsătorit cu Marsh. Au divorţat rapid şi ea s-a căsătorit de mai multe ori după aceea. Cei doi au continuat să se întâlnească, din când în când. Ruptura s-a produs în 1941, când LBJ a căutat să obţină o funcţie politică mai înaltă, dovedind că era ambiţios. După ce ajunsese senator, obişnuia să-i dea drumul şoferului o zi întreagă şi să conducă nouăzeci de mile, ca s-o întâlnească. Însă ruptura finală nu s-a produs decât la izbucnirea războiului din Vietnam. Deziluzionată, Alice le-a spus tuturor prietenilor că a ars toate scrisorile lui de dragoste, pentru că nu voia ca nepoata ei să afle vreodată că se combinase cu omul răspunzător de evenimentele din Vietnam.

Până să ajungă senator, la sfârşitul anilor 1940, LBJ avea o reputaţie de „afemeiat incurabil". Şi se pare că soţia sa era la curent cu escapadele lui.

Mulţi erau uimiţi atât de umorul, cât şi de manierele lui. Se scărpina între picioare şi se scobea în nas fără jenă, de faţă cu oricine. Dacă avea vreo rană sau vreo problemă de sănătate, cum ar fi hernia, îşi dădea jos pantalonii s-o arate, chiar dacă erau şi femei de faţă. Dacă discuta cu

un bărbat și-i venea să se ducă la toaletă, îl lua și pe acesta cu el și continua discuția, în timp ce-și făcea nevoile. Unul dintre cunoscuți îl descria drept „un mitocan ticălos". Alții îl considerau un „american vulgar, de proastă calitate". Îi plăceau glumele pornografice. Atunci când era întrebat ce părere avea despre Jerry Ford, spunea: „Politica economică a lui Ford este cel mai rău lucru care se putea întâmpla acestei țări, după ce dresurile au exclus regulatul cu degetul." Îi plăcea să privească împerecherea dintre bovine.

Cât timp a fost senator, când Lady Bird lipsea din oraș – sau chiar și când nu lipsea –, își lua câte o femeie, poate chiar una dintre secretarele lui, mergeau la o petrecere și o prezenta oamenilor, spunând: „Vreți s-o cunoașteți pe prietena mea?"

O funcționară a Casei Albe a avut odată o experiență neașteptată la ranchul din Texas al lui LBJ. În primul rând, a fost surprinsă să constate că ușile dormitoarelor nu se încuiau. Dar se simțea în siguranță cu atâția agenți de la Secret Service, care roiau peste tot. În toiul nopții, a simțit o prezență în camera ei. Se pregătea să țipe, când a auzit un glas cunoscut, care i-a spus: „Dă-te mai încolo; este președintele tău."

În timpul Convenției Democrate din Los Angeles, în 1960, LBJ stătea să dea mâna cu invitații. Pe atunci, era candidat la nominalizarea pentru candidatura prezidențială. La un moment dat, strângând mâna unei tinere, a găsit o cheie de hotel în palma ei. Lyndon a băgat-o în buzunar, fără să clipească. Mai târziu, s-a dus în respectiva cameră de hotel și a exclamat: „Iată-mă, draga mea." S-au regulat o jumătate de oră și apoi a plecat. Înainte să iasă, i-a spus: „Îți mulțumesc pentru ajutorul dat campaniei mele."

Majoritatea relațiilor lui au fost de scurtă durată, dar au existat și unele mai îndelungate. Cea care a ieșit la iveală abia în 1987 a fost legătura cu Madeleine Brown. Mare parte dintre cei implicați muriseră de mult; totuși, deși există puține dovezi, povestea lui Brown și LBJ pare adevărată.

Madeleine l-a cunoscut pentru prima oară pe Johnson la Austin, Texas, în 1948, când avea 23 de ani, cu ocazia recepției date de postul de radio KTBC – proprietatea familiei Johnson. Brown lucra pentru o agenție de publicitate. Peste trei săptămâni, s-au întâlnit întâmplător la altă petrecere. Madeleine a spus: „S-a uitat la mine de parcă aș fi fost un cornet cu înghețată într-o zi toridă de vară." După câteva clipe, i-a spus: „Ne vedem în apartamentul meu." „Era un tip dur și poate că asta mi-a plăcut cel mai mult la el", își amintește Brown. „Era poruncitor,

stãpân pe situație. Mi se spusese cã orice femeie trebuie sã se poarte ca o târfã în pat și cred cã este exact ce am fãcut."

LBJ i-a atras atenția de la bun început sã pãstreze secretul. „N-ai vãzut nimic, n-ai auzit nimic, n-ai spus nimic." Jesse Kellam, managerul postului de radio KTBC și confidenta familiei Johnson era mijlocitoarea lor. Ori de câte ori LBJ se întorcea de la Washington și voia s-o vadã pe Brown, Kellam lua legãtura cu ea.

Madeleine locuia la Dallas și, cum i se dãdea de știre, lua avionul și, într-o orã, era la Austin. Era așteptatã de o furgonetã KTBC și dusã la Hotelul Driskill.

De obicei, petreceau cam o jumãtate de orã împreunã. Cel mai mult stãteau trei ore, iar cel mai puțin cincisprezece minute. Când nu avea timp, LBJ o saluta și-i spunea: „Scumpo, nu pot sã-ți acord decât un sfert de orã din prețiosul meu timp." Întrebatã despre practicile sexuale ale lui Johnson, ea a rãspuns: „Era cam ciudat, dar ne potriveam de minune." Relația lor era pur carnalã. Nu discutau niciodatã despre politicã. „Ne petreceam timpul fãcând, nu vorbind", spune Brown.

Dar lucrurile s-au complicat în 1950, când Madeleine i-a spus lui LBJ cã este gravidã. Președintele s-a înfuriat și a zbierat la ea: „Cum ai putut sã fii atât de proastã, Dora?" Pe urmã, când i-a mai trecut furia, LBJ i-a promis cã o sã aibã grijã de ea financiar. Unul dintre avocații sãi, Jerome Ragsdale a aranjat totul. Fiul lor, Steven, s-a nãscut în decembrie 1950.

Madeleine a susținut cã LBJ a instalat-o într-o casã cu douã dormitoare, i-a dat câte o mașinã nouã la fiecare doi ani, o servitoare și câte cãrți de credit avea nevoie. Legãtura lor a continuat în anii 50 și 60. Brown era în drum spre Austin, ca sã-l întâlneascã pe LBJ, când s-a anunțat vestea asasinãrii lui JFK. S-a întors acasã, dar, peste câteva sãptãmâni, Kellam a telefonat sã-i fixeze o întâlnire cu noul președinte în același loc.

Legãtura lor s-a întrerupt în 1965, dar s-au mai întâlnit pentru ultima oarã în 1969. Atunci, Brown i-a spus lui LBJ cã ar trebui sã-l recunoascã pe Steven, la care LBJ i-a rãspuns: „Dar nu pot face asta. Trebuie sã mã gândesc la fiicele mele și la Lady Bird." „Ah, ce proastã am fost cã am acceptat sã fiu vioara a doua", s-a gândit Brown, dar nu mai avea ce face. Kellam a sunat-o în 1973, sã-i spunã cã LBJ murise.

Lui Steven nu i s-a spus adevãrul despre tatãl lui – pe certificatul lui de naștere apare numele primului soț al lui Brown, James – decât în 1975, când Madeleine a avut un atac de cord și a crezut cã o sã moarã.

În iunie 1978, Steven a declanşat un proces de 10 milioane $ împotriva lui Lady Bird Johnson, susţinând cã fusese „privat de dreptul care i se cuvenea prin naştere." Se spune cã Steven avea acelaşi profil şi aceleaşi trãsãturi ca LBJ. Drept dovadã, Brown a oferit o scrisoare de la Ragsdale, scrisã la scurt timp dupã moartea lui LBJ, în care se precizeazã: „Te asigur personal cã aranjamentul financiar stabilit de Lyndon pentru tine şi Steve va continua." Dar, la doi ani de la moartea lui Lyndon, n-a mai primit nici un ban.

George Reedy a fost unul dintre asociaţii lui LBJ; în memoriile sale, el spunea cã Lyndon nu era un tip deosebit de viril. „În schimb, îşi cultivase instinctele." Alt aghiotant fãcea glume despre firea sa destrãbãlatã, susţinând cã LBJ avea un simţ în plus. Dar Reedy era de pãrere cã performanţele lui se datorau exerciţiului.

Referindu-se la preferinţele lui LBJ în materie de sex din anii 1930, Gene Latimer spunea cã lui Johnson îi plãceau cãpşoarele drãguţe şi nu prea-i pãsa de ceea ce conţineau. Referindu-se la o perioadã mai târzie, Reedy afirma cã femeile pe care le alegea puteau fi descrise drept „de proastã calitate". Cu excepţia lui Lady Bird, firește. Femeile lui trebuiau sã fie tinere, vesele, maleabile.

Atunci când îi cãdea cu tronc vreo femeie, LBJ îi povestea despre visele şi aspiraţiile lui şi o asigura cã o sã-i dea un post important. Şi, dupã ce accepta, descoperea cã singura poziţie pe care o putea ocupa era aceea de secretarã personalã. Dar şi funcţia aceasta prezenta avantaje. Cãlãtorea în cele mai bune condiţii, primea haine scumpe şi participa la petreceri selecte, alãturi de familia Johnson. Lyndon avea grijã întotdeauna sã fie însoţitã de un bãrbat de încredere.

De obicei, nu era menţinutã în aceastã funcţie decât o scurtã perioadã, dupã care devenea o secretarã anonimã, printre celelalte, poreclite de personalul masculin al lui LBJ drept „haremul sãu. „Principalul criteriu de selecţie al lui LBJ era frumuseţea. Adevãrata muncã de secretariat era fãcutã de femei mult mai inteligente, dar „nu atât de dotate fizic... Îi plãceau tipele superbe, nu numai drãguţe."

În biroul sãu, se afla într-o permanentã stare de agitaţie din mai multe motive: îşi schimba destul de des preferata, nu se ghida dupã principiul valorii. O bunã parte dintre femeile inteligente, care nu se regulau cu LBJ, nu aveau nici o şansã sã promoveze.

Lui Johnson îi plãcea foarte mult sã cãlãtorească însoţit de multe femei, pe care sã le strunească, sã le cumpere haine, sã le punã la curã de slãbire şi sã le atragã atenţia sã se rujeze. Reedy rezuma gusturile

sale, spunând: „Deşi era un ţăran texan, poseda instinctele unui sultan turc din Istanbul."

Asociaţii lui Johnson au încercat să-i scuze pornirile desfrânate. Wilbur Cohen spunea: „Cred că o iubea pe doamna Johnson… dar era şi el bărbat." Vechea poveste a teoriei genetice, nu? Erv Duggan îl considera „un vulpoi… dar cred că îi plăceau femeile şi le respecta."

Însă, la fel ca şi ceilalţi ţapi, LBJ nu iubea şi nici nu respecta femeile. Reedy observase că Johnson le considera bune doar la pat, în bucătărie, ca secretare şi ca mame. LBJ considera că o femeie nu putea fi mai mult decât mâna dreaptă a unui bărbat important. Nu avea pic de respect faţă de flerul lor politic, din câte remarcase Reedy. Îi plăcea să le povestească amicilor cele mai intime detalii ale cuceririlor lui.

Pe Lady Bird a început s-o domine chiar din clipa în care s-a căsătorit cu ea. În public, ţipa la ea şi-i dădea ordine care trebuiau respectate imediat. „O făcea de râs în public. Zbiera la ea şi-i indica ce să facă. Toţi texanii o compătimeau şi se întrebau cum îl suportă", îşi aminteşte un cunoscut de-al lor. Dimineaţa, trebuia să-i aducă ziarele şi cafeaua la pat, să-i aranjeze hainele, să-i pună în buzunar toate lucrurile de care avea nevoie, să-i lustruiască pantofii. Johnson insista să facă singură toate acestea şi Lady Bird îi respecta voinţa.

Doamna Johnson ştia de majoritatea aventurilor lui LBJ. Dar, atunci când i s-au pus întrebări pe această temă la emisiunea TV a Barbarei Walters, a spus: „Lyndon iubea toţi oamenii, aşa că ar fi imposibil să excludem jumătate din populaţia lumii – femeile. Şi, chiar dacă m-a înşelat de câteva ori, probabil că femeile acelea aveau ceva în plus faţă de mine şi experienţa mi-a servit de învăţătură."

Pe vremea când era preşedinte, Lyndon le-a arătat câtorva reporteri interioarele private ale Casei Albe. Reporterii erau prieteni cu JFK şi lui Johnson îi făcea plăcere să-i împungă pe tema firii desfrânate a răposatului preşedinte. Când au trecut prin faţa dormitorului principal, le-a spus: „Nu este nevoie să mă furişez prin Georgetown. Am tot ce vreau chiar aici. Noaptea trecută şi azi-dimineaţă m-am rostogolit peste Bird. Nu este rău pentru un bărbat de cincizeci şi şapte de ani, nu-i aşa?"

JEAN–BEDEL BOKASSA

Conducătorul minusculei Republici din Africa Centrală, Jean–Bedel Bokassa, era croit după același tipar ca și Idi Amin. Ani de zile, a prădat sistematic vistieria statului, și-a ucis oponenții și copiii, a practicat canibalismul și a comis multe alte atrocități, înainte de a fi înlăturat. S-a născut în preajma anului 1921. Când avea șase ani, tatăl său a fost omorât în bătaie de stăpânii coloniali francezi, iar mama lui s-a sinucis peste o săptămână. Jean–Bedel a fost unul dintre cei douăsprezece orfani rămași în grija celor 32 de unchi ai săi. În tinerețe, a intrat în armată și a servit Franța cu onoare, luptând în Europa, în al doilea război mondial, și apoi în Indochina. Cam prin 1965, ajunsese șef de stat major în țara sa și, de Anul Nou, a condus o lovitură militară care l-a înlăturat de la putere pe vărul său, David Dacko, și s-a instalat ca președinte. Câțiva ani mai târziu, s-a declarat președinte pe viață, iar după aceea s-a autointitulat împărat. Ceremonia de încoronare din 1977 a costat 25 milioane de dolari, adică aproape o treime din bugetul întregii țări.

Nu se știe exact câte soții a avut în total, dar în momentul încoronării erau nouă. Numărul oficial de copii recunoscuți variază între 29 și 55. Celelalte femei, amante sau aventuri de o noapte sunt mult prea numeroase pentru a putea fi enumerate. Soția preferată a lui Bokassa a fost Catherine, o băștinașă, fostă stewardesă la Air Zaire. Un pilot, fost coleg cu ea, își amintește de un zbor în care Bokassa, anturajul lui și stewardesele s-au dedat la orgii de neînchipuit. Catherine nu era prezentă. Ea a fost cea încoronată împărăteasă la ceremonia din 1977. Soția numărul doi, după preferințele lui Bokassa, a fost o româncă blondă, cântăreață de cabaret, cunoscută sub numele de La Roumaine. Soțiile și amantele aveau fiecare vila lor și erau păzite strașnic.

Adesea, Bokassa nu apărea săptămâni în șir și La Roumaine se plictisea. Așa că punea pe cineva s-o ducă la palatul lui Bokassa, unde o apucau isteriile de față cu toți și-i spunea soțului ei „maimuță pocită". Odată, l-a convins pe bucătarul vilei unde locuia să-i împrumute scuterul și a plecat la plimbare. Acest lucru era interzis și, când alt servitor i-a spus lui Bokassa ce s-a întâmplat, dictatorul s-a înfuriat și

a ordonat uciderea bucătarului cu piper, care i s-a înfundat în urechi, în nas, în ochi şi în altă parte. O menajeră de la vila unde locuia La Roumaine i-a spus lui Jean–Bedel că stăpâna ei şi o cameristă se regulau amândouă cu gărzile. Într-o noapte, Bokassa s-a strecurat până la vilă pe jos şi a prins-o pe soţia lui făcând dragoste cu un bărbat. A găsit, de asemenea, fotografii cu cele două femei şi patru soldaţi. Trei dintre ei au fost ucişi imediat, dar unul a supravieţuit. La procesul lui, Bokassa a spus: „N-am putut să suport asemenea comportare din partea soţiei mele, a servitoarei şi a gărzilor – de aceea am ordonat arestarea şi executarea lor." La Roumaine a fost cruţată şi i s-a permis să părăsească ţara.

Din când în când, Bokassa ordona să se adune de pe străzile capitalei toţi cerşetorii şi cei cu defecte din naştere, să fie urcaţi în avioane şi aruncaţi în râu. Hoţilor li se tăiau urechile. Ziariştii erau invitaţi să asiste la asemenea mutilări, la care soldaţii tăiau urechile pungaşilor şi apoi îi lăsau în soare, unde cei mai mulţi dintre ei mureau. În 1971, dictatorul a sărbătorit Ziua Femeii spânzurându-i pe toţi puşcăriaşii vinovaţi de o agresiune împotriva unei femei.

În 1970, Bokassa a dezlănţuit o serioasă ofensivă pentru a-şi găsi fiica pe care o făcuse în Vietnam. Nu ştia decât că avea şaptesprezece ani şi o chema Martine. Ambasada fracezã din Saigon a fost asaltată cu saci de fotografii şi dictatorul a reuşit în cele din urmă să-şi recupereze fiica. Martine a fost găsită vânzând ţigări într-o mahala din Saigon. A fost dusă cu avionul în Republica Centrafricană, unde i s-a făcut o primire oficială de către înlăcrimatul Bokassa şi marea sa familie de cincizeci şi ceva de copii recunoscuţi. Peste o lună, a fost găsită adevărata Martine şi ceremonia s-a repetat. Ambelor Martine li s-a permis să rămână. Cea adevărată s-a căsătorit cu un medic, iar cea falsă cu Eidel Obrou, care devenise comandantul gărzii prezidenţiale. În 1976, Obrou a eşuat în încercarea de a-l asasina pe Bokassa şi a fost executat. A doua zi, falsa Martine, care era gravidă, a născut un fiu făcut cu soţul adevăratei Martine. Peste câteva zile, copilul a murit în împrejurări misterioase – a fost otrăvit din ordinul lui Bokassa.

La palatul lui, pentru aventurile de-o noapte, Bokassa avea opt cuibuşoare ale dragostei, la primul etaj. Şi, ca să aibă de unde alege, adunase în jurul lui un batalion întreg de secretare negre şi albe, o groază de croitorese şi un regiment de femei. Principala sarcină a şefului de protocol era să-i furnizeze în permanenţă femei şefului său. Dacă dictatorul era afară, pe străzi, la o ceremonie oficială şi punea ochii pe vreo femeie, oprea procesiunea şi spunea: „Să mi-o aduceţi la

noapte.“ Alteori, colinda personal străzile, cu o valiză plină de bani, ca să caute femei. Bokassa prefera blondele și fetițele de doisprezece ani. Ca să astupe gura părinților, le dădea bani, un scuter sau chiar o casă, dacă-l lăsau să se culce cu fiicele lor.

În 1974, Bokassa a hotărât că toți copiii de școală trebuia să cumpere uniforme de 24 $ bucata. Iar acestea nu se găseau decât la magazinul soției sale Catherine. Bugetarii nu fuseseră plătiți de luni de zile, așa că părinții nu-și permiteau să dea atâția bani. De aceea, copiii au încercat să organizeze niște proteste timide. Dar au fost atacați și întemnițați. Bokassa a ucis personal un băiat de opt ani, împușcându-l în cap de la mică distanță, a despicat craniile altora cu un satâr mare, pe care-l purta mereu la el, și le-a scos ochii. Iar soldații lui i-au omorât pe ceilalți în bătaie. Opinia publică mondială a fost atât de scandalizată, încât francezii au trimis trupe de desant, înlăturându-l pe Bokassa și reinstaurându-l ca președinte pe David Dacko.

La insistențele Franței, Coasta de Fildeș l-a primit în exil pe Bokassa, care a stat acolo patru ani. S-a căsătorit cu o femeie din acea țară și în toată această perioadă a fost mai mult beat decât treaz. Când n-au mai putut să-l suporte, cei din Coasta de Fildeș l-au alungat și atunci fostul împărat s-a dus în Franța, unde a locuit la periferia Parisului încă trei ani. Era însoțit de soția din Coasta de Fildeș, de cincisprezece copii și de alte douăzeci de femei. Judecat în lipsă de tribunalul Republicii Centrafricane, în 1980, a fost condamnat la moarte pentru atrocitățile comise.

Bokassa a dezlănțuit un scandal în Franța atunci când și-a publicat memoriile, intitulate Adevărul, în care susține că președintele Franței. Giscard d'Estaing, „cumpăra fete“ în excursiile sale în țara lui Bokassa și se regula cu băștinașele. Bokassa a susținut, de asemenea, că a lăsat-o gravidă pe Catherine și apoi a obligat-o să facă întrerupere de sarcină. Giscard l-a acționat în judecată, pentru a opri publicarea cărții și, în mai 1985, tribunalul a hotărât că pasajele din memorii erau defăimătoare și a decretat retragerea de pe piață a tuturor exemplarelor. Mii de cărți au fost arse în vara aceea.

Din motive necunoscute, Bokassa s-a întors de bunăvoie în Republica Centrafricană, în 1986. Unii presupun că spera să fie primit cu brațele deschise și să i se dea tronul înapoi. Dar a fost arestat imediat și condamnat la moarte pentru lichidarea oponenților săi politici. În anul următor, sentința a fost comutată în închisoare pe viață.

BĂRBAȚI FATALI

Bărbații din această categorie nu se ridică la nivelul Țapilor. Spre deosebire de aceștia, Bărbații fatali nu sunt atât de influențați de sex. Deși instinctele primează, așa cum este cazul lui Chiang Kai–Shek, într-o perioadă a vieții sale; al Șahului Iranului, pentru câtva timp, și, uneori, al lui Bob Hawke, când bea prea mult.

Ceea ce-i leagă pe Bărbații fatali de Țapi și de Barbă albastră este disprețul față de femei. Toți bărbații din aceste categorii și-au afișat desfrânarea fără jenă – în fața apropiaților lor, a ziariștilor, a soțiilor și așa mai departe. Poate că cetățenii de rând care au trăit sub conducerea lor nu au avut ocazia să le cunoască adevărata față, dar oamenii importanți erau perfect informați. Dar și acest fapt este o caracteristică a Bărbaților fatali, a Țapilor și a genului Barbă Albastră. Ceilalți trebuie să-ți cunoască puterea de seducție. Toți Bărbații Fatali și-au înșelat soțiile fără perdea, cu excepția lui Peron. Un bărbat fatal este tot atât de preocupat să cucerească și să-și etaleze cuceririle. Cum era de așteptat, acești bărbați preferau femeile tinere, împingând această pasiune până la extrem, cum a fost cazul lui Peron. Și-au părăsit, fără să stea pe gânduri, soțiile mai în vârstă pentru o prospătură. Chiang a renunțat la soțiile și concubinele sale, pentru o femeie care-i aducea avantaje politice. Marcos a izgonit-o pe soția sa legitimă, cu cei trei copii ai lor, pentru o legătură benefică din punct de vedere politic. Bob Hawke a rămas căsătorit cu aceeași femeie, în timp ce zbura din floare-n floare, cu mintea aburită de băutură.

Șahul și-a alungat soția, pentru că nu a fost în stare să-i nască un fiu. Mao și-a înlăturat, de asemenea, nevasta bătrână, după ce-l însoțise în Marșul cel Lung și născuse pe drum. Anastasio Somoza tatăl și fiul și-au păstrat soțiile, dar le-au înșelat cu nerușinare și au zămislit zeci de copii nelegitimi. Peron era pedofil.

În această carte, singurele femei puternice sunt unele dintre cele căsătorite cu Bărbați Fatali. Altele, cum au fost soțiile lui Anthony Eden, Pierre Trudeau și Idi Amin – s-au răzbunat înșelându-i. Dar majoritatea femeilor despre care vorbim aici au fost niște victime. Un exemplu extrem este Lady Bird Johnson – un model de supunere. Practic, nici una nu s-a implicat în politică. Imelda Marcos s-a răzbu-

nat pe soţul ei, încheind o înţelegere care i-a permis, practic, să jefuiască vistieria ţării cum a vrut. După ce a fost obligată zeci de ani să nu se amestece în politică, ultima soţie a lui Mao şi-a luat revanşa, cu rezultate dezastruoase. Doar Peron şi soţia lui, Eva, au format un adevărat cuplu. În timp ce el era clar şeful, Eva îşi întărea poziţiile, până când moartea ei prematură a surprins-o anonimă şi nerealizată.

CHIANG KAI–SHEK

Chiang Kai–Shek a început-o devreme cu femeile – era un adolescent când s-a căsătorit prima oară. Născut pe 31 octombrie 1887, Chiang a condus guvernul naţionalist chinez din 1928 până la moartea lui, survenită pe 7 aprilie 1975. Din 1949, guvernul se stabilise în Taiwan.

A început şcoala la cinci ani şi se pare că a avut alt profesor, în fiecare an. La treisprezece ani, era instruit de Mao Feng–mei. În iarna lui 1901-1902, tânărul Chiang, în vârstă de numai paisprezece ani s-a căsătorit cu Mao, care era doar cu câţiva ani mai mare ca elevul ei. A fost o căsătorie aranjată de părinţi.

Se pare că Chiang a fost foarte zănatic. Mao le-a mărturisit prietenilor că se temea de „brutalităţile şi bătăile soţului ei". Se spune că acesta ar fi depăşit orice limite între 1911 – 1921, când şi-a petrecut mult timp în oraşul Shanghai. S-a făcut remarcat prin desfrânarea lui – frecventa toate bordelurile din oraş.

Cu ocazia unui banchet ţinut la un asemenea bordel, în 1921, a fost vrăjit de Yao Yi–ching, care era coafeza unei prostituate. Cei doi s-au plăcut de cum s-au văzut, iar Chiang a transformat-o în concubina lui şi a adus-o acasă.

Chiang a devenit de două ori tată, între 1908 – 1913. Fiul cel mare era de la Mao, în timp ce despre cel de-al doilea nu se ştie exact cine i-a fost mamă. Prin anii 1930, circula zvonul că ar fi fost fiul unuia dintre prietenii lui Chiang, făcut cu o gheişă japoneză. Omul murise şi Chiang adoptase copilul. Dar, peste câţiva ani, se spunea că el era tată, mai ales că fusese în Japonia în perioada respectivă.

În timp ce era la Shanghai, Chiang a trăit în desfrâu iar unul dintre contemporani îi reproşează „degradarea morală". Probabil că

nenumăratele sale aventuri din această perioadă au fost bine cunoscute, pentru că, în anii 1920, i-a scris unui prieten, încercând să-şi scuze comportamentul. „Toţi spun că sunt desfrânat, dar nu ştiu că este ultimul lucru la care apelează un om disperat."

Liderul naţionalist a ajuns la o răscruce în existenţa sa în 1921. Mama lui a murit în luna iunie a aceluiaşi an. Politica îi răpea din ce în ce mai mult timp. După o perioadă de adâncă meditaţie, Kai-Shek s-a hotărât să se dedice în întregime politicii. Şi, pentru a-şi limpezi situaţia, în noiembrie 1921 s-a despărţit de soţia sa, Mao şi de concubina Yao, împărţind proprietatea familiei între cei doi fii ai săi.

Unii sunt de părere că Chiang a luat moartea mamei sale drept un semn divin, care l-a eliberat de obligaţiile de familie şi l-a îndrumat spre politică. Până la sfârşitul lui 1921, era un om liber, gata „să mă dedic din tot sufletul revoluţiei".

Dar, chiar dacă a hotărât să renunţe la femei, treaba asta nu l-a ţinut mult. În 1922, s-a combinat cu o prostituată, care l-a fascinat. O chema Ch'en Chieh–ju. Trăiau împreună când avea timp. Nu se ştie dacă era concubina lui sau se căsătoriseră legal. În orice caz, era cunoscută sub numele de Madame Chiang, şi mulţi o credeau soţia lui. Între 1922 şi 1927, şi-a luat altă femeie – în mod sigur, o concubină.

Chiang a cunoscut-o pe Soong Mayling în 1922. Era sora ministrului de finanţe al ţării şi a doamnei Sun Yat–sen, aşa că era bine situată, din punct de vedere politic. Sun Yat–sen era cel mai puternic politician din China.

Nu i-a venit uşor s-o curteze. Când a sugerat prima oară ideea căsătoriei, Sun a fost de acord, dar Madame Sun s-a opus. Cel mai mare obstacol în calea pretendentului erau zvonurile despre căsătoriile şi legăturile lui precedente. Madame Sun era revoltată şi i-a spus soţului ei că Chiang era imoral. „Mayling nu trebuie să se mărite cu un asemenea desfrânat! Chiar şi în clipa de faţă trăieşte cu o femeie!" a exclamat ea. Sun i-a comunicat toate acestea lui Chiang şi i-a spus protejatului său să aştepte puţin până când soţiei lui o să-i treacă supărarea. Atitudinea doamnei Sun l-a uimit pe Kai–Shek, pentru că, în lumea lui, „femeile nu aveau nici un cuvânt de spus".

Încercând să facă ordine în viaţa sa, Chiang a renunţat din nou la femeia cu care trăia. Ch'en a plecat în Statele Unite. Pentru cei care au cunoscut-o, era evident că nu ducea lipsă de bani. Cu timpul, s-a stabilit în California şi, în cele din urmă, şi-a scris biografia. În 1967 avea de gând să trimită manuscrisul unei edituri din New York, dar oficiali-

tăţile taiwaneze au prins de veste şi i-au cumpărat manuscrisul contra unei însemnate sume de bani.

După plecarea lui Ch'en, Chiang le-a spus ziariştilor că divorţase de ea conform tradiţiei chineze. Şi a prezentat familiei lui Maling dovada care demonstra că divorţase de prima soţie. Eforturile sale nu au fost în zadar, pentru că, în 1927, Chiang s-a căsătorit cu Soong. Unirea lor a fost consideratã un act politic, prin care Chiang „şi-a consolidat poziţia de comandant suprem al armatei."

În ziua nunţii, Chiang a declarat că el şi soţia sa se vor dedica trup şi suflet revoluţiei. Dar a mai găsit ceva trup disponibil şi pentru femei. În 1942-1943, zvonurile despre aventurile sale deveniserã atât de agasante, încât soţia lui s-a văzut nevoită să discute cu el. I-a spus că vuia toată ţara că avea amante şi că „le vizita zilnic, în văzul tuturor." Se pare că divorţul nu mai putea fi evitat.

Ca să rezolve problema, Chiang a dat o mare petrecere, la care a invitat atât chinezi, cât şi străini. Când s-au adunat cu toţii, a ţinut un discurs, în care a negat toate zvonurile. A afirmat că oamenii trebuia să se bazeze pe integritatea şi seriozitatea lui. A mai adăugat că n-ar mai fi demn să-i conducă, dacă s-ar face vinovat de o asemenea comportare. După acest discurs, Madame Chiang a ţinut şi ea unul, declarând că nu s-a îndoit nici o clipă de soţul ei.

După cum remarca unul dintre scriitori, „faptul că era însurat n-a contat prea mult pentru Chiang... nu şi-a refuzat niciodată vreo femeie."

FERDINAND MARCOS

Deşi a fost conducătorul necontestat al ţării sale, acest fapt nu l-a scutit să fie umilit de activităţile sale sexuale. Întreagă ţară a ascultat la radio gemetele actului său sexual. Ferdinand Marcos s-a născut pe 11 septembrie 1917. A fost preşedintele şi dictatorul Filipinelor din 1965 până în 1986.

Nu există informaţii despre tinereţea sa, dar se pare că „Marcos era un fustangiu înrăit, deşi nu s-a aflat nimic concret în acest sens". Această lipsă de date clare caracterizează întreaga lui viaţă. Una dintre

explicații ar fi faptul că, în Filipine, virilitatea este la mare preț, așa că o aventură este nu numai toleratã, ci chiar aprobatã. Adesea, ea schimbă imaginea unui bărbat.

În 1950, Marcos a cunoscut-o pe Carmen Ortega, care era o fată simplă de la țară. Ferdinand s-a oferit s-o sponsorizeze pentru un concurs de frumusețe – Miss Fotomodel. La scurt timp, a devenit amanta lui și s-a mutat în casa lui – el care locuia împreună cu mama lui, Josefa. Lui Carmen i se spunea doamna Marcos. Ferdinand a luat-o o datã în vacanță, în SUA. Când s-a dus la bancă, să scoată 50.000 $, a prezentat-o drept soția lui. Josefa a sperat întotdeauna că fiul ei o să se însoare cu Ortega. În 1954, aveau trei copii.

Apoi, Marcos a cunoscut-o pe Imelda și s-a schimbat totul. Carmen nu avea nici o valoare din punct de vedere politic, spre deosebire de Imelda, care era plină de fler. Marcos și Imelda s-au căsătorit pe 1 mai 1954. Femeia și-a dat seama de reputația soțului ei, dar nu și-a imaginat că era chiar atât de afemeiat. În timp ce se aflau în luna de miere, Carmen și copiii s-au mutat într-o casă din suburbii, dându-se la o parte din calea doamnei Marcos. Când Imelda a aflat povestea lui Carmen, a fost uimită și a vrut să se mute cu toții, laolaltă pentru că locuința lui Marcos se afla, culmea, pe strada Ortega. Dar Josefa și Ferdinand s-au opus.

Pe lângă această veste neplăcută, noua soție a mai aflat că Ferdinand continua să o frecventeze pe Carmen, pe furiș. Imelda a vizitat-o imediat și i-a cerut să rupă relațiile cu Marcos. Dar a găsit-o gravidă cu cel de-al patrulea copil – conceput după nunta Imeldei – și femeia a refuzat s-o asculte.

Atunci, și-a da seama că nu avea ce face. Nu exista nici măcar posibilitatea divorțului, pentru că Filipine era o țară catolică. Nu putea obține o anulare a căsătoriei și nu avea cum să-și împiedice soțul s-o vadă pe Carmen. A fost atât de șocată, încât Marcos a dus-o la New York, ca să urmeze un tratament psihiatric. Când și-a revenit, s-a dus în Portugalia, într-un pelerinaj la altarul Sfintei Fecioare de Fatima. S-a rugat să-i dea copii, sperând că o să-și consolideze poziția și apoi s-a întors la Manila. La sfârșitul lui 1955, a născut primul dintre cei trei copii ai săi.

Spre sfârșitul anilor 1950, căsătoria lor se deteriorase semnificativ. După cum remarca unul dintre scriitori, „pe parcursul anilor, Imelda Marcos a îndurat toate aventurile soțului ei.“ Marcos a mărturisit amantelor sale că Imelda era frigidă și că nu putea să se culce cu ea. Iar altcuiva i-a spus că soția lui suferea de „virginită“.

În timpul campaniei electorale filipineze din 1965, Imelda nu l-a văzut aproape deloc. Nu toate absențele sale se datorau politicii și Imelda „a învățat în perioada aceea să accepte că vor fi și alte femei în viața lui Marcos, pe măsură ce va fi din ce în ce mai bogat și mai important". Marcos se bucura de o reputație de gigolo și glumea adesea pe această temă.

Când s-au apropiat alegerile din 1969, Ferdinand a hotărât ca unul dintre proiectele sale de relații cu publicul va fi un film care va avea drept temă aventurile sale. Un grup de oameni de afaceri, la fel de desfrânați ca el, din care făcea parte și Potenciano Ilusorio, au fost însărcinați să se ocupe de acest proiect. Rolul amantei sale urma să fie interpretat de o americancă.

Ilusorio a luat legătura cu Paul Mason de la Hollywood, un producător neînsemnat care lucra pentru Universal Studios. Mason a selectat două femei pe care le-a considerat potrivite – Joyce Reese și Dovie Beams. Cele două au sosit la Manila în decembrie 1968. La început, Beams a stat pe gânduri. Auzise că în Filipine se aduceau fete americance pentru „audiții", iar apoi erau drogate și violate. Cu toate acestea, s-a gândit să-și asume riscul.

După câteva zile, cele două „actrițe" au fost duse la o petrecere, unde au cunoscut un bărbat care le-a fost prezentat drept „Fred". Reese i-a spus lui Dovie că l-a recunoscut imediat pe Marcos. Au discutat un timp, după care „Fred" s-a concentrat asupra lui Beams. Au discutat câteva ore, uitând complet de Joyce. În cele din urmă, Fred a recunoscut că el era președintele. Înainte să plece, în noaptea aceea, a sărutat-o și i-a spus: „M-am îndrăgostit de tine". A doua zi s-a întors, au devenit amanți și ea a primit rolul. Dovie se născuse pe 5 august 1932. Avea 36 de ani când l-a cunoscut pe Ferdinand, dar s-a dat de 23. La Hollywood, era o actriță de mâna a doua.

Beams a fost instalată imediat într-o casă în curs de renovare, în selectul cartier Greenhills din Manila. I s-au pus la dispoziție servitori, un bodyguard și o secretară. Când a început relația lor, Ferdinand i-a spus că devenea impotent ori de câte ori se apropia de Imelda și că nu se culcaserã de ani de zile. Dovie a aflat apoi despre Carmen. Odată, după ce s-au certat, Ferdinand a plecat în grabă la Carmen, să-l consoleze.

La puțin timp după aceea, Marcos i-a dăruit o vacanță în Hong Kong, de unde tânăra și-a cumpărat un casetofon, ca să poată învăța cuvinte și expresii în spaniolă și o serie de dialoguri, pentru film. O parte dintre dialoguri erau scrise chiar de Marcos. Din când în când,

lecțiile lor de limbi străine erau întrerupte de o partidă de sex – în timp ce casetofonul continua să înregistreze. Uneori, Marcos îi cânta serenade amantei sale. Dovie nu era o proastă. În curând, ajunsese să dețină o colecție întreagă de casete compromițătoare.

Când Imelda era plecată din țară, Marcos își petrecea tot timpul în Greenhills sau o aducea pe Dovie la palat. Când acesta dormea, Dovie scotocea peste tot, căutând documente interesante, pe care să le păstreze pentru zile negre. Colecția ei se îmbogățea pe zi ce trece. Dacă Imelda era în oraș, se întâlneau adesea într-un bungalow, pe terenul de golf al palatului.

Conștientă de firea desfrânată a soțului ei, Imelda și/sau spionii ei erau întotdeauna pe urmele lui Marcos. Ea le ordona adesea gărzilor palatului „s-o plimbe prin Manil, în căutarea soțului ei... Știam întotdeauna unde era președintele, așa că o duceam în altă parte." Principalul om de încredere al lui Marcos era colonelul Ver, care avea grijă să-l acopere pe șeful lui. Când Marcos își întrerupea obligațiile prezidențiale, Ver avea grijă s-o transporte pe Dovie.

Treptat, legătura lor a început să se zaharisească. Într-o zi, când a venit acasă, Dovie și-a găsit bagajele făcute. Marcos i-a explicat că locuința era supravegheată de spioni și era mai sigur să se mute în altă parte. Dovie a fost de acord, dar mai târziu a descoperit că totul fusese o minciună. Carmen și copiii ei s-au mutat în casa renovată, așa cum fusese intenția dictatorului, de la bun început. Au apărut neînțelegeri și certuri. Dovie a mai făcut două înregistrări, în timp ce erau în pat, în ianuarie 1970. De data aceasta, nu a mai fost o coincidență – a ascuns casetofonul sub pat. Ferdinand nu știa. Aceste casete au fost trimise în SUA, împreună cu alte documente și articole compromițătoare.

Într-o noapte, și-a făcut niște fotografii polaroid în pielea goală. Ferdinand i-a cerut să-i dea o șuviță din părul ei pubian și ea a acceptat, cu condiția să-i dea și el. Între timp, filmul lui Dovie se terminase și Marcos nu era mulțumit de el. Susținea că era de proastă calitate și distribuția lăsa de dorit. Pentru Dovie, a fost picătura care a umplut paharul; tânăra a părăsit furioasă Manila, jurând să se răzbune.

Peste câteva luni, în august 1970, s-a întors. A cerut 150.000 $ sau chiar mai mult. Ilusorio a refuzat să plătească și a reclamat-o la Biroul Național de Investigații. Poliția secretă a ridicat-o și a confruntat-o cu Marcos. Cei doi s-au certat cumplit. În final, Ferdinand a vrut s-o sărute și să se recompenseze. Dar Dovie a refuzat, ulterior a susținut că a fost dusă într-o cameră de hotel și torturată.

Povestea a ajuns în ziare şi a revoltat tot oraşul. Deşi avea spionii ei, Imelda a aflat din presă de cea mai recentă şi umilitoare dintre escapadele soţului ei. Dovie a luat legătura cu ambasada SUA din Manila. Oficialităţile americane au încercat s-o ajute pe Imelda să cumpere tăcerea lui Beams cu 100.000 $. Când Dovie le-a spus despre informaţiile pe care le strânsese, personalul ambasadei a supravegheat-o îndeaproape.

Atunci, Dovie a solicitat o conferinţă de presă. Şi, deoarece ziariştii nu puteau discuta făţiş despre preşedintele republicii, s-a referit la Marcos drept Fred, ceea ce a permis reporterilor s-o citeze fără probleme. I-a pus să asculte una dintre înregistrări, cu gemete, şoapte şi scârţâiturile patului. Bărbatul a cântat apoi o romanţă de dragoste, pe care o ştia toată lumea că este preferata lui Marcos, şi i-a spus lui Dovie că o plăcea mai mult ca pe Imelda. S-au făcut copii după respectivele casete şi un grup de studenţi protestatari le-a difuzat la staţia radio a campusului. Întreaga naţiune a ascultat încremenită de uimire cum Ferdinand o implora pe Dovie să facă sex oral cu el.

Funcţionarii ambasadei SUA au pus-o pe Dovie într-un avion cu destinaţia Hong Kong. Imelda a reuşit să îmbarce în acelaşi avion un ucigaş profesionist, care n-a reuşit însă să-şi îndeplinească misiunea. Peste câteva zile, când Dovie a încercat să ia alt avion, de la Hong Kong la Los Angeles, agenţii Imeldei au făcut altă încercare – deturnată de data aceasta de poliţia britanică. Aceasta a luat actriţa în custodia sa pentru un timp.

După ce a ajuns nevătămată în California, Dovie a scos la iveală toate dovezile, inclusiv părul pubian al lui Ferdinand. Din când în când, în anii care au urmat, agenţi Imeldei au încercat să o abordeze pe Dovie, ca să recupereze materialele compromiţătoare. Imelda se temea că scandalul ar putea să-i ştirbească propriile şanse de a ajunge într-o zi preşedintele ţării sale. Dar Dovie făcuse nenumărate copii, ca să se asigure, şi le împrăştiase peste tot.

În cele din urmă, ea şi-a spus toată povestea într-o carte, intitulată Iubitoarea Dovie a lui Marcos, scrisă de ziarista Hermie Rotea. Dar, imediat după ce a fost publicată, a început să dispară. Agenţii Imeldei au scos-o din toate bibliotecile SUA, inclusiv din Biblioteca Congresului.

Casetele au devenit piese de colecţie în Filipine, vânzându-se cu 500 $ bucata. Se spune că şi principalul contracandidat al lui Marcos, Benigno Aquino, ar fi cumpărat una. Aceste înregistrări reprezentau o sursă de amuzament pentru cei care erau împotriva lui Marcos.

Dacã Ferdinand a ieşit umilit din întreaga poveste, în schimb Imelda era revoltatã. Toatã furia ei, reprimatã în toţi acei ani cât Ferdinand îi fusese necredincios, s-a concentrat asupra lui Dovie. La cinci ani dupã incident, a spus unor bancheri americani mai mult decât surprinşi: „Îl vedeţi pe omul acesta? Preferã o târfã în locul meu." Pe parcursul anilor, Imelda a început sã arate prietenilor fotografiile nud ale lui Dovie. În dormitorul ei, avea un dosar detaliat despre întregul scandal. Un dosar care susţinea cã legãtura lui Dovie cu Ferdinand era „purã halucinaţie". Când ea şi Marcos au fugit în Honolulu, în exil, în 1986, avea dosarul la ea.

S-a zvonit, de asemenea, cã Dovie fusese implantatã fie de CIA, fie de unul dintre inamicii politici ai lui Marcos, cu intenţia de a-l umili şi a-i submina poziţia. Altã teorie, şi mai fantezistã, susţinea cã ar fi mâna Mafiei. Dar toate aceste zvonuri nu au nici o bazã realã. A fost doar o greşealã de-a lui Marcos.

Pasiunea lui Ferdinand pentru femeile americane nu s-a limitat la Dovie. Se spune cã ar fi avut nenumãrate legãturi cu soţiile personalului ambasadei SUA, soldate cu transferul imediat al soţilor în alte ţãri.

Cântãreaţa filipinezã Carmen Soriano a fost altã femeie care a cedat farmecelor lui Ferdinand. Însoţitã de consilierul Ernesto Villatuya, Imelda a vizitat-o în apartamentul ei din San Francisco, în 1970. Prima doamnã i-a cerut lui Soriano sã dea o declaraţie scrisã cã n-o sã se mai culce cu Marcos. Dar Carmen i-a spus Imeldei sã se ducã la toţi dracii. La care Imelda a vrut s-o pleznească, dar rivala ei s-a ferit şi l-a lovit în schimb pe Ernesto.

Alt episod violent s-a produs atunci când Imelda s-a internat în secret la spital, dupã o excursie la Roma. S-a zvonit cã o bãtuse Ferdinand, crezând cã-şi fãcuse de cap cât fusese plecatã. Deşi Primei Doamne îi plãcea compania bãrbaţilor şi flirta cu ei în public, se spune cã nu a avut nici o relaţie amoroasã. Se pare cã Imelda nu prea era interesatã de actul sexual.

Cei doi soţi se aflau într-o croazierã cu yachtul, în Golful Manila, în 1972, când au ieşit la suprafaţã ambiţiile Imeldei. Între ei s-a declanşat o discuţie animatã şi Imelda l-a zgâriat pe Marcos pe faţã, iar el i-a dat o palmã care a trântit-o pe punte.

Incidentul Dovie a avut ramificaţii politice pe termen lung. Clanul Imeldei l-a susţinut politic pe Marcos şi i-a adus un mare numãr de voturi, adicã exact ce avea nevoie. Dar au fãcut o înţelegere, dupã plecarea lui Dovie. Soţia lui i-a promis cã-l va susţine în continuare şi cã vor rãmâne împreunã, dar i-a spus cã toate acestea aveau un preţ.

Marcos i-a permis să facă ce dorea, fără să se amestece. Drept urmare, Imelda s-a lansat în diverse afaceri, adâncind corupția și prădând vistieria țării. S-a ocupat de haine, de bijuterii, de proprietăți imobiliare internaționale și, bineînțeles, a achiziționat o uluitoare colecție de pantofi. Un observator remarca: „În Filipine, un soț desfrânat trebuie să plătească tot restul vieții, dar Marcos s-a folosit de banii noștri din impozite."

BOB HAWKE

Bob Hawke al Australiei este unul dintre puținii conducători de stat care au declarat în mod public, într-un spectacol TV, că și-au înșelat soțiile. Hawke s-a născut pe 9 decembrie 1929, a activat în mișcarea sindicală și a devenit prim-ministru în 1983.

În timp ce studia la universitate, la sfârșitul anilor 1940 și începutul anilor 1950, Bob s-a ales cu două reputații de necontestat: cea de afemeiat și cea de bețiv. Era un băutor atât de înrăit, încât a intrat în Guiness Book of Records pentru viteza cu care golea paharele. A băut două halbe și jumătate de bere în douăsprezece secunde. Hawke a continuat să bea, dar în anii 1970 a renunțat definitiv la alcool.

Se spune că și-a pierdut virginitatea în timp ce era student, în 1949. Un prieten din vremea aceea își amintește: „Putea oricând să facă rost de fete pentru el și alții. Era ceva de genul, «voi dați berea, eu fetele»." Alt student, spunea: „Hawke avea întotdeauna mare succes la femei. Sunt mulți bărbați care se descurcă bine în compania femeilor, dar prost la pat. Hawke se descurca în amândouă situațiile."

La universitate, se regula cât putea și „era un fustangiu înrăit". Cucerea femeile, ca să demonstreze că era în stare s-o facă. Dar nu se implica deloc emoțional. Se spune că exercita o fascinație deosebită. Chiar și cei care nu-l înghițeau recunoșteau că „are un farmec propriu". Pe 3 martie 1956, s-a căsătorit cu Hazel Masterson, pe care o cunoștea de la șaptesprezece ani.

În anii 1950, când Hawke activa în mișcarea sindicală, aveau un sediu destul de mic. Biroul lui Bob era la ultimul etaj, dar secretara lui nu avea voie să lucreze în același loc cu el, pentru că ar fi fost singuri și „reputația lui de afemeiat era bine cunoscută." Așa că secretara lucra

la etajul inferior. Birourile lor erau masive, în aşa fel încât să nu li se vadă picioarele, din cât îşi aminteşte una dintre secretare.

Bob s-a lansat într-o dezbatere furtunoasă, care a avut loc în 1971 – referitoare la faptul dacă era sau nu înţelept ca echipa de rugby a Africii de Sud să întreprindă un turneu în Australia. Şi cei pro şi cei contra s-au îndârjit şi au început să-şi trimită reciproc scrisori pline de ură. Nici viitorul membru al parlamentului nu a fost scutit. Hawke a încercat întotdeauna să-şi ascundă escapadele sexuale de viaţa de familie. Dar, în aceste scrisori, oamenii au profitat de ocazie să-i spună lui Hazel tot ce ştiau despre aventurile soţului ei.

În anii 1970, Hawke era cunoscut drept un misogin înrăit. Când a fost întrebat de un designer vestimentar ce părere are despre moda pantalonilor la femei, a răspuns: „Depinde de femeie – dar prefer femeile fără pantaloni." Când a apărut la o emisiune TV împreună cu o feministă, a ofensat-o, pipăindu-i umărul, ca să vadă dacă purta sutien. La începutul anilor 1970, o revistă feministă australiană l-a desemnat pe Hawke Misoginul Lunii.

La conferinţa partidului laburist din 1977, feminista Ann Giles a spus: „Hawke tratează femeile ca pe nişte obiecte bune numai pentru sex." Ziarista Mamie Smith remarca de asemenea: „Femeile îl consideră pe Hawke un ticălos, dar îl acceptă, crezând că ele vor fi o excepţie." Presa i-a criticat atât patima pentru băutură, cât şi desfrânarea.

Unul dintre biografii săi îl caracteriza spunând: „Se ştiu multe despre Hawke – era un beţiv, un fustangiu, făcea propuneri nerușinate femeilor când era beat, dar aceste lucruri nu au apărut niciodată în presă, deşi ziariştii sunt atât de ahtiaţi după cancanuri."

Se spune că ostilitatea sa faţă de femei reieşea chiar din atitudinea lui, din felul în care se ridica şi îşi clătina şoldurile. Toate gesturile lui degajau dominaţie, iar acest cuvânt include şi dominaţia sexuală. Feministele îşi dădeau seama dintr-o privire că era „Duşmanul". Aborda întotdeauna femeile cu un aer de superioritate.

La sfârşitul anilor 1970, publicul a început să dea mai multă atenţie firii sale desfrânate. Iar acest lucru a stârnit o reacţie ciudată. Femei necunoscute îi scriau sau îi telefonau, oferindu-i-se pe tavă. Hawke se considera irezistibil. Când era beat, agăţa orice femeie pe care punea ochii. Unul dintre biografii săi scria: „S-a considerat întotdeauna un om căruia îi plăceau femeile – aşa cum se întâmplă cu majoritatea

afemeiaţilor. Şi a durat ani de zile până şi-a dat seama că lucrurile nu stăteau chiar aşa".

În martie 1989, Hawke a apărut la o emisiune TV şi i-a surpins pe mulţi când a recunoscut că îşi înşelase soţia. Desigur, nu a dat amănunte şi nici reporterul emisiunii nu a insistat. Dimpotrivă, s-a grăbit să schimbe subiectul. Hawke a recunoscut cu lacrimi în ochi acest lucru, susţinând însă că acum era un soţ credincios. Cinicii credeau că era o manevră electorală, dar nu a fost. Majoritatea observatorilor politici au considerat că declaraţia lui nu va avea nici un efect asupra viitorului său politic. În acea emisiune TV, Hawke a mai adăugat: „Cred că nu există multe femei care m-ar fi putut suporta".

ŞAHUL IRANULUI

Liderul iranian a fost alt afemeiat care a început-o devreme şi a continuat-o până la bătrâneţe. Mohammed Reza Pahlavi s-a născut pe 26 octombrie 1919. A devenit Şahul Iranului în 1941 şi a domnit până când a fost detronat şi exilat în 1979 – mai fusese exilat o scurtă perioadă din ţara sa, în anii 1950. A murit pe 27 iulie 1980.

La şaptesprezece ani, în timp ce studia la o şcoală privată din Elveţia, s-a încurcat cu o cameristă, care a fost concediată imediat. Aceasta a fost poate prima sa experienţă sexuală. Când s-a întors în Iran, peste câţiva ani, şi-a făcut repede o reputaţie de gigolo. Fiecare fată din oraş îi stătea la picioare şi „profita din plin de avantaje... le schimba ca pe cămăşi, după cum avea chef."

Familia a hotărât că era vremea să-l însoare şi căsătoria a fost aranjată de părinţi. Nunta a avut loc în 1939. Mireasa era Fawzia, sora de şaptesprezece ani a regelui Farouh al Egiptului. Această uniune nu a fost nici fericită, nici încununată de succes. În 1941, cuplul avea deja dormitoare separate. Fawzia suferea din cauza aventurilor soţului ei. Şahul le spunea „păstoriţe" femeilor care cedau avansurilor sale.

Se spune că, în 1944, Fawzia l-a surprins pe soţul ei în pat cu o femeie. Relaţia dintre ei s-a înrăutăţit în 1945 sau 1947. Fawzia a părăsit Iranul, sub pretextul că se duce în Egipt, ca să-şi viziteze famil-

ia. Dar nu s-a mai întors niciodată și, după un timp, în 1948, curtea a dat un comunicat prin care se anunța oficial divorțul celor doi.

Conducătorul Iranului a revenit la vechiul său obicei și a avut nenumărate femei. Unul dintre atașații ambasadei iraniene din Paris își amintește de vizita șahului în acest oraș, în 1948: „A avut o seară sau două libere și le-a petrecut în cluburi de noapte, în compania unor fete ușoare, procurate de prietenii lui, pe care le-a copleșit cu cadouri." Peste câteva luni, aceeași persoană se afla la o recepție, unde a cunoscut-o pe una dintre cuceririle liderului său. Femeia i-a arătat cu mândrie un inel cu diamante.

Pe când efectua o excursie în SUA, în 1949, Șahul s-a îndrăgostit de o pictoriță americancă de 23 de ani. S-au atașat mult unul de altul, până când sora lui i-a telegrafiat să se întoarcă urgent acasă. Pe parcursul anilor 1940 și 1950, a avut relații cu nenumărate femei, de la aristocrația iraniană, până la vedete de cinema. Genul său preferat erau „europencele înalte, blonde, mai ales scandinavele, care soseau în număr mare... Uneori, se purta destul de cavalerește cu ele".

Cea de-a doua soție a lui, Soraya, a recunoscut că „cel mai mult îi plăceau europencele... dar, din câte știu, nu s-a gândit niciodată să se însoare cu vreuna dintre ele. Își dădea seama că ar fi o prostie".

Soraya Esfandiary s-a căsătorit cu Șahul la optsprezece ani, în 1950 sau 1951. Și ea suferea din cauza aventurilor soțului ei, dar știa că nu are ce face. Se pare că și Soraya l-a prins în pat cu o femeie.

Căsătoria s-a sfârșit în 1958, cu un divorț. Principalul motiv pare a fi acela că Soraya nu a reușit să-i facă nici un copil. Mama Șahului îl bătea la cap să facă mai repede un băiat. Soraya s-a dus la un ginecolog și i-a spus care era problema ei: „De patru ori pe noapte și de două ori după-amiaza, și tot nu rămân gravidă". Doctorul i-a explicat că există o nepotrivire între ovul și spermă. La care Soraya a adăugat: „Nu-ți cer decât să găsești ceva care să le potrivească." Se presupune că, după divorț, șahul a continuat să se întâlnească ani de zile cu fosta sa soție iarna, în localitatea elvețiană Gastaad, la ski. Între timp, șahul avea aghiotanți care-i procurau femei sau, ca să ne exprimăm cu perdea, „aranjau distracții" pentru liderul lor. În 1959, șahul s-a căsătorit cu o studentă iraniană la arhitectură, de 21 ani – Farah Diba. Și, în anul următor, a avut mult-doritul fiu.

Dar aventurile șahului au continuat ca și până atunci. Minou Reeves făcea parte din personalul Șahului și își amintește de câteva incidente la care a fost martor. Odată, pe aeroportul din Zürich, Șahul și-a lăsat

soția și a dispărut, ca să-și petreacă după-amiaza cu o actriță de film. Peste câteva zile, la Berna, Brigitte Bardot stătea în barul unui hotel. Venise să se întâlnească cu el. Când Reeves a văzut ce se petrecea și cât de des, a înțeles de ce Șahul insista ca el și soția lui să aibă dormitoare separate. Legătura lui cu actrița Ann Margaret l-a adus pe prima pagină a ziarelor. Când s-a întors la Teheran, toată lumea știa de aventurile lui. Deoarece era conducătorul unei țări islamice, avea dreptul la patru soții și la câte concubine dorea. Și, deoarece practica monogamia vestică și relațiile pe ascuns, era considerat un bărbat destul de reținut.

În alte privințe, Șahul își subaprecia soția. Deși Farah deschisese porțile palatului pentru artă și cultură, Șahul nu era deloc interesat și „nu o lua niciodată în serios". Odată, în 1973, ea a ținut un discurs televizat în favoarea dreptului la cuvânt. Șahul a instruit un aghiotant, ordonându-i: „Spune-i soției mele că nu poate vorbi așa".

În anii 1970, relațiile dintre cei doi soți s-au deteriorat și mai mult. Șahul devenise și mai afemeiat. Ani de zile, și-a procurat fete de la Paris, prin agenția lui Madame Claude. Sute de femei de la această agenție, plus cele de la curtea lui au trecut prin patul Șahului.

Una dintre fetele lui Madame Claude a stat câteva luni în capitala iraniană, în 1969. A călătorit la clasa întâi și a fost cazată la un hotel de Ministrul Curții, care își luase o cameră lângă a ei. A așteptat trei zile până a venit Șahul s-o reguleze, timp în care ministrul a asaltat-o cu propuneri. Fusese prevenită că va fi îmbarcată în următorul avion dacă ceda, pentru că „Șahului îi plăcea ca fetele lui să nu fie atinse de alți iranieni". În următoarele luni, Șahul a vizitat-o de două ori pe săptămână. În rest, nu prea avea ce face. Nu putea nici măcar să se ducă la piscina hotelului fără bodyguard. Nu avea voie să vadă pe nimeni, în afară de Șah și de ministru, care nu încetase cu propunerile. Până la urmă, a doborât-o plictiseala și a părăsit Teheranul de bunăvoie, după câteva luni.

Se pare că aceste prostituate care veneau și plecau nu-l deranjau prea mult pe Șah. „Acesta era stilul familiei Pahlavi – considerau că totul li se cuvine." Dar apoi, s-a întâmplat ceva serios – Șahul s-a îndrăgostit de o iraniană de nouăsprezece ani, Gilda. Se spunea că s-ar fi căsătorit cu ea și că ar fi instalat-o într-o casă, pe domeniile palatului.

Farah s-a înfuriat și a părăsit țara, la sfârșitul lui 1972. Analizând cauza acestei despărțiri, un agent CIA remarca: „Se pare că aventurile Șahului au fost adevăratul motiv". Farah s-a întors, dar a insistat ca

Şahul să renunţe la Gilda. Generalul Khatami, cumnatul lui, l-a salvat, luând-o pe tânără ca amantă. Şahul i-a fost recunoscător.

Autorul William Shawcross a notat câteva dintre poveştile pe care le-a descoperit. Se spunea că Şahul a insistat să se culce cu fiica unui preot într-un elicopter, în plin zbor; că avea un copil din flori la Paris; că una dintre amantele lui a trimis factura pentru hainele cumpărate ambasadei iraniene din Paris; că, atunci când venea la St. Moritz cu soţia, ea se ducea la vila lor, iar el într-o cameră de hotel, să se reguleze; că, dintre europence, prefera blondele cu gură mare; şi că îi plăceau stewardesele Lufthansa. Shawcross a remarcat că la curtea Şahului se vorbea numai despre sex şi că toţi bărbaţii făceau pe peştii pentru el. Afacerile şi sexul se împleteau armonios. Un curtean i-a declarat: „Trebuie să fii peşte, dacă vrei să înaintezi." Mulţi dintre consilierii personali ai Şahului îi procurau femei. Fostul prim-ministru italian Giulio Andreoti îşi aminteşte că Şahul a sosit odată la Festivalul Filmului de la Veneţia şi l-a şocat pe prefectul oraşului când i-a cerut să-i facă rost de o femeie pentru noapte.

După ce a fost alungat din Iran, în 1979, a poposit în diverse ţări. Una dintre ele a fost Panama. Ambasadorul SUA în această ţară a pierdut, la un moment dat, legătura cu fostul suveran şi a început să-l caute disperat. În cele din urmă, a apelat la preşedintele Royo, care, după ce s-a codit un timp, i-a spus să se liniştească, pentru că... Şahul se distra puţin. Adică era cu o femeie. Generalul Noriega era vinovatul. Discutase cu Şahul şi aflase că se plictisea. Noriega i-a explicat atunci modul de viaţă latino-american: fiecare bărbat din Panama avea o soţie şi o amantă. Şahului i-a plăcut ideea şi a vrut să cunoască mai bine obiceiurile panameze. Şi a văzut interiorul unei camere elegante de la Hotelul Panama. Noriega i-a rezervat o cameră şi i-a făcut rost de-o femeie. Nu o târfă, a insistat el. O fată de familie.

În perioada când se încurcase cu Gilda, Şahul a fost intervievat de Oriana Fallaci, care l-a întrebat dacă-şi luase altă soţie. „Ce calomnie stupidă şi dezgustătoare", a răspuns Şahul. Sigur, era de acord cu ea că un musulman putea să aibă mai multe neveste, dacă dorea. Dar el unul n-ar fi făcut aşa ceva decât în împrejurări de forţă majoră, de exmplu dacă soţia sa s-ar fi îmbolnăvit, sau ar fi refuzat să-şi îndeplinească obligaţiile. „Să fim sinceri!" a spus Şahul. „Doar ipocriţii sau inocenţii îşi imaginează că un soţ ar putea tolera asemenea situaţie. În societatea voastră, când se întâmplă ceva de genul acesta, bărbatul îşi ia o amantă sau chiar mai multe, nu? În schimb, la noi, îşi ia o soţie."

WILLY BRANDT

Când, în anul 1974, Willy Brandt a demisionat din funcția de cancelar al Germaniei, au fost implicați câțiva factori în această hotărâre – unul dintre ei au fost aventurile sale sexuale. Herbert Ernst Karl Frahm s-a născut pe 18 decembrie 1913. Mai târziu, și-a luat numele de Willy Brandt, pentru că era mai comun, ca un nom de guerre. A fost cancelarul Germaniei din 1969 până în 1974.

Gertrud Meyer era o funcționară de orientare socialistă, care a fost prima din lungul șir de femei din viața sa. Willy avea șaisprezece ani la vremea aceea. În 1933, Brandt s-a autoexilat în Norvegia, din cauza naziștilor. Meyer a plecat cu el și s-au mutat împreună la Oslo. Willy a prezentat-o unor prieteni drept soția lui.

Peste câțiva ani, în 1936, Gertrud s-a „căsătorit" cu un norvegian, ca să-și asigure cetățenia respectivei țări. Dar trăia în continuare cu Brandt și, ulterior, s-a folosit de acest soț de conveniență pentru a obține un pașaport pentru Willy. În 1939, relația dintre ei se răcise. Willy era mai tot timpul plecat și Meyer și-a dat seama că nu avea nici un viitor alături de el. Așa că a plecat în Statele Unite. „Ne-a despărțit războiul – dar nu numai", spune Willy.

Willy a avut câteva aventuri – una la Paris, cu o emigrantă germană. Un prieten norvegian spune despre Brandt: „Era un mare cuceritor, pentru că avea o calitate esențială – răbdarea." Una dintre cele mai importante legături ale lui a început în 1939, cu Carlota Thorkildsen. Ea era cu nouă ani mai mare decât el și mai cultă, din câte se spune. În 1940, au avut un copil.

Când naziștii au invadat Norvegia, Brandt a fost obligat să se mute în Suedia, unde s-a căsătorit cu Carlota, în 1941. Au dus-o destul de bine în noua lor țară, dacă și-au permis să angajeze o menajeră. O chema Rut Hansen. Era o norvegiancă de 23 de ani și avea nevoie de bani. După ce a stat un an la familia Brandt, s-a angajat secretară. Deși Rut era căsătorită, s-au combinat în 1944. Mai târziu, în același an, Carlota și Brandt s-au despărțit și au divorțat în 1948. Un prieten comun spunea: „Willy a schimbat-o pe intelectuala Carlota cu proletara Rut. De la Carlota nu primea căldură, dar îl stimula intelectual. În schimb,

Rut îi stimula sentimentele. Carlota a fost dezamăgită, mai mult ca sigur, dar nu l-a urât."

Willy s-a întors în Germania în 1947 și Rut i s-a alăturat în același an. Soțul ei murise cu un an înainte. În scurt timp, a rămas gravidă și Brandt a hotărât că era timpul să se căsătorească. La Berlin, în vremea aceea, exista o brigadă norvegiană, care avea un capelan. Dar preotul a refuzat să oficieze ceremonia pentru un bărbat divorțat, care trăia în păcat. Până la urmă, au găsit totuși pe cineva dispus să-i căsătorească. Erau în anul 1948 și Rut era gravidă în opt luni.

La începutul anilor 1950, Willy a lipsit de acasă mai multe săptămâni. Fusese plecat cu afaceri. Și, în momentele libere, „a căutat să-și ocupe timpul cu ceva plăcut, ca să-și alunge plictisul întrunirilor parlamentare". Cu alte cuvinte, a avut o mulțime de legături. Cea mai remarcabilă, a fost cu o femeie divorțată, de 31 ani, pe nume Suzanne Sievers. Relația lor a început în 1951.

Alt politician, Herbert Wehner, își amintește că tipa își căuta de lucru spunând. „Am cele mai drăguțe coapse din Bonn". „Mi-a venit să râd", mărturisește Wehner – „ce târfă." Iată însă că pe Willy l-a atras și au început să se întâlnească. Legătura lor a durat mai mult de un an și a existat și o corespondență între ei. Ea se semna „Puma", iar el „Ursul". În cele din urmă, s-a dovedit că Sievers s-a culcat și cu alți politicieni germani și a fost arestată în Germania de Est, ca spioană. A fost condamnată la cinci ani închisoare. Suzanne a încercat să joace pe două fronturi.

Comentând despre aventurile lui Brandt, o ziaristă spunea: „Se plictisea după o zi de muncă și voia să se distreze, iar femeile reprezentau distracția. Cunosc zeci de bărbați ca el". Sievers a apărut în biroul lui în 1955. Brandt se folosise de toată influența lui pentru a-i reduce pedeapsa la trei ani. Recunoscătoare, Sievers, a vrut să reînnoade legătura, dar Brandt a refuzat. Peste câțiva ani, în 1960, uitând ce-i datora, ea s-a aliat cu oponenții lui Willy. Câțiva ziariști au prins de veste și au pus-o să-și scrie memoriile. Femeia s-a apucat să lucreze, ajutată de un scriitor. Dar, în ultimul minut, a fost emis un ordin judecătoresc care interzicea publicarea cărții.

Se spune că la începutul anilor 1970 „s-au perindat mai multe femei prin viața sa". Dar legăturile n-au fost de durată. S-a bârfit mult despre aceste aventuri la vremea aceea. „Unii oameni îmi supraestimează virilitatea la vârsta mea", glumea Brandt.

În timpul alegerilor din 1972, trenul lui Willy a străbătut toată țara. Era dotat cu compartimente de dormit pentru cancelar. Dacă îl vizita

vreo ziaristă atrăgătoare, avea toate șansele să fie invitată într-unul dintre ele. Una dintre ele, care s-a întors la două noaptea în compartimentul ei, după ce petrecuse câteva ore cu Willy, a fost întâmpinată cu urale de colegii ei bărbați. Un purtător de presă al lui Brandt i-a îndemnat să scrie un reportaj de genul: „La cei cincizeci și nouă de ani ai săi, cancelarul nostru ține cinci discursuri pe zi, dă opt interviuri și tot i se mai scoală.“ Dar nimeni nu s-a încumetat să scrie așa ceva.

Însă nu toate cele care primeau o astfel de invitație acceptau. O femeie l-a refuzat, pe motivul că Willy era „prea gras”. În perioada alegerilor din 1974, Brandt a recurs la aceleași practici.

Succesul lui a luat sfârșit în 1974, când a fost nevoit să demisioneze. Principalul motiv a fost izbucnirea unui scandal în legătură cu niște spioni, dar alt factor a fost firea lui desfrânată. Rut ajunsese la exasperare. În 1966, se spunea că „își vedea de viața ei și era disponibilă ori de câte ori avea nevoie de ea”.

În discursul pe care Willy Brandt l-a ținut la înaintarea demisiei a spus, printre altele: „Nu sunt un sfânt și nu am susținut niciodată că nu mă macină slăbiciunile omenești.” A lăsat să se înțeleagă că unul dintre motivele demisiei sale a fost „afacerea cu spionajul, care amenință să târască în noroi viața mea personală”.

MAO ZEDONG

Se pare că Mao a început târziu viața sexuală și nu s-a arătat interesat de femei până în jurul vârstei de douăzeci și cinci de ani. Nu a fost niciodată un mare afemeiat, în sensul că nu a avut multe femei, în comparație cu cei prezentați în această carte, dar era rece, înfumurat și trata femeile cu egoism și dispreț. Mao Zedong (Mao Tse – Tung) s-a născut pe 26 decembrie 1893. A condus China din 1949 până la moartea sa, survenită pe 9 septembrie 1976.

În tinerețe, s-a căsătorit la treisprezece sau paisprezece ani. A fost o căsătorie aranjată de părinți – așa cum se obișnuia – și mireasa avea nouăsprezece sau douăzeci de ani. Deși a acceptat să se însoare, căsătoria lor nu s-a consumat niciodată, nu a trăit cu ea și nu l-a interesat. Mai târziu, a repudiat legătura lor. Femeia a fost lăsată la părinții ei, să

lucreze. Din când în când, primea din partea ei obiecte lucrate manual, cum ar fi papuci de pânzã şi haine.

A fost un tânăr studios şi s-a împrietenit cu oameni la fel ca el. „Nu mã interesau femeile", îşi aminteşte el... „În afarã de faptul cã nu discutau despre femei, cum fac toţi la vârsta noastrã, colegii mei nu vorbeau nici mãcar despre probleme obişnuite ale vieţii de zi cu zi".

Pânã la 26 de ani, se pare cã nu avusese nici o experienţã sexualã. Cam prin 1920, a deschis o librărie, împreunã cu o parteneră, pe nume Tao Ssu -yung. Se pare cã cei doi se iubeau, dar Tao l-a părăsit brusc după câteva luni, când părerile lor politice au început să difere.

În acelaşi an, a început s-o curteze pe Yang Kaihui, fiica unuia dintre foştii săi profesori, cu opt ani mai tânără ca el. La început, au locuit împreunã, dar apoi s-au căsătorit oficial – poate din cauză cã ea trebuia să nască. În 1923, Zedong devenise agitator politic şi cei doi nu mai aveau timp să stea împreună. Yang va fi executată în 1930, de duşmanii lui Mao, cei din Kuomintang.

După această primă căsătorie „adevăratã", lui Mao i s-a trezit gustul pentru sex. Un fost ofiţer îşi aminteşte cã Mao manifesta mare interes pentru femeile de sub comanda sa, le făcea propuneri sugestive şi le întreba ce legături aveau cu ofiţerii. Omul i-a explicat cã toţi erau foarte ocupaţi şi nu aveau timp de prostii. Zedong i-a spus ofiţerului, care era mai tânăr, cã el, Mao, era destul de în vârstã pentru ca frumuseţea femininã să-i „deştepte sentimente voluptuoase".

La jumătatea anului 1928, aceste sentimente voluptuoase s-au îndreptat către Ho Tzu–chemn (He Zizhen). Fata avea optsprezece ani şi era elevă de liceu. La câteva zile după ce s-au cunoscut, trăiau împreună. Mao şi-a anunţat tovarăşii: „Tovarăşa He şi cu mine ne-am îndrăgosit." Cei doi s-au căsătorit cam prin 1930 – înainte ca prima lui soţie să fie executată, după unele surse, sau imediat după, conform altor informaţii. Majoritatea căsătoriilor şi legăturilor lui Mao au fost mai mult neoficiale.

În timpul Marşului cel Lung, Zizhen a fost una dintre cele 35 de femei care au însoţit aproape 100.000 de bărbaţi. A născut cel de-al patrulea copil al lor în timpul acestui marş şi pe al cincilea la scurt timp după terminarea lui. Zizhen a fost rănită de o schijă şi i s-au scos optsprezece sau douăzeci de bucăţi de metal din corp. „Slabă ca o sperietoare de ciori", aşa era descrisă la sfârşitul marşului.

După ce fuseseră parcurse 6000 de mile, unul dintre observatori spune cã „Ho ajunsese o epavă şi îmbătrânise cu zeci de ani. Mao şi-a pierdut interesul pentru ea." Şi a început să se uite la alte femei.

„Zedong se poartã urât cu mine“, i-a mãrturisit ea unei prietene. „Neam certat. El a pus mâna pe o bancã și eu pe un scaun. Este clar cã s-a terminat totul între noi.“ Mao a avut grijã sã-și transforme soția dintr-o tovarãșã de luptã într-o femeie ștearsã, care suferea de nervi – probabil ca urmare a marșului. Începuse sã se poarte ciudat și se spune cã își bãtea copiii. Zizhen a fost trimitã la Moscova sã se trateze și a ajuns într-un azil sovietic. Peste câțiva ani, s-a întors din Rusia, nevindecatã, și a fost internatã într-o instituție de boli nervoase din Shanghai.

Un scriitor spunea cã Mao „le-a tratat și pe Zang și pe Ho ca pe niște obiecte, atâta timp cât i-a convenit.“ În perioada petrecutã la Yenan, și-a demonstrat misoginismul, când a declarat cã era legal ca activiștii comuniști sã aibã douã soții, pe motiv cã rãzboiul chino-japonez „i-a obligat sã fie departe de familiile lor“. Mao și Zizhen vor divorța, dar numai la insistențele lui Mao, în anul 1947 sau 1948.

În 1937, Mao era singur, soția lui fiind internatã la Moscova. „La cei patruzeci și patru de ani ai lui, era la fel de în putere ca oricând“, remarcã un contemporan de-al sãu. Se lãuda adesea cu virilitatea lui fațã de tovarãșii apropiați, punând-o pe seama ardeilor iuți.“ A avut o legãturã cu o ziaristã, Ting Ling. Și-au petrecut multe ore împreunã. Un tovarãș spunea peste câțiva ani: „Deși are în jur de cincizeci de ani, entuziasmul lui fațã de femei este același.“ Lily Wu a fost o actriță cu care a avut o scurtã aventurã. Deși majoritatea surselor de informații susțin cã Zizhen se afla la Moscova în perioada aceea, unii insistã cã era în țarã. Ea și Mao s-au certat feroce din cauza actriței, Zizhen acuzând-o cã vrea s-o despartã de soțul ei. Dar Mao a negat tot. La insistențele lui Zizhen, lui Lily i s-a cerut sã pãrãseascã Yenanul. Pe parcursul acestei perioade, pânã în anii 1940, se spune cã femeile erau atrase de poziția lui din ce în ce mai importantã. Jiang Qing (Chiang Ch'ing) a apãrut în perioada 1938 – 1940. Era o actriță cu douãzeci de ani mai tânãrã decât Mao și își luase numele de Lan P'ing. Mao a asistat la una dintre reprezentațiile ei și a fost fascinat. „A aplaudat-o atât de furtunos“, își amintește un tovarãș, „încât pe Ho Tzu-chen a curpins-o gelozia. S-au certat adesea pe aceastã temã, cu rezultate dezastruoase.“ Chiar dacã Zizhen era prezentã când Jiang a sosit prima oarã la Yenan, a fost expediatã cât de curând în Rusia.

Mao era vrãjit de actriță, astfel încât cei doi au început sã-și petreacã multe nopți împreunã. S-au rãspândit repede zvonurile despre noua femeie a liderului. În scurt timp, ea a rãmas gravidã și s-a hotãrât sã devinã soția președintelui Mao. Într-o zi, a dat buzna la o ședințã a

comitetului central şi i-a anunţat pe toţi: „Am veşti bune pentru voi. Preşedintele şi cu mine trăim împreună."

Zedong a fost obligat de Jiang să legalizeze legătura lor. Ca membru de partid, Mao trebuia să capete mai întâi aprobarea comitetului central. Aşa că şi-a prezentat cazul, susţinând că Zizhen suferea de o „dereglare nervoasă", care îl obligase să renunţe la ea în favoarea lui Chiang. Aşteptându-se probabil să nu cârtească nimeni, a fost surpins când majoritatea membrilor comitetului s-au opus.

Ei au invocat motivul că era actriţă, că nu avea pregătirea politică necesară şi că voia să dea la o parte o mamă şi o veteranã a marşului. Cei mai mulţi membri ai comitetului participaseră la acest marş alături de Zizhen. „Ho Tzu–chen ţi-a fost întotdeauna o bună tovarăşă. Este credincioasă şi şi-a arătat devotamentul faţă de lupta noastră. De ce nu mai poţi trăi alături de o asemenea femeie?" l-a întrebat unul dintre ei. Dar Zedong le-a declarat: „Dacă nu o acceptaţi pe Jiang, mă duc în satul meu natal şi mă fac ţăran." În cele din urmă, partidul i-a dat aprobarea.

Dar i s-au impus unele restricţii. Jiang trebuia să „rămână o simplă gospodină şi să nu se amestece în probleme de stat." Aceste condiţii nu l-au deranjat însă pe Mao, care-şi închipuia că femeia nu-şi dorea decât să devină soţia lui. După cum comenta unul dintre biografi, „la fel ca majoritatea bărbaţilor în vârstă, îşi imagina că tânăra Chiang Ching îl iubea dezinteresat."

Dar Jiang nu a fost recunoscută drept soţia lui Mao decât după triumful comunismului, în 1949. Supus presiunii, Mao a obligat-o să nu se mai machieze şi să stea acasă, să aibă grijă de copii. Mulţi dintre chinezii de rând nu priveau cu ochi buni legătura lor. Considerau că Jiang râvnea la putere şi la glorie.

Dar ea a respectat restricţiile impuse şi nu a apărut în public cu soţul ei şi nici alături de soţiile celorlalţi lideri comunişti timp de aproape treizeci de ani. Ajunsese însă să regrete amarnic insistenţele ei şi şi-a revărsat furia în timpul Revoluţiei Culturale şi după, când a făcut parte din odiosul Grup al celor Patru. Jiang spunea, apropo de anii petrecuţi alături de Mao: „Sexul este pasionant la început. Dar puterea este cea mai importantă pe termen lung."

Din 1973, trăiau separat şi, dacă avea ceva de discutat cu soţul ei, trebuia să-i trimită o cerere scrisă, care era dusă de un ofiţer de legătură, urmând să primească mai întâi aprobarea lui. Se pare că cel puţin o dată, în 1974, Mao a refuzat-o. I-a scris, în schimb, drept răspuns: „Nu ai nimic de câştigat dacă o să ne vedem. Cărţile lui Marx, Lenin

şi ale mele sunt toate acolo. Nu le-ai citit niciodată, aşa că n-are nici un rost să ne vedem".

În anii 1930, genul de femei pe gustul lui Mao erau cele sensibile, de casă. El aprecia frumuseţea, inteligenţa şi isteţimea. Dar, mai presus decât orice, aprecia loialitatea faţă de el şi de ideile lui. Era întotodeauna rece şi cu nasul pe sus faţă de femei. Cam prin 1936, Mao îşi povestea viaţa unui biograf. Şi cea mai interesată să-l asculte se dovedise Zizhen. Deşi, la vremea aceea, erau împreună de opt ani, nu cunoştea toate acele detalii. Unul dintre scriitori spunea, în legătură cu relaţiile lui cu femeile, că Mao „le ignora, se folosea de ele şi le părăsea".

ANASTASIO SOMOZA

Cei doi Anastasio Somoza – atât tatăl, cât şi fiul – s-au asemănat destul de mult. Amândoi au exercitat un control dictatorial asupra Nicaraguei. Şi amândoi au fost afemeiaţi. Anastasio – tatăl, poreclit Tacho, s-a născut în 1896. În 1937 era preşedintele şi dictatorul ţării. A condus ţara până la moartea lui, în 1956.

Când avea nouăsprezece ani, a lăsat-o gravidă pe servitoarea casei şi şi-a mărturisit fapta. Femeia a născut un fiu, pe care l-a recunoscut mai târziu. Când mama lui a aflat, l-a trimis în Statele Unite – la Philadelphia. Se spune că accentul englez şi american pe care l-a prins în acea perioadă i-a fascinat apoi în anii 1930 pe americani, când l-au ajutat să ajungă la putere în Nicaragua.

În 1919, Tacho s-a căsătorit cu Salvadora Debayle. Mai târziu, a avut o aventură cu soţia unui preot american, Matthew Hanna. La sfârşitul anilor 1940, Tacho vizita Austin, Texas, la invitaţia unor oameni de afaceri care erau interesaţi să obţină concesiuni petroliere în ţara dictatorului. O secretară care se ocupase de organizarea excursiei, a ţinut neapărat să-l cunoască, Şi au aranjat să cineze la hotelul lui. Mai târziu, a doua zi, gazdele lui texane au început să-l caute. Când au ajuns la hotel, santinela extenuată de la uşa lui le-a spus: „N-a ieşit din cameră. Afurisita aia de blondă a venit aici noaptea trecută şi n-au terminat încă."

A lãsat gravidã o spanioloaicã, şi femeia a fost nevoitã sã pãrãseascã imediat Nicaragua. În anii 1950, Tacho şi-a luat o amantã tânãrã. A avut parte de un sfârşit violent, fiind asasinat în septembrie 1956. Un fiu de-al lui, Louis, a condus ţara câţiva ani. Apoi a fost înlocuit de o marionetã, pânã când Anastasio – fiul, nãscut pe 5 decembrie 1925, a fost numit preşedinte, în 1967. Anastasio a condus ţara pânã a fugit în exil, în iulie 1979, când a fost izgonit de sandinişti.

În tinereţe, Anastasio s-a îndrãgostit de o ziaristã. Tacho nu era prea încântat şi considera cã femeia nu era potrivitã pentru fiul lui. De aceea, i-a cerut sã întrerupã orice legãturã cu ea. Somoza a încercat s-o apere, înfuriindu-şi tatãl, care l-a plesnit peste faţã şi i-a rupt un dinte. Acest incident a pus capãt poveştii lor de dragoste. În anii 1940, însoţindu-i pe ofiţerii gãrzii naţionale, Somoza frecventa cu regularitate bordelurile. Pe 20 decembrie 1950, s-a cãsãtorit cu verişoara lui primarã, Hope Somoza, care era americancã.

Cei doi nu prea aveau multe în comun. Somoza era un beţivan şi un afemeiat şi prefera sã golãneascã decât sã stea cu soţia sa cultã şi rafinatã. A continuat sã frecventeze bordelurile şi în anii 1950. A fãcut şi o fatã în aceastã perioadã, pe care a recunoscut-o mai târziu.

Somoza a avut diverse relaţii întâmplãtoare, atât în ţarã, cât şi în strãinãtate, înainte sã se angajeze într-o relaţie pe termen lung, în 1965. În anul acela, şi-a luat ca amantã pe telefonista de şaptesprezece ani Dinorah Sampson. Se întâlneau la vechea fermã a lui Somoza şi într-o magazie. Dar pe Dinorah n-o deranja acest lucru.

Se ştie cã Anastasio arãta groaznic şi era supraponderal când a cunoscut-o pe Dinorah. Dar, la fel ca mulţi alţi oameni importanţi, îşi supraestima farmecul. În timpul unei campanii electorale, a spus: „Toate femeile sunt moarte dupã mine."

În scurt timp, legãtura lui cu Dinorah a ajuns la urechile tuturor şi a devenit principalul subiect de bârfã din Nicaragua. Pe mãsurã ce trecea vremea, dictatorul îşi petrecea tot mai mult timp cu Dinorah şi mai puţin cu Hope. Sampson „se bãgase în aşternutul lui." Sãtul de întâlnirile clandestine, Somoza i-a fãcut o casã amantei sale, la sfârşitul anilor 1960. Uneori, la aceeaşi petrecere se întâmpla sã vinã şi soţia şi amanta. În momentul acela, grupul din jurul lui Hope se rãrea. Oamenii alergau la Dinorah, pentru cã se bucura de mai multã trecere pe lângã dictator.

Odatã, Hope şi-a adunat curajul s-o înfrunte pe rivala ei. Dar, când a ajuns în faţa casei lui Dinorah, era atât de emoţionatã, încât a leşinat. Dupã aceea, a început treptat sã se îndepãrteze de dictator. În 1977,

Anastasio spunea despre soţia sa cã „era o belea. E prea înţepatã şi mã cicãleşte tot timpul.“ Când a fost întrebat de ce nu divorţează, a rãspuns: „Din cauza religiei şi a poziţiei mele.“ Întrebat care dintre cele douã era mai importantã, a rãspuns fãrã sã ezite: „Religia.“

Somoza era atât de gelos pe amanta lui, încât îi schimba des bodyguarzii, temându-se sã nu se ataşeze prea mult de ei. Uneori, punea agenţi pe urmele ei, când pleca la Miami. Anastasio a suferit un atac de cord în 1977, la vila lui Dinorah. Nu se ştie dacã fãceau dragoste în momentul acela.

La sfârşitul lui 1970, Anastasio a gãsit-o pe Dinorah plângând la o petrecere – i se pãruse cã fusese jignitã de un cântãreţ. Beat, Somoza s-a înfuriat şi s-a repezit la tipul respectiv. A vrut sã-i dea un şut, dar s-a lovit de-o piatrã. Peste o sãptãmânã, i s-a umflat piciorul atât de rãu, încât şi-a fãcut radiografie şi a constatat cã îşi rupsese degetul mare. Oamenii s-au amuzat copios pe aceastã temã.

Dupã ce a fugit din Nicaragua, Somoza s-a exilat în Paraguay. Acolo, în septembrie 1980, a avut aceeaşi soartã ca şi tatãl sãu – a fost asasinat.

JUAN PERON

Deşi Juan Peron a fost la fel de afemeiat ca toţi cei prezentaţi în aceastã carte, existã totuşi o diferenţã. În perioada când era cãsãtorit, se pare cã nu-şi înşela soţia. Doar când era divorţat îşi fãcea de cap. Majoritatea fustangiilor umblã dupã femei tinere – indiferent ce vârstã au. Peron a dus aceastã caracteristicã pânã la extrem, manifestând o pronunţatã preferinţã pentru copii. Juan Peron s-a nãscut pe 8 octombrie 1895. A fost preşedintele Argentinei din 1946 pânã în 1955, când a fost înlãturat de un puci militar. Dupã un îndelungat exil, s-a reîntors, cu sãnãtatea şubrezitã, şi a condus din nou ţara, din 1973 pânã la moartea lui, survenitã pe 1 iulie 1974.

Poveştile despre viaţa sexualã a lui Peron din anii când urma şcoala militarã şi pânã la prima sa cãsãtorie, în 1929, sunt contradictorii. Unul dintre biografii sãi, Page, susţine cã Juan şi-a dedicat întreaga energie vieţii militare şi nu l-au prea interesat femeile, pânã s-a cãsãtorit, în 1929. Page spune cã, în anii 1930, când colegii lui ofiţeri îşi povesteau

escapadele sexuale în cazarmă, Peron le-a mărturisit că nu avea cu ce să se laude, pentru că nu făcea dragoste decât cu soția lui. Acest scriitor susține, de asemenea, că este puțin probabil să fi avut relații cu alte femei, până la moartea primei sale soții.

Dar alți biografi prezintă o versiune diferită. Unul dintre ei spune că, la terminarea școlii militare, Juan își făcuse o reputație de afemeiat, „având o oarecare predilecție pentru fete foarte tinere". Altcineva afirmă că Peron se regula cu prostituate de când era în Academia Militară, pentru că, „în perioada tinereții noastre nu se dădeau petreceri unde ai fi putut să cunoști fete de familie."

Pe 5 ianuarie 1929, Juan s-a căsătorit cu Aurelia Tizon, de șaptesprezece ani. A fost o căsătorie destul de obișnuită, dar fără copii. Peron nu a avut niciodată copii și a fost acuzat adesea că este „steril" de către oponenții săi politici. Aurelia a murit de cancer uterin pe 10 septembrie 1938.

Între 1939-1940, Juan a stat în Europa și se zvonește că ar fi avut o amantă nemțoaică cât a colindat Italia. Dictatorul însuși recunoaște că, în Spania, a trăit cu o profesoară catalană și este posibil s-o fi lăsat gravidă. Peste douăzeci de ani, în timp ce se afla în exil în Spania, a trimis agenți să caute femeia și copilul. Dar nu s-a găsit nici un copil. Nu au reușit să dea nici de urma femeii, care a murit, se pare, într-un spital din Florența. Este posibil ca povestea cu copilul să fi fost o invenție a pro-peroniștilor, pentru a demonstra că liderul lor era la fel de „viril" ca oricare alt bărbat. A nu avea copii era o pată pentru un bărbat adevărat.

În 1943, Peron devenise o importantă personalitate politică în Argentina. Și presa a început să se intereseze de el, cum era de așteptat. Câteva reviste au scris că locuia într-un apartament din Buenos Aires, cu fiica lui. Într-un articol, aceasta apărea sub numele de Maria Ines, iar altul se referea la ea drept Isabelita. Dar nu era fiica lui, ci o adolescentă cu care trăia Peron. Juan o poreclise Piranha, pentru că mușca – este singura informație pe care o avem despre ea. Se spune că era urâtă, tăcută și plictisită să pozeze în rolul de „fiică". Peron o ducea la meciuri de box și o prezenta tuturor drept „fiica mea."

Când a apărut Evita, nu s-a mai auzit nimic de „fiica" lui Juan. Există două versiuni referitoare la alungarea tinerei Piranha. Una susține că Evita a sosit cu bagajele la apartamentul lui Peron și a dat-o afară, punându-l astfel pe Juan în fața unui fapt împlinit; cealaltă, mai plauzibilă, este că dictatorul a aranjat singur îndepărtarea ei. În momentul apariției Evitei, se zvonea că Juan se combinase cu altă

femeie, sora Aureliei. De fapt, conform spuselor familiei Tizon, fusese cât pe ce să se însoare cu sora fostei soții. Doar Evita l-a făcut să se răzgândească.

Peron a cunoscut-o pe Eva Duarte (Evita) în ianuarie 1944, când a solicitat ca actorii și actrițele să dea un spectacol de binefacere pentru victimele cutremurului. Și, la scurt timp după acest eveniment, actrița de 24 ani și colonelul de 49 trăiau împreună. Au fost aproape inseparabili până la moartea ei, survenită în 1952. Amintindu-și despre prima întâlnire cu Evita, Peron spune: „M-am uitat la ea și m-am simțit copleșit; m-a impresionat vocea ei, figura ei... Am simțit instinctiv că asocierea cu o femeie ca ea va fi neprețuită pentru menirea socială la care mă gândeam... Trebuia să pregătesc o femeie care avea să fie liderul feminin al mișcării mele politice."

Nu era scandalos să ai o amantă, dar, dacă te afișai cu ea în public, lucrurile se schimbau. Peron a fost asaltat de tot felul de critici și reproșuri. Când apărea în public cu el, Evita nu avea limite. Colegii lui ofițeri erau revoltați și considerau că Peron dădea un exemplu negativ pentru ceilalți militari. Se zvonea de asemenea că Eva fusese prostituată, dar nu era adevărat. Criticii o caracterizaseră drept „genul de femeie care se regulează cu cine poate, ca să obțină un rol". Iar Juan răspundea tuturor observațiilor: „Mi se reproșează că mă afișez cu o actriță? Și ce-ar vrea, să ies cu un actor?"

În septembrie 1944, ambasada SUA remarca un declin al popularității lui Peron, „în parte datorită legăturii sale cu Eva Duarte". Statele Unite nu-l agreau pe dictatorul Peron, din cauza viziunilor sale naziste. În timpul campaniei electorale argentiniene din 1946, mass-media SUA l-a atacat susținut pe Peron. Revista Life a spus că duce o viață scandaloasă și a comparat poziția Evei cu cea a soției lui Goering din Germania nazistă, care era tot actriță.

The New York Times Magazine îl caracteriza pe Peron drept un om periculos, susținând că succesul lui provenea din faptul că latino-americanii erau interesați de oameni, nu de idei. Pentru a fi un lider tipic, era nevoie de niște caracteristici bine-definite. „Trebuia, în primul rând, să fie un bărbat adevărat și s-o dovedească, fie întreținând mai multe amante, fie împușcând cât mai mulți polițiști... Deși nu se sugerează că Peron ar fi împușcat vreodată vreun polițist, în rest totul i se potrivește ca o mănușă." Revista Look susținea că Peron fotografiase indience goale și ascunsese pozele în biroul lui. În articol, se spunea, de asemenea, că, în perioada colegiului militar, Juan ținea fotografii cu

femei goale şi ofiţeri efeminaţi în dulapul său, dovedindu-şi adevăratele preocupări.

Peron şi Evita s-au căsătorit pe 22 octombrie 1945. În registrele de la primărie, s-au scăzut trei ani din adevărata vârstă a Evei, pentru a reieşi că se născuse legitim. Pe certificatul iniţial de naştere scria Eva Ibarguren, născută în 1919, dar a devenit Eva Duarte, născută în 1922. S-a folosit certificatul de naştere al unui copil care se născuse şi murise în acelaşi an. Peron a dat mită pentru aceste aranjamente. Şi Juan a fost trecut ca bărbat necăsătorit, nu văduv, şi s-a precizat că examenul prenupţial avusese loc, deşi nu era adevărat.

Peron spune despre această căsătorie: „Sunt ferm convins că nu ar trebui să te căsătoreşti cu o femeie numai pentru că te simţi bine fizic cu ea. Trebuie să mai aibă şi alte calităţi... Pentru că frumuseţea fizică este trecătoare, iar cea spirituală durează mult mai mult, ca să nu mai vorbim de cea intelectuală, cea mai pertinentă dintre toate. Un bărbat care nu ţine cont de acest lucru... îşi ia o femeie doar pentru câţiva ani."

Cei care au studiat viaţa lui au ajuns la concluzia că relaţia dintre Peron şi Evita nu se baza pe sex. Un scriitor spune că Peron îşi dorea în primul rând o femeie care să-l asculte, să-l însoţească, să-l sprijine. Şi a ajuns la concluzia că imboldul sexual nu era foarte dezvoltat, în cazul lui Peron. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Evita. Nivelul ei pasional era destul de scăzut şi n-o prea interesa sexul. Căsătoria lor a fost dominată de setea de putere, nu de iubire. Totuşi, alt scriitor afirmă: „Se ajutau reciproc, dar dragostea conjugală şi afecţiunea jucau probabil un rol minor în relaţia lor."

Cea mai bună dovadă a acestei lipse de afecţiune este atitudinea cinică a lui Peron la moartea Evei. Angajase deja un antreprenor de pompe funebre când soţia lui mai avea doar câteva clipe de trăit. Îmbălsămarea a început la câteva minute după ce şi-a dat sufletul, se aranjase dinainte unde va fi expusă şi se împărţiseră zeci de mii de fotografii ale Evei, cu colţul îndoliat, în întreaga ţară. Eva a murit de cancer uterin, pe 26 iulie 1952. Boala a debutat din 1949 şi este puţin probabil că cei doi au mai putut avea contacte sexuale.

În anul următor, 1953, Peron a devenit mai desfrânat ca oricând. Ministrul învăţământului a avut ideea să „peronizeze" adolescenţii. În acest scop, s-a creat Uniunea Liceenilor (UES), pentru a se încuraja sportul. Peron şi-a transformat reşedinţa de vară de la Olivos în club de atletism. În UES, exista o ramură feminină şi una masculină. Dar numai fetele aveau acces la Olivos. Se zvonise că Juan şi prietenii lui

organizau adevărate orgii cu fetele. Și că unica funcție a UES era să satisfacă preferința dictatorului pentru fete cât mai fragede.

După înlăturarea lui Peron, comisia de anchetă care s-a înființat a descoperit un singur caz care ar fi putut să fie o orgie. Este vorba de petrecerea de Crăciun din 1953. Câteva fete din UES au petrecut sărbătorile cu Peron și asociații lui. Fetele au stat trei zile și au primit cadouri scumpe. Anchetatorii au descoperit, de asemenea, că dictatorul se regula cu fete din UES și apoi aranja operații de chirurgie plastică pentru cele care doreau să-și refacă himenul.

Peron venea aproape zilnic la Olivos, să privească fetele care făceau exerciții în șorturi. Uneori, străbătea străzile orașului pe motocicleta sa, urmat de hoarde întregi de adolescente pe biciclete. Oamenii își închideau ferestrele, scârbiți de asemenea spectacole. Juan neglija problemele de stat, astfel încât Olivos avea să fie principala cauză a înlăturării sale de la putere.

Dar se pare că Olivos nu-i răpea tot timpul, pentru că reușise să întrețină relații și cu cea mai bună tenismenă a Argentinei și cu Edda Ciano, fiica lui Benito Mussolini. Prânzul la Olivos devenise o tradiție. Fiecare fată lua masa, pe rând, cu dictatorul. În octombrie 1953, i-a venit rândul lui Nelly Rivas, baschetbalistă, fiica unui portar. Avea paisprezece ani când s-a încurcat cu dictatorul, care, la data respectivă, avea 58 de ani.

După prima masă luată împreună, ea a devenit nelipsită și de la Olivos, și din reședința din oraș a lui Juan. După câteva vizite, s-a mutat cu Juan și a stat cu el până a fost înlăturat de la putere. El a luat-o la meciuri de box și, în 1954, la un festival al filmului argentinian, care a atras vedete internaționale, cum ar fi Eroll Flynn, Edward G. Robinson și Rirene Dunne. Cei doi au stat la un hotel.

Nelly își petrecea timpul vizionând filme și opunând rezistență eforturilor profesorilor puși de Peron s-o instruiască pe cât se putea. După un an, Juan i-a spus exasperat: „N-o să-ți mai pun profesori. Dacă vrei să rămâi o ignorantă, n-ai decât." Se afișa fără rușine cu Nelly, la fel cum făcuse cu celelalte femei.

Când a fugit din țară, în exil, i-a scris lui Nelly, care se întorsese la părinții ei: „Draga mea fetiță... mi-e tare dor de tine și de câinii mei... Te sărut și te doresc." Scrisoarea era semnată „Tăticul". A promis că o s-o ia cu el, dar n-a făcut-o. „Mă iubea", spunea Nelly. „Ar fi putut să-mi fie bunic, dar mă iubea." Noul regim a trimis-o pe Nelly la o școală de corecție, timp de opt luni. Când i s-a dat drumul, ea și familia ei au încercat să plece din țară, după Peron, dar au fost întorși de la frontieră.

În exil, Juan a trăit în diverse țări din America de Sud și Centralã, înainte de a pleca în Spania, pentru o lungã perioadã. În Argentina, a fost condamnat în absențã de un tribunal format din cinci generali pentru diverse delicte, inclusiv pentru relații sexuale cu minorii – apropo de Nelly.

Un scriitor, Gwen Bagni, care l-a cunoscut în Panama, a remarcat cã nu-și pierduse farmecul. Ori de câte ori punea ochii pe vreo femeie, își fãcea cunoscute sentimentele prin intermediul unui prieten și respectiva se grãbea sã-l cunoascã. Gusturile lui erau dintre cele mai variate, „de la persoane rafinate, la fete naive, grosolane". Când era întrebat, rãspundea simplu: „Îmi plac femeile."

Una dintre femeile cu care a trãit era o tânãrã din Chicago, care lucra la un restaurant și venise în vacanță. Se pare cã Peron era dispus sã trãiascã împreunã și fata și-a amânat de mai multe ori întoarcerea, spre uimirea pãrinților sãi. În cele din urmã, dupã repetate șovãieli, a ales Chicago și s-a întors acasã.

La sfârșitul lui 1955, Peron a cunoscut o dansatoare, aflatã în turneu, în Panama. O chema Maria Estela Martinez – cunoscutã sub numele de Isabel – și, peste câteva sãptãmâni, cei doi trãiau împreunã. În 1960, Juan se afla în exil în Spania și Isabel trecea drept secretara lui. Iar Spania, o țarã conservatoare și catolicã, nu privea cu ochi buni legãtura dintre Peron și Isabel. De aceea, au fost nevoiți sã se cãsãtoreascã pe 15 noiembrie 1961. Peron avea 66 de ani la vremea aceea, iar ea de-abia împlinise treizeci. În cele din urmã, Peron s-a întors triumfãtor la Buenos Aires în 1973. În anul acela a fost ales din nou președinte, iar Isabel a devenit vicepreședinte. Dar el era bolnav și a murit în urmãtorul an. I-a urmat Isabel, care a fost înlãturatã de la conducere pe 26 martie 1976. Ea a avut domiciliu forțat pânã pe 6 iulie 1981, apoi a plecat în Spania, imediat dupã ce a fost eliberatã. În perioada exilului, alãturi de Peron, Isabel nu a manifestat nici un interes fațã de politicã. Dintre toate femeile lui, doar Evita era o fire tare. Dar chiar și ea îl recunoștea de stãpân și-i respecta voința dumnezeiește. „Sunt o cioarã pe lângã vulturul Peron", spusese ea odatã.

Când a fost întrebat dacã este un afemeiat, Peron a replicat: „Îmi plac femeile, nu aș putea trãi fãrã una lângã mine." Probabil cã nu conta ce fel de femeie – dacã erau foarte tinere. Nu i se pãrea imoral ca unui bãrbat sã-i placã femeile. „Imoral ar fi sã-ți placã bãrbații", afirma el.

DON JUANI

Bărbaţii din această categorie alcătuiesc un grup variabil. Despre mulţi dintre ei nu se prea cunosc informaţii. Dar, din datele existente, rezultă totuşi că îşi merită locul în această carte. Este cazul lui Romulo Betancourt, Salvador Allende, Duvalier tatăl şi fiul şi Zulfiqar Ali Bhutto. Se cunosc ceva mai multe amănunte despre Jomo Kenyatta şi Regele Hussein, dar acestea sunt la fel de sumare şi schematice.

Se pare că Muammar Gaddafi al Libiei a devenit un afemeiat mai târziu, ceea ce i-ar conferi un loc unic în această carte. Dar este mai plauzibil faptul că nu a fost atât de pur pe cât se sugerează. Se ştie de exemplu că îi plăcea să facă avansuri ziaristelor străine. David Ben–Gurion al Israelului era un afemeiat înrăit. Unii îl scuză, dând vina pe căsătoria sa nefericită, dar nu se gândesc că era nefericită tocmai din cauza pasiunii lui pentru femei.

Anthony Eden şi Nelson Rockefeller au avut de suportat amândoi consecinţele negative ale divorţului, care le-a distrus cariera politică. Deşi divorţul lui Eden a avut loc cu mult înaintea celui al lui Rocky, şi într-o ţară mult mai conservatoare, Eden a ieşit basma curată, în timp ce Rocky a fost mai puţin norocos. Divorţul l-a scos din cursa nominalizării prezidenţiale în 1964. Carlos Menem al Argentinei este o figură nouă pe scena politică a lumii, dar un afemeiat cu state vechi.

MUAMMAR GADDAFI

Muammar Gaddafi al Libiei s-a făcut cunoscut în 1980, prin avansurile pe care le făcea ziaristelor care veneau să-i ia interviuri. S-a născut în iunie 1942 şi a ajuns la putere în septembrie 1969, în urma unui puci militar.

Singura referință la activitatea lui sexuală din adolescență vine din partea unui scriitor care afirmă că Gaddafi nu a fost un afemeiat în tinerețe, ca ceilalți ofițeri, și că reputația lui de om „pur" era rareori pusă la îndoială. Dar, ținând cont de faptul că afemeiații își încep cariera de timpuriu, fiind puțin probabil ca meteahna să-i apuce din senin la maturitate, această referință pare greu plauzibilă, deși trebuie să ținem cont de ea. Mai ales că același scriitor adaugă: „Cultura arabă nu condamnă, în general, escapadele sexuale ale unui bărbat. Dimpotrivă, consideră avansurile sexuale drept o dovadă de virilitate și o reacție normală față de prezența unei femei."

Muammar s-a căsătorit prima oară cu Fathia Khalid, fiica unui general, ofițer superior în timpul vechiului regim libanez al Regelui Idris. A fost o relație de scurtă durată, care s-a terminat prin divorț, în 1970. Din legătura lor a rezultat un copil. La puțin timp după ce Gaddafi a venit la putere, s-a internat să se opereze de apendicită. Una dintre asistentele medicale era o femeie pe nume Safyia, care este actuala sa soție. Cei doi s-au căsătorit în 1970 și au avut șase copii. Safyia nu iese în evidență, respectând filozofia lui Gaddafi, potrivit căreia femeile au un rol secundar în viață.

S-a spus că Muammar simte nevoia să se înconjoare de femei supuse, dar cu caracter. Această tendință a început să iasă în evidență în 1980, când „Gaddafi fusese văzut, fără să fie însă fotografiat, cu o trupă de bodyguarzi femei, instruite, se pare, în Germania de Est." Alții le-au numit „amazoancele" și Gaddafi s-a referit în glumă la ele, numindu-le „călugărițele revoluționare". Dar majoritatea observatorilor își exprimă îndoiala în privința castității lor.

Alt grup de însoțitoare nelipsite este alcătuit dintr-un grup de trei femei: două iugoslave – o asistentă medicală și o maseuză – și o est-germancă. Sunt cunoscute sub numele de „Cele trei". Se spune că liderul libian nu ar avea nimic împotrivă să-și lărgească această echipă.

După cum aminteam, Gaddafi este vestit pentru avansurile pe care le face ziaristelor. Una dintre ele, o americană, a protestat vehement când Muammar i-a pus mâna pe coapse. Drept rezultat, a fost scoasă la miezul nopții din camera ei și lăsată să-și găsească singură drumul spre hotel. Alta povestește că Gaddafi i-a spus: „Se vede din privirile tale că ești curajoasă. Poți să mă faci să uit de necazurile mele pentru o zi sau măcar pentru câteva ore?" O a treia, când i-a cerut să se culce cu el, l-a refuzat, pe motivul că nu-l cunoștea destul de bine, la care Gaddafi i-a răspuns: „Te respect."

În ianuarie 1986, Muammar a invitat cinci ziariste din străinătate să-l cunoască pe el, pe soţia şi pe copiii lui. Motivul acestei invitaţii a fost încercarea de a destinde relaţiile dintre Libia şi Statele Unite – care erau foarte încordate la vremea aceea – şi de a înlătura zvonul că „ar fi un câine turbat", ce circula în presa vestică. A spus că a invitat femei, nu bărbaţi, din motive ideologice – dorea să promoveze drepturile femeilor. Dar conferinţa şi imaginea sa de familist au fost compromise când trei dintre cele cinci au fost asaltate de propunerile lui.

Dar nu toate femeile l-au refuzat. De exemplu, ziarista australiancă Renate Possaming i-a luat un interviu, la jumătatea anilor 1980, şi a avut o scurtă aventură cu el. La plecare, a fost copleşită de haine şi bijuterii; mai mult chiar, Muammar i-a cerut să devină soţia lui. O reporteră americancă a primit de asemenea un cadou de la el, după o escapadă de o noapte: ceasul pe care-l purta. Gaddafi l-a scos şi i l-a dat, spunându-i ce mult o admiră. Ceasul era cu şapte minute în urmă şi s-a oprit complet mai târziu, când a ajuns la hotel. Era o imitaţie de proastă calitate a Rolexului, fabricată în Taiwan, cu fotografia lui Gaddafi pe cadran.

Una dintre vizitatoarele sale a fost şi Imelda Marcos a Filipinelor. Voia să-l convingă să nu-i mai finanţeze pe rebelii musulmani din ţara ei. Şi, după cea de-a doua vizită, nu i-a mai finanţat. Se spune că Imelda a fost impresionată de Gaddafi şi l-a descris drept un „tip viril". Mai târziu, o cunoştinţă a întrebat-o dacă s-a culcat cu el, la care Imelda i-a răspuns timidă: „Nu se pune o asemenea întrebare unei femei."

La sfârşitul anilor 1980, câteva ziare şi reţele de televiziune vestice şi-au trimis în Libia cele mai tinere şi drăguţe ziariste, sperând că era cel mai rapid mod de a obţine un interviu în exclusivitate cu liderul libian.

REGELE HUSSEIN

Regele Hussein s-a născut pe 14 noiembrie 1935 şi a fost încoronat în 1952. Activitatea lui sexuală timpurie îl caracterizează drept un gigolo, interesat de femei simple, supuse, şi de politică.

A studiat în Anglia, la Harow, între 1951-1952, şi şi-a manifestat preferinţa faţă de maşinile rapide şi fetele drăguţe. Tot acolo a cunos-

cut-o pe Dina Abdul Hamed, verişoarã de departe, cu şapte ani mai mare decât el. Hussein s-a îndrãgostit de ea de cum a vãzut-o, dar Dina, o fatã foarte inteligentã, nu l-a iubit niciodatã, dar i-a respectat poziţia şi a rãspuns nevoii lui de susţinere şi înţelegere. Anul următor a alungat-o pe Dina din mintea sa, continuându-şi studiile tot în Anglia, la Sandhurst, unde „umbla dupã fete“ şi frecventa cluburile de noapte şi petrecerile.

Când s-a întors în Iordania, în 1954, Hussein a continuat sã ducã o existenţã de gigolo şi avea o mulţime de femei. I s-a dus vestea pânã la Amann, numele lui fiind asociat cu diverse femei. Pe 19 aprilie 1955, s-a cãsãtorit cu Dina, dar relaţia lor nu a durat şi au divorţat în anul următor. Dina era o intelectualã care dorea sã se implice în politicã şi pleca foarte des de acasã, luptând pentru diverse cazuri. Iar Hussein îşi dorea o femeie simplã, care sã stea acasã tot timpul şi sã nu se bage în politicã. Nici mama lui Hussein nu privea cu ochi buni dominaţia Dinei.

Dina a plecat într-o scurtã vacanţã în Egipt, în toamna lui 1956, şi şi-a lãsat fetiţa la Amann. Când a ajuns la Cairo, a primit o scrisoare de la Hussein, în care acesta-i spunea cã ar fi mai bine sã se despartã. Dina i-a cerut copilul, dar Hussein a refuzat. În următorii şase ani, şi-a vãzut o singurã datã fiica, pânã când Hussein a cedat şi i-a permis s-o viziteze mai des. Se spune cã cea de-a doua soţie l-ar fi convins.

După ce a divorţat de Dina, Hussein a revenit la viaţa lui destrãbãlatã. Avea diverse aventuri şi distracţia lui preferatã era sã colinde de la un palat la altul, în maşini scumpe, însoţit de femei frumoase. Dãdea adesea petreceri, care durau pânã noaptea târziu.

La una dintre ele, a cunoscut-o pe Antoinette „Toni“ Gardiner, fiica omului numãrul trei ca importanţã din Misiunea Militarã Britanicã din Iordania. În curând, au devenit inseparabili. Toni nu era interesatã de politicã, nu avea ambiţii personale şi nu era o intelectualã. Bârfele au început în iarna lui 1960. Ambasadorul britanic în Iordania a instruit misiunea militarã sã afle ce se petrece. La vremea aceea, în Orientul Mijlociu domnea o atmosferã încordatã şi britanicii nu voiau sã punã paie pe foc, fiind acuzaţi cã au pregãtit cãsãtoria unei britanice cu regele Iordaniei. Se temeau cã o asemenea alianţã ar fi interpretatã drept o cimentare a relaţiilor colonialiste dintre cele douã ţãri.

Deşi primele rapoarte au fost liniştitoare, britanicii au considerat cã trebuie sã ia mãsuri pentru a descuraja legãtura lor. Sperau, de asemenea, cã Hussein „nu va comite ceea ce echivala, din punctul de vedere al britanicilor, cu o sinucidere politicã.“ Dar iatã cã a comis-o. În 1961,

Hussein l-a chemat pe ambasadorul Marii Britanii la palat și l-a informat că o să se însoare cu Toni. Ambasadorul l-a implorat să n-o facă, pentru că toate țările arabe se vor întoarce împotriva lui. Nici unii miniștri din cabinetul lui Hussein nu erau de acord cu hotărârea lui.

Dar totul a fost în zadar. Toni a acceptat să devină musulmancă și să-și ia nume arăbesc. L-a ales de comun acord cu soțul ei. Urma s-o cheme Muna al Hussein – „dorința lui Hussein." Hussein a anunțat logodna lor la radio, pe 1 mai 1961, spunând că soția lui „era musulmancă, dar nu arăboaică." Abia mai târziu s-a aflat originea ei. Nunta a avut loc pe 25 mai 1961. Hussein a fost aspru criticat de mass-media – mai ales de cea egipteană. Dar mașina cu cei doi miri a fost întâmpinată cu urale de bucurie pe străzile Amannului. Nu s-a auzit nici un protest. Muna a renunțat la titlul de regină și a dus o existență retrasă.

Căsătoria a durat până în 1972, când cei doi au divorțat. Escapadele lui Hussein, dacă au mai existat, nu au mai atras atenția presei, în ultimele decenii. În 1972 s-a căsătorit cu o iordaniancă, care a murit într-un accident de elicopter în 1977. Un an mai târziu s-a însurat cu o americancă, pe nume Elizabeth Halaby, care a devenit Regina Noor.

JOMO KENYATTA

Jomo Kenyatta s-a născut cam prin 1897 – 1898. Implicat în politica țării sale natale, el a devenit primul președinte în 1963, când Kenya și-a câștigat independența. A deținut acest post până la moartea lui, pe 22 august 1978.

S-a căsătorit prima oară în 1919 sau 1920, cu Grace Wahu și s-a instalat la ferma familiei ei. A fost o căsătorie în tradiția Kikuyu, ceea ce a nemulțumit biserica presbiteriană din care făcea parte. Kenyatta a trebuit să apară dinaintea unui tribunal bisericesc, fiind acuzat că „a comis un păcat cu fata pe care și-a cumpărat-o ca nevastă și a lăsat-o gravidă". Jomo și-a recunoscut vina. Și, drept pedeapsă, a fost suspendat din sânul bisericii și i s-au retras toate privilegiile, până se spăla de păcate. Ceremonia tribală Kikuyu nu a fost acceptată și i s-a spus să se însoare creștinește. A făcut acest lucru în 1925 și abia la sfârșitul acelui an a fost reprimit în sânul bisericii. În 1957, Jomo se afla în Anglia, unde și-a petrecut un timp îndelungat. La Londra, a cunoscut-

o pe Dinah Stock, de 35 ani. Se spune cã era o femeie inteligentã, care i-a fãcut o impresie deosebitã africanului. La început, l-a ajutat la o carte la care lucra, dar, în scurt timp, s-a mutat în apartamentul ei şi au trãit împreunã câţiva ani.

La începutul celui de-al doilea rãzboi mondial, cei doi au pãrãsit Londra, din cauza bombardamentelor şi s-au stabilit la Storrington. Stock s-a angajat ca profesoarã în Yorkshire, în 1940, şi-i trimitea bani lui Jomo, ca sã poatã pãstra apartamentul. În acest timp, Kenyatta întreţinea relaţii şi cu alte femei. Una dintre ele a fost Edna Grace Clarke, de 31 ani, pe care a cunoscut-o în 1941. S-au cãsãtorit pe 11 mai 1942 – Jomo avea dreptul sã aibã mai multe soţii. Pe certificatul de cãsãtorie, Kenyatta a trecut cã avea 37 de ani şi era burlac. Edna ştia de Grace şi de cei doi copii din Kenya.

Jomo a cãlãtorit prin Europa şi se zvoneşte cã „a avut mare succes în capitalele europene. Kenyatta manifesta o deschidere dezarmantã faţã de aceste relaţii. Era un african – ca atare, monogamia vestului era pentru el doar un fenomen antropologic interesant".

Când s-a întors în Kenya, dupã rãzboi, s-a cãsãtorit cu fiica unui şef de trib, pe nume Koinange, dupã ce i-a oferit-o pe una dintre fiicele sale. Peste câţiva ani, şi-a luat a patra soţie. Era elevã de colegiu şi o chema Ngina. Ea este cea care a devenit Prima Doamnã a Kenyei.

Dupã ce a plecat din Anglia, în 1946, Jomo nu a mai revãzut-o pe Edna sau pe fiul lor, Peter, pânã în 1963. În anul acela, i-a adus în Kenya, sã asiste la sãrbãtorirea independenţei ţãrii. Se spune cã Edna i-a rãmas credincioasã – cel puţin, pânã la jumãtatea anilor 1950.

FRANÇOIS DUVALIER

François Duvalier s-a nãscut în Haiti, pe 14 aprilie 1907. Doamna Duvalier era nebunã şi a stat închisã pânã a murit. La moartea ei, bãiatul avea 14 ani. François a fost crescut de o mãtuşã. A absolvit medicina în 1934, dar s-a implicat de timpuriu în politicã. Pe urmã, a uitat de medicinã. Papa Doc, cum fusese poreclit, a fost ales preşedintele Republicii Haiti în 1957. Alegerile au fost necinstite, pentru cã ambele tabere au trişat. Prima mãsurã pe care a luat-o François, a fost sã-şi creeze propria sa poliţie secretã, temuta Tonton Macoutes. Apoi, în

1964, s-a autodecretat președinte pe viață și a condus până la moartea lui, survenită pe 21 aprilie 1971.

Când avea treizeci de ani, unul dintre prietenii săi a hotărât că era timpul ca Duvalier să se însoare. Așa că i-a prezentat o asistentă medicală, pe nume Simone Ovide. La îndemnul prietenilor, cei doi s-au căsătorit pe 27 decembrie 1939. Au avut patru copii. Ca lider al Republicii Haiti, avea o secretară personală, Francesca Foucart Saint–Victor, care se bucura de mare influență. Se zvonea că era mai mult decât secretară și că Simone era foarte geloasă pe ea. Influența ei era atât de mare, încât ajunsese să fie considerată „mâna dreaptă a lui Papa Doc și posibila sa succesoare."

Regimul instituit de François a fost brutal și nemilos de la bun început. A amuțit toată opoziția. A umplut străzile de cadavre. Cel mai mare dușman al lui era Yvonne Hakime–Rimpel care, împreună cu soțul ei, a refuzat să-i susțină campania. Într-o seară, la începutul lui 1958, Francois și alți opt bărbați, îmbrăcați în uniforme militare, au dat buzna în casa ei și i-au bătut pe doi dintre cei opt copii. Apoi au luat-o pe Yvonne, au dus-o într-un loc pustiu, au violat-o pe rând și au bătut-o bestial. Când au terminat, Duvalier le-a spus celorlalți: „Și acum lichidați-o." Omul care s-a oferit voluntar pentru această sarcină, a tras special în pământ,salvându-i viața. Deși Yvonne a supraviețuit, nu și-a revenit niciodată din șocul psihic.

François era un om bolnăvicios încă de când s-a instaurat președinte. În 1959, a suferit un grav atac cardiac, care, după părerea medicilor newyorkezi, îl făcea să aibă accese de „nebunie" din când în când. Când JFK a fost ucis, Papa Doc a sărbătorit evenimentul la palatul lui, cu prietenii, bucurându-se de moartea dușmanului său. Deoarece considera că 22 era numărul său norocos – atunci fusese ales președinte – François a considerat că provocase moartea lui JFK prin woodoo (magie neagră). La începutul lui 1964, Duvalier a trimis un om de încredere la cimitirul Arlington să ia o fiolă cu aer din partea laterală a mormântului, puțin pământ și petale din florile coroanelor, pentru alte ritualuri vrăjitorești.

Una dintre fiicele lui Duvalier s-a căsătorit cu Luc Albert Foucard – fratele lui Saint–Victor. Altă fiică, Marie–Denise, s-a căsătorit cu Max Dominique. Cei doi gineri se întreceau pentru putere și favoruri pe lângă socrul lor. Doamna Duvalier ținea cu Dominique. Dar Max a căzut în dizgrație și a fost condamnat la moarte. Doar intervenția soției și a soacrei sale l-a salvat. Max a fost trimis din țară, ca ambasador al statului Haiti în Spania. Dar se pare că dictatorul s-a răzgândit la scurt

timp după aceea pentru că, de îndată ce decolase avionul lui Max, Duvalier le-a ordonat temuților Toton Macoutes să ucidă șoferul și, cei doi bodyguarzi ai lui Dominique. Max a fost acuzat și condamnat pentru trădare în absența lui, a fost scos din armată și i s-a poruncit să se întoarcă imediat în Haiti.

Furios, Duvalier și-a certat soția că i-a luat partea lui Dominique. Simone și-a susținut însă punctul de vedere, ceea ce l-a înfuriat și mai rău pe dictator, care a început s-o bată cu pumnii. Duvalier fiul i-a despărțit și l-a încuiat pe tatăl lui într-o cameră. Papa Doc a stat acolo, clocotind de furie trei ore, înainte să dea alarma și să cheme soldații să-l elibereze. Duvalier și-a continuat tirada împotriva lui Simone, spre uimirea militarilor, și s-a plâns că nu-l ajută așa cum făcea Eva cu Peron. Dar totul a fost dat uitării în curând și Max cu soția lui s-au întors în Haiti, unde au fost primiți călduros de familia Duvalier. Dar Simone se săturase. A plecat din palat la sfârșitul anilor 1960 și a trăit separat de Papa Doc. Marie–Denise a concediat-o pe Saint–Victor și a devenit secretara tatălui ei.

În noiembrie 1970 dându-și seama că mai avea puțin de trăit, dictatorul a început să se gândească la un succesor. Și, cum nu avea decât un fiu, Jean–Claude, de 18 ani, nu prea avea de ales, deși era conștient de faptul că fiul lui nu era foarte potrivit pentru această funcție. Cu oarecare rezerve, Jean–Claude a fost desemnat să fie următorul președinte pe viață al statului Haiti. Conform constituției, președintele Republicii Haiti trebuia să aibă minimum 40 de ani. Dar, înainte de a muri, François a aranjat ca această poziție să poată fi ocupată și de un adolescent.

JEAN–CLAUDE DUVALIER

Jean–Claude, care va ajunge să fie cunoscut sub numele de Baby Doc era bătaia de joc a tuturor. Era îngrozitor de gras și prost. „Cartof umflat“ și „Cap de bou“ erau cele două porecle care-l caracterizau cel mai bine. Pe băiat nu-l interesa deloc politica. Cu toate acestea, a fost instaurat președinte pe viață pe 22 aprilie 1971.

Doctorii i-au dat atâtea calmante, încât nu s-a dus la înmormântarea tatălui său. Nici nu-i venea să creadă că murise cu adevărat. Când

François l-a anunţat cã, în curând, va fi preşedinte, i-a rãspuns: „Cred cã Marie-Denise ar fi mai potrivitã."

Cursele de motociclete erau distracţia sa preferatã, deşi se ţinea cu greu cãlare pe un asemenea vehicul. Îl interesau, de asemenea, sportul, petrecerile şi filmele. La şcoalã nu era bun la nici o materie, dar este evident cã profesorii îl promovau. Lenea şi letargia lui erau atât de profunde, încât stârnea mai mult mirare decât dispreţ. Jean-Claude nu a luat niciodatã o hotãrâre prezidenţialã şi nu a participat la şedinţe de cabinet. Ani de zile puterea a fost deţinutã de mama lui, care se mutase înapoi la palat.

Fetele îi plãceau la fel de mult ca şi motocicletele. Mai ales cele cu pãr lung. Prietenii aveau întotdeauna grijã sã aducã unele pe gustul lui. Un contemporan de-al sãu remarcã: „Le seducea cu uşurinţã, pentru cã le rãsplãtea cu bijuterii, bani şi uneori chiar cu o maşinã, pentru talentele lor la pat."

Profesorii de la universitate au fost aduşi la palat, ca sã-l instruiascã pe preşedinte, dar nu au avut nici un succes. Unul dintre ei îşi aminteşte cã îl gãsea jucându-se cu maşinile pe podeaua dormitorului. La cincisprezece minute de la începerea lecţiei, Baby Doc adormea. La început, haitienii l-au iubit şi aclamat ani de zile, deşi regimul lui a fost la fel de corupt şi violent precum cel al tatãlui sãu.

Lui Jean–Claude îi plãcea sã vorbeascã despre fete cu prietenii lui. Îi plãcea de asemenea sã se plimbe cu maşina de la palat la şcoala de studii economice sã se zgâiascã la fetele care ieşeau de la cursuri. Îşi fãcea liste cu preferatele sale. Şi, în timp ce adãuga sau tãia nume, îi scãpa din când în când câte un comentariu, de genul: „Mã culc cu nevastã-sa."

În vara anului 1979, Simone l-a supus pe Jean–Claude unui ritual woodoo, care ar fi trebuit sã-i garanteze încã 22 de ani de putere. A fost un pact cu diavolul. În anul urmãtor, în mai, Baby Doc s-a cãsãtorit cu Michèle Bennett. Caracterizatã drept o femeie neserioasã şi vulgarã, ea se regula cu toţi. Partenerii ei erau foarte încântaţi de serviciile sale. Deci se ştia cã era foarte bunã la pat. Din aceast motiv, i-a fost prezentatã lui Jean–Claude. Baby Doc epuizase aproape toate tipele disponibile din Haiti.

Când s-au cunoscut, cei doi s-au retras rapid în dormitor, de unde Jean–Claude a ieşit peste câteva ore, glumind cu amicii sãi: „Ei, bãieţi, sã ştiţi cã mi-am gãsit în sfârşit perechea!" Dupã ce se culca cu ea, o punea sã-i scarpine grãsimea. Michèle a devenit preferata lui, deşi nu-i era credincios. Când îl prindea cã o înşela, fãcea mare scandal.

Treptat, ea s-a impus în anturajul lui Baby Doc şi l-a convins s-o ia de nevastă.

Nimeni nu voia sã-l vadã pe Baby Doc însurat cu o „târfã mulatrã", cu atât mai puţin mama lui. Dar, în cele din urmã, Simone a renunţat şi s-a autoexilat, când şi-a dat seama cã nu-şi poate convinge fiul. Michèle s-a rãzbunat, exilând 96 dintre rudele lui Simone – adicã tot ce avea în Haiti. Nunta a fost una dintre cele mai costisitoare din lume şi a costat în jur de 3 milioane de dolari. Funcţionarii palatului au trebuit sã o deprindã pe Michèle cu bunele maniere; au învãţat-o sã stea într-aşa fel încât sã nu i se vadã chiloţii, sã nu se scarpine sub braţ în public şi sã nu-şi sugã braţul ochelarilor de soare în timpul discursurilor lungi. Baby Doc se temea de soţia sa, care-i spunea adesea: „Dacã nu o sã fii bãrbat, ca tatãl tãu, o sã fiu eu cocoşul în casã."

În ianuarie 1986, locuitorii ţãrii s-au rãsculat, sãtui de corupţie şi violenţã. În februarie, Jean–Claude, Michèle, Simone, trei bodyguarzi şi alte 18 rude au fugit din ţarã. Au plecat cu pahare de şampanie în mânã şi zâmbete pe buze. Au luat avionul pânã în Statele Unite, apoi s-au stabilit în Franţa, la Cannes, unde au închiriat una dintre casele lui Mohamed Khashoggi. Au trãit în opulenţã şi Baby Doc şi-a petrecut timpul distrându-se şi alergând dupã femei. Multe erau prezentate de fratele lui Michèle, care-i era recunoscãtor pentru cã-l susţinea financiar. La un interviu din exil, Baby Doc a spus: „Nu m-am considerat niciodatã un dictator, ci un preşedinte iubit."

DAVID BEN–GURION

Deşi a trudit din greu la clãdirea noului stat Israel, David Ben–Gurion şi-a gãsit totuşi timp sã umble şi dupã femei. Cãsãtoria lui a durat pânã la moarte, dar a fost nefericitã şi amarã, mai ales din cauza firii sale desfrânate. Când s-a nãscut, pe 10 octombrie 1886, îl chema David Yosef Grun (Verde) – în 1910 şi-a luat numele ebraic de Ben–Gurion. David a fost prim-ministrul Israelului din 1955 pânã în 1963 şi a murit pe 1 decembrie 1973.

Rachel Nelchin îl cunoştea din copilãrie şi a devenit prima lui iubire în 1904. Cei doi erau atât de ataşaţi, încât au comis o mare îndrãznealã pentru vremea aceea – fata a apãrut cu el, pe stradã, ne-

însoțită de altcineva. Unele familii le-au interzis fiicelor lor să fie prietene cu Rachel din acest motiv. „Oamenii erau foarte conservatori", își amintește David. „Un băiat și o fată nu aveau voie să se plimbe singuri pe stradă. Când am ieșit cu ea, i-am revoltat pe toți."

Deși o iubea pe Rachel, Ben–Gurion avea relații și cu alte femei. S-a combinat cu fiica proprietarului apartamentului unde locuia. O chema Genia Ferenbuk (Jenny Fernbuch). Se spune că David a început să se simtă rău când l-au copleșit grijile și la Genia găsea alinare.

David, Rachel și alții au sosit în Palestina cam prin 1906 și, peste un an, au început să trăiască împreună. Erau cunoscuți drept oameni harnici, muncitori. Și, când Rachel a fost concediată, s-au temut că o să-și păteze reputația și au ostracizat-o. Pe măsură ce reproșurile s-au intensificat, David s-a asociat cu cei care o criticau, în loc să-i ia apărarea. Când a trebuit să aleagă între ideologie și iubire, Ben-Gurion a ales-o pe prima. Dar unul dintre observatori trage concluzia că sentimentele lui David față de Rachel au fost probabil cele mai profunde pe care le-a trăit vreodată.

În 1908, David s-a combinat cu o fată de șaptesprezece ani, pe nume Chana Anavi. Aceasta era logoditã și trebuia să se întâlnească în secret. Legătura lor a durat câteva luni. În anul următor a avut altă relație de scurtă durată. De data aceasta, cu fiica unui fermier. Era deprimat și a găsit din nou alinare.

Ben–Gurion se afla la New York în 1916 – fiind deportat din Palestina, din cauza activităților sale sioniste – când a cunoscut-o pe Paulina „Paula" Monbaz. Ea era asistentă medicală și nu se amesteca în politică. S-au îndrăgostit și s-au căsătorit pe 5 decembrie 1917. Când David a cerut-o în căsătorie, a prevenit-o că va trebuie să plece din Statele Unite într-o țară mică și săracă, unde nu existau electricitate, gaze sau troleibuze.

Legătura lor s-a deteriorat aproape imediat. Căsătoria a durat până la moartea Paulei, în 1968, dar nu a fost o relație fericită. Paula era îngrijorată și geloasă, din cauza aventurilor soțului ei, încă din 1918, exprimându-și adesea temerile în scrisorile pe care i le adresa. Și s-a dovedit că temerile ei erau fondate.

Paula a fost descrisă de unul dintre biografi drept o femeie simplă. Avea gusturi domestice, neintelectuale. Nu vorbea ebraica și nu era deosebit de interesată de sionism. „Toate talentele și înclinațiile ei se concentrau asupra speranței într-o viață așezată, de familie", afirmă acesta. „Ani în șir, singura ei sarcină era să aștepte acasă, în timp ce so-

ţul ei dinamic colinda lumea, în misiuni dificile şi adesea periculoase.“ Paula nu privea cu ochi buni plecările soţului ei.

La începutul căsătoriei, nu prea aveau bani şi Paula renunţa adesea să mănânce, ca să le ajungă copiilor şi soţului. Din această cauză, odată s-a îmbolnăvit de malnutriţie. Ben–Gurion nu avea timp să discute sau să se joace cu copiii, lăsând toate aceste treburi în seama Paulei, chiar şi când nu era plecat. Cu excepţia întrunirilor oficiale, nu ieşeau împreună. Deşi el îşi găsea întotdeauna timp să se bucure de compania femeilor.

Din pricina nemulţumirilor, Paula s-a acrit şi a devenit cicălitoare. Se pare că nu se potriveau nici la pat. După cum se exprimă unul dintre biografi, „Ben–Gurion era încă plin de pasiune, în timp ce soţia lui nu reuşea să i-o satisfacă.“ În decembrie 1923, Ben–Gurion a scris următoarele rânduri în jurnalul său: „Ce viaţă nenorocită de familie are acest om.“ Zece ani mai târziu, a notat în jurnal datele de naştere ale părinţilor, copiilor şi a sa personal, exact în această ordine. Pe a Paulei însă a omis-o.

David şi-a vizitat vechea iubire, Rachel – care se căsătorise între timp –, la începutul anilor 1930, dar în prezenţa ambilor soţi. Paula era foarte geloasă pe Rachel şi, odată, a caracterizat-o drept „vampă“. Ben-Gurion i-a spus lui Rachel: „Dacă m-aş fi căsătorit cu tine, n-aş fi plecat de acasă atât de des ca acum.“ Rachel şi David au continuat să se întâlnească ocazional şi grijile Paulei s-au intensificat atunci când soţul lui Rachel a murit, în 1958. Se temea că cei doi o să se apropie şi mai mult.

La un congres sionist din 1929, David a cunoscut-o pe Rega Kalpholz. Avea 22 de ani, iar el 42. Legătura lor a început în 1930 sau 1931, la Viena, unde Rega se afla întâmplător sau venise special. Ben-Gurion intenţionase să-şi petreacă trei zile la Viena şi apoi să plece în Cehoslovacia. Dar, când a întâlnit-o pe Rega, a stat cât a putut la Viena şi a uitat de Cehoslovacia.

Cei doi au corespondat şi s-au întâlnit ori de câte ori au putut – de obicei la Viena şi o dată la Praga. La un moment dat, ca să poată fi împreună cu Rega, David a plecat de la Paris – unde se afla cu Paula – şi i-a spus soţiei sale că avea nişte treburi de rezolvat şi că urmau să se întâlnească la Varşovia. Iniţial, trebuia să călătorească împreună cu Paula, de la Paris la Varşovia, dar el s-a dus la Viena, după Rega. Însă a întârziat prea mult şi Paula nu l-a găsit când a sosit la Varşovia. „A ieşit mare scandal.“ îşi aminteşte unul dintre delegaţii trimişi s-o întâmpine. „M-am dus s-o iau şi a ameninţat că se sinucide.“

Rega s-a mutat în Palestina în 1935, unde era şi David. Se pare cã Paula aflase între timp de rivala ei. Odatã, când a venit acasã la Ben–Gurion, Rega a fost primitã de Paula, care a privit-o cu ostilitate şi i-a dat fotografiile în care apãreau ea şi David. De atunci, Paula a supravegheat-o îndeaproape. Trecea pe la ea, din când în când, pretinzând cã vrea sã discute prieteneşte, şi aşa mai departe. Şi, în curând, legãtura Rigãi cu David a început sã se rãceascã.

Cam în acelaşi timp când se combinase cu Rega, Ben–Gurion începuse altã legãturã, cu Rivka Katzelson, tot de 22 ani. Aceastã relaţie a durat doi ani. Rivka şi-a vizitat amantul acasã în 1931 şi o descrie pe Paula, de 44 ani, drept o femeie trecutã, cu „o figurã primitivã, respingãtoare şi rãutãcioasã." Iar despre întâlnirile dintre ea şi Ben-Gurion, spunea cã David era „pasional, agresiv, acaparator, ca un individ care doreşte sã uite de tot."

Când se afla la New York, la începutul anilor 1940, David a avut o legãturã cu Miriam Taub, o angajatã a Organizaţiei Sioniste Americane. Ea l-a plimbat cu maşina şi a fost secretara lui. În aceeaşi perioadã – dar în Palestina –, s-a combinat cu o „tânãrã emigrantã", cu care l-a gãsit Rachel, într-o zi. Femeia i-a cumpãrat nişte haine, pentru cã biata de ea era „practic desculţã". Ruth Goldschmidt a fost altã cucerire de-a lui Ben–Gurion. S-au cunoscut la Londra, în 1941. Legãtura lor a început în 1947, când Ruth – care avea în jur de douãzeci de ani – a venit în Israel, la insistenţele lui Ben–Gurion. Una dintre cele mai stresante perioade din viaţa lui David a fost rãzboiul din 1948. Atunci, a profitat din plin de prezenţa liniştitoare a lui Ruth, cu care se întâlnea acasã la aghiotantul sãu, Zeev Charef, unde locuia fata.

Ruth era prietenã cu fiica lui David, Renana. Când a adus-o odatã acasã, Paula şi-a certat fata, pe motiv cã o bagã în casã pe „amanta tatãlui ei". Legãtura lui David cu Ruth s-a încheiat în 1951. Dupã aceea, s-a combinat cu secretara Yael Uzi.

Paula era revoltatã de aventurile soţului ei şi l-a ameninţat cã se sinucide. Prietenele ei au sfãtuit-o sã se intereseze mai mult de activitãţile lui David, ca sã-l recucereascã. Dar era prea târziu.

Una dintre cele mai îndelungate legãturi ale lui Ben-Gurion – deşi sporadicã – a fost cu o creştinã, Doris May. Era o catolicã din Lancing, un orãşel englezesc din apropierea Canalului Mânecii. Era foarte britanicã şi se autocaracteriza drept „imperialistã, într-un anumit sens." David a întâlnit-o prima oarã în anii 1930, când lucra ca secretarã la Biroul Sionist londonez. Au petrecut mult timp împreunã între 1940 –

1941, când Ben-Gurion călătorea des la Londra. Atunci a început și legătura lor. El avea 53 de ani, iar ea 41.

În anii care au urmat, au ținut legătura prin scrisori discrete și întâlniri de scurtă durată – uneori, la intervale de ani. După război, se întâlneau la Londra din când în când și David a vizitat-o cel puțin o dată la Lancing. În anii 1950, Doris lucra la ambasada israeliană de la Londra. Ben-Gurion a venit la Londra și Doris a făcut câteva călătorii în Israel. La ambasadă se bârfea deja despre ei.

Paula era geloasă pe Doris și avea bănuieli sau știa de legătura lor, pentru că-i reamintea în permanență soțului ei că aceasta era o „șișka" (creștină). Odată, a întrebat-o pe Doris cum „putea să creadă în toate prostiile catolice." May avea mici probleme cu auzul și odată, în timp ce David vorbea cu ea la telefon, Paula a zbierat la el, spunând-i: „Vorbește mai tare! Nu știi că este surdă? „

În august 1956, Doris a venit în Israel, cu intenția să rămână permanent și să lucreze cu David. Dar speranțele ei s-au spulberat. A fost angajată într-un birou unde era urmăritã îndeaproape de Paula, care suna „aproape în fiecare zi pe una dintre secretarele soțului ei și se interesa unde era Doris și ce făcea". Iar David nu avea timp de ea. După câteva luni, femeia s-a întors în Anglia. Corespondența dintre ea și Ben-Gurion a încetat. Nu s-au mai întâlnit niciodată, până în 1966, când Doris se afla în Israel. May și-a petrecut ultimii ani de viață la Lancing, unde a murit în 1968.

În anii 1950, când era prim-ministru, Ben-Gurion și-a continuat escapadele amoroase. Se întâlnea cu femeile după program, în biroul lui sau acasă, la prieteni. Aghiotanții lui îl acopereau cu devotament și presa nu a aflat niciodată nimic. Unii încearcă să explice desfrânarea lui David prin faptul că „era dezamăgit de Paula, care nu-i satisfăcea nevoile lui emoționale."

Ceva din atitudinea lui Ben-Gurion față de credință și loialitate reiese din reacția lui față de vâlva creată de omul politic israelian Moshe Dayan, când s-a aflat de aventurile sale. Când un soț furios i-a scris lui David, acuzându-l pe Dayan că i-a sedus soția, David i-a răspuns în scris: „Un bărbat poate fi un ascet și un sfânt toată viața, fără să aibă însă calități de om politic; bineînțeles, și reciproca este valabilă." Soția lui Dayan, Ruth i s-a plâns lui David că soțul ei o înșală, la care Ben-Gurion i-a spus: „Trebuie să te obișnuiești. Viețile personale ale marilor oameni și viețile lor publice se desfășoară adesea în planuri paralele, care nu se întâlnesc niciodată." Ben-Gurion l-a disprețuit

pe George Bernard Sahw auzind cã acesta a fãcut dragoste prima oarã abia la 29 de ani, când a fost sedus de o femeie.

ZULFIQAR ALI BHUTTO

Zulfiqar Ali Bhutto s-a nãscut pe 5 ianuarie 1929. A fost președintele Pakistanului din 1971 până în 1973, apoi prim-ministru, din 1973 până în 1977, când a fost înlãturat de la conducere. În ciuda protestelor internaționale, noul regim l-a executat pe 4 aprilie 1979.

Când avea numai treisprezece ani și era la școalã, familia a aranjat sã se însoare cu una dintre fiicele lui Sarder Ahmed Khan Bhutto. Aceasta era o verișoarã de departe, cu zece ani mai mare ca el. Bhutto își amintește mai târziu despre acest eveniment: „Nici mãcar nu știam ce înseamnã sã ai o soție și, când au încercat sã-mi explice, m-am înfuriat. Nu aveam nevoie de o nevastã. Nu doream decât sã joc cricket." Dãdea rar ochii cu aceastã femeie, dar, din respect pentru familia sa, nu a anulat niciodatã cãsãtoria.

La sfârșitul adolescenței sale, „prinsese gustul femeilor". Cam prin 1947, Bhutto s-a îndrãgostit de o actriță indianã, Nargis. Fata își amintește despre el cã era „fermecãtor, dar duhnea întotdeauna a gin și a parfum". „Din câte l-am cunoscut eu", spunea ea, „Bhutto era un lord feudal, cu plãceri princiare. Îi plãcea sã bea, sã joace shikar și sã danseze cu altã fatã în fiecare noapte."

În vara lui 1951, a cunoscut-o pe Nusrat Sabunchi și s-a cãsãtorit cu ea pe 8 septembrie 1951. Bhutto și-a convins pãrinții s-o cearã în cãsãtorie pentru el. Ca ministru de cabinet, la sfârșitul anilor 1950 și începutul anilor 1960, sub Ayub Khan, Bhutto își fãcuse o reputație de om chipeș, cu privire agerã. Aceste calitãți l-au bãgat în bucluc de nenumãrate ori, dar nu i-au periclitat cariera politicã. Cele mai multe necazuri le-a avut acasã, cu soția lui, care era revoltatã de aventurile sale. Se spune cã însuși Khan a trebuit sã intervinã pentru a aplana conflictul. Biografii oficiali ai lui Bhutto o considerã pe Nusrat unica lui soție, dar „se crede cã a avut și altele, ascunse pe domeniile lui de la țarã". Exista obiceiul ca marii proprietari sã aibã „câte o soție la țarã", din cadrul clanului, pentru a pãstra intacte proprietãțile moștenite.

ANTHONY EDEN

Anthony Eden se remarcă prin faptul că a candidat pentru un post înalt în Anglia postbelică, deşi era divorţat. S-a născut pe 12 iunie 1897 şi a murit pe 14 ianuarie 1977. A fost prim-ministrul Marii Britanii din 1955 până în 1957.

Eden a studiat la Oxford imediat după primul război mondial; despre el se spune că „se îndrăgostea foarte repede". Trei femei i-au respins cererile în căsătorie în 1923. În schimb, a avut o logodnă pasională cu o actriţă/cântăreaţă. Eden era nelipsit de la teatru până la această legătură cu actriţa, care a fost de scurtă durată. Când a candidat la alegerile generale din 1923, se spunea că „era deja preferatul femeilor, spre mirarea şi disperarea invidioşilor săi colegi şi oponenţi."

În acelaşi an, pe 5 noiembrie, s-a căsătorit cu Beatrice Beckett, fiica unui prieten. Era o femeie lipsită de veleităţi intelectuale sau interese politice. Căsătoria a mers prost de la început şi stăteau din ce în ce mai puţin împreună. Una dintre probleme era faptul că Eden lipsea mult de acasă.

Lucrurile s-au agravat în 1953, când Eden a descoperit că soţia lui îl înşela încă de la începutul căsătoriei lor. Anthony s-a simţit profund jignit, dar cei doi au recurs la o înţelegere tacită, care se va păstra până când situaţia va deveni intolerabilă. Îşi vedea fiecare de viaţa lui pentru că, pe atunci, divorţul punea capăt unei cariere politice.

Eden a avut şi aventuri în aceeaşi perioadă cu soţia lui, „corespondând indiscret cu nenumărate admiratoare." Toate aceste legături au fost întâmplătoare, cu excepţia uneia. O femeie a lăsat una dintre scrisorile lui Eden pe noptieră, unde a fost găsită de mama respectivei. Pe urmă, a fost obligată să pună capăt legăturii lor. „Nu meritã să ne riscăm fericirea", i-a scris ea. „Am ştiut întotdeauna că o să iasă prost. Sunt foarte speriată... Te rog să mă înţelegi, Anthony, dragul meu. N-aş vrea ca iubirea ta să se transforme în ură."

Căsătoria lui Eden s-a încheiat practic în 1947. Cei doi soţi au plecat împreună în Statele Unite. Beatrice a rămas acolo şi Eden şi-a continuat singur călătoria în alte ţări. Apoi, soţia lui i-a spus că a găsit pe

cineva care dorea s-o ia de nevastă. Divorţul s-a pronunţat în 1950. Beatrice nu s-a recăsătorit şi a murit în 1957.

Când s-au despărţit, Eden s-a confruntat cu o problemă, pentru că nici un bărbat divorţat, chiar dacă fusese nevinovat, nu mai fusese vreodată prim-ministru. Probabil că s-a hotărât să rişte, pentru că în perioada aceea se împrietenise cu Clarissa Churchill, nepoata lui Winston. A cunoscut-o în 1936, dar a început s-o frecventeze abia în 1947. Ea era cu 23 de ani mai tânără decât el. S-au căsătorit pe 14 august 1952.

Înainte să se recăsătorească, Partidul Conservator a făcut un sondaj de opinie în toată ţara şi a cerut Departamentului de Relaţii cu Publicul să pregătească un raport. Concluzia a fost că „toate dovezile obţinute au indicat că oamenii sunt în favoarea căsătoriei tale... Pare cam exagerat, dar te asigurăm că n-ai de ce să te îngrijorezi."

Când s-a recăsătorit, Eden a fost criticat de biserică, dar reproşurile prelaţilor nu şi-au găsit un ecou mai larg. Peste câţiva ani, Eden a devenit primul premier divorţat al Angliei. Ziarul Church Times a dezlănţuit o campanie împotriva lui. Susţinea că, în urmă cu o generaţie, un bărbat în situaţia lui Eden – se referea la ministrul de externe – ar fi trebuit să demisioneze şi nu i s-ar fi permis să se recăsătorească atâta timp cât prima lui soţie era încă în viaţă. Ziarul spunea, de asemenea: „Fapta domnului Eden din această săptămână demonstrează schimbarea în rău a climatului opiniei noastre publice... Se pare că lumea a ajuns să respingă făţiş legea lui Cristos."

ROMULO BETANCOURT

Romulo Betancourt s-a născut pe 22 februarie 1908. A fost preşedintele Venezuelei de două ori, între 1945-1948 şi între 1959-1964. În Costa Rica, în 1934, s-a căsătorit cu profesoara Carmen Valverde.

Încă din adolescenţă avea succes la femei. Se spune că se simţea mai în largul lui cu femeile decât cu bărbaţii. A avut multe aventuri. Dar unul dintre biografii săi susţine că „a fost discret, chiar dacă s-a conformat standardelor latine tolerante în ceea ce priveşte moralitatea masculină. Comportarea lui nu a stârnit niciodată bârfe."

Între cele două perioade de pauză prezidențială, s-a autoexilat la New York, împreună cu Carmen. Acolo a întreținut relații cu Renee Hartmann, care se autoexilase, la fel ca el. Aceasta era psihiatră și activistă politică. După căderea regimului Perez–Jimenez, Romulo și Carmen s-au întors la Caracas, iar Hartman le-a urmat exemplul. În cea de-a doua perioadă prezidențială, Romulo a aranjat întâlniri discrete cu Renee.

Deși apăruseră unele zvonuri în legătură cu dificultățile relațiilor sale conjugale, presa nu a publicat nimic. Carmen a continuat să fie Prima Doamnă, cel puțin oficial. La sfârșitul celei de-a doua perioade prezidențiale, în 1964, Betancourt a plecat din nou într-un exil autoimpus – de data aceasta în Europa. Carmen nu l-a însoțit, dar, la scurt timp de la plecarea sa, Renee s-a grăbit să i se alăture. Atunci Betancourt a divorțat și s-a căsătorit cu Hartmann.

SALVADOR ALLENDE

Salvador Allende s-a născut pe 26 iulie 1908. În 1970, a fost ales președintele Republicii Chile. A fost primul marxist liber ales din emisfera vestică. Pe 11 septembrie 1973, a fost ucis de forțele de opoziție, în timpul unui puci sângeros, care a înlăturat regimul său. În 1939, Allende s-a căsătorit cu o profesoară, Hortensia Bussi, în Valparaiso. Treptat, cei doi soți s-au înstrăinat. Hortensia nu-și petrecea toate nopțile în reședința prezidențială.

Unul dintre observatori afirmă că, „în cele patru decenii de activitate politică, Allende nu a ascuns niciodată faptul că îi plăceau femeile". Renumitul scriitor Gabriel Garcia Marquez îl caracteriza pe Allende drept un descendent al vechii școli, ce adora „bilețelele parfumate și întâlnirile secrete." Iar politicianul Pedro Ibanez spunea că este reprezentantul „unui mod licențios de trai."

Cât timp a fost președinte, a întreținut relații cu secretara sa personală, Miriam Contreras Bel, poreclită La Payita. I-a cumpărat o proprietate pe numele ei, într-o suburbie a capitalei Santiago. Se pare că această proprietate mai era folosită drept „loc secret, unde președintele, prietenii și amantele lor vizionau filme porno și se fotografiau în poziții compromițătoare."

NELSON ROCKEFELLER

Relațiile amoroase ale lui Nelson Rockefeller l-au costat scump – în mod surprinzător – nu o dată, ci de două ori. Șansele lui de a accede la președinție s-au spulberat și apoi firea lui afemeiată i-a dat o ultimă lovitură fatală. Dar poate că acesta este sfârșitul pe care și-l dorește orice bărbat viril – să moară călare. Nelson s-a născut pe 8 iulie 1908. A fost guvernatorul Statului New York, din 1958 până în 1973, și apoi vicepreședintele Statelor Unite sub Gerald Ford, din 1974 până în 1977. Rocky a murit pe 26 ianuarie 1979.

Referindu-se la tinerețea lui Rockefeller, un scriitor spune că „nu frecventa locurile rău famate". Dacă se referea la bordeluri, poate, dar Nelson nu a fost în nici un caz un puritan. Fratele lui, Laurance, i-a împrumutat mașina în 1928 și, când i-a înapoiat-o, i-a spus în glumă: „Nu am știut drumul, dar am lăsat mașina liberă pe autostradă și s-a îndreptat spre cel mai apropiat colegiu de fete. Ai dresat-o bine." Nelson și-a rezumat singur viitorul, spunând: „Trebuia să aleg între a deveni gigolo și a devenit guvernator."

S-a căsătorit cu Mary Todhunter (Tod) pe 23 iunie 1930, imediat după ce a absolvit Dartmouth. Nu a trecut mult timp până ce aceasta a aflat de escapadele soțului ei, dar le-a tratat cu indiferență. „A suferit cu noblețe și stoicism scandalul provocat de relațiile extraconjugale ale soțului ei", remarcă un biograf.

În 1957, Nelson a lansat prima sa campanie pentru postul de guvernator. Dar, cu puțin timp înainte, s-a îndrăgostit și a vrut să dea divorț. Rockefeller s-a sfătuit cu prietenul său, care l-a luat la plimbare cu mașina și l-a convins că divorțul ar echivala cu o sinucidere politică. Așa că Nelson a renunțat la această idee și și-a continuat escapadele. Pe proprietatea sa erau „ascunzători" speciale unde își aducea femei. Căsătoria lui Rockefeller era ca și moartă practic în 1961, dar au hotărât să păstreze aparențele. În public, Nelson va juca rolul soțului și tatălui iubitor, iar în viața personală își va vedea fiecare de treburile lui.

Joseph Persico, care a lucrat pentru Nelson, a spus despre șeful său: „A fost și a rămas toată viața un bărbat viguros și viril... Era plăcut și

plăcea femeile. Afișa imaginea paradoxală a unui bărbat obsedat de activitatea sa, care-i crea un surplus de energie pe care trebuia să și-o epuizeze în altă parte.“ Persico susține că toate legăturile lui se terminau elegant, cu respect reciproc și afecțiune. A constatat, de asemenea, că angajase o mulțime de femei la întreprinderile și companiile lui, care erau fostele sale amante. Persico s-a referit și la prima lui căsătorie, spunând: „Efectul atitudinii sale în relația cu Tod nu a fost fatal de la bun început, dar a pus bazele unei morți lente a căsătoriei lor.“

Dificultățile sale conjugale au devenit publice în noaptea de 3 martie 1961, când a luat foc Reședința din Albany. Reporterii veniți la locul incendiului au observat că pompierii au scos-o pe Tod dintr-o aripă a clădirii, opusă celei unde dormea soțul ei. Tod nu s-a mai întors niciodată la Albany, dar nu s-a anunțat nici o separare oficială. Nelson s-a implicat în alegerile pentru Statul New York – luptând pentru putere și influență, pentru a-și mări șansele la nominalizarea prezidențială republicană din 1964. În noiembrie 1961, după alegerile din New York, despărțirea celor doi soți a fost anunțată oficial.

Tod s-a dus la Reno, Nevada, în februarie 1962, ca să dea divorț. Nelson a negat vehement că ar avea pe altcineva. Voia să amâne această bombă până după realegerea sa ca guvernator, în același an. Știa ce riscant era pentru un bărbat în situația lui să-și părăsească soția și mama celor cinci copii ai săi, după treizeci de ani.

Bineînțeles că avea pe altcineva, și anume pe doamna Margaretta Fitler Murphy (Happy) care era cu aproape douăzeci de ani mai tânără ca el. Legătura lor a început la jumătatea anilor 1950, intensificându-se când a lucrat voluntar pentru prima lui campanie, iar apoi a făcut parte din personalul lui de la Albany. Pentru a se vedea mai des, Nelson a aranjat ca Robin, soțul lui Happy, să fie transferat de la New York la Albany.

Dr. James (Robin) Murphy făcea de mult parte din cercul lui Rockefeller. Nelson i-a aranjat diverse slujbe la Institutul Medical Rockefeller. Un prieten de-al lui își amintește că „Robin era un lingău. Îl lingușea, râdea prea tare când Nelson făcea o glumă, îi aprecia în mod exagerat colecția artistică. Era prea strident. De obicei, Rockefellerii îi depistau cu ușurință pe astfel de oameni.“

Când Nelson a anunțat că o să se recăsătorească, a dat o mare lovitură familiei sale. Fratele său David s-a arătat distrus, iar celălalt frate, Winthrop, a venit din Arkansas ca să discute cu el. Fiica lui David, Abby, a spus despre tatăl ei că „această hotărâre a fratelui său a fost cel mai cumplit lucru care i s-a întâmplat vreodată.“ Trei dintre cei patru

frați ai lui Nelson au refuzat să vină la nuntă. Ceremonia a avut loc pe 4 mai 1963. El avea 54 de ani, iar ea 36. Happy divorțase cu o lună în urmă și renunțase la custodia celor trei copii ai ei.

Preotul prezbiterian care a oficiat căsătoria a fost mustrat fiindcă nu ceruse mai întâi aprobarea superiorilor săi. În prima săptămână după nuntă, preoții tuturor celor trei religii principale „s-au grăbit să-l condamne în presă", dar criticile religioase s-au potolit în curând.

Publicul însă nu a uitat atât de repede. Înainte să se recăsătorească, Rocky era favoritul nominalizării prezidențiale republicane din 1964, devansându-l pe Barry Goldwater. Dar, după divorț, popularitatea sa a scăzut drastic. Un sondaj Gallup, înainte de divorț, arăta că Rockefeller avea 45% din voturi, iar Goldwater 26%. Dar, la trei săptămâni după ce s-a recăsătorit, situația s-a inversat, în favoarea lui Goldwater, care avea 35%, iar Nelson 30%. După cum remarca Stewart Alsop, la vremea aceea, „Nelson ar fi putut să se recăsătorească sau să candideze la președinție, dar în nici un caz să le facă pe amândouă."

Cu toate acestea, Nelson a continuat să candideze. În timpul campaniei californiene, care era deosebit de importantă, extrema dreaptă a organizat un talk-show la radio, în care s-a plâns că Rocky avea o moralitate îndoielnică și era nepotrivit ca președinte. În perioada acestei campanii dure, Rocky conducea totuși, dar, cu trei zile înainte de rezultatul final, Happy a născut un fiu. Acest fapt le-a amintit oamenilor de escapadele lui Nelson și l-a făcut să piardă nominalizarea. Până și conducătorul U.R.S.S., Nikita Hruşciov, a pus paie pe foc. Referindu-se la căsătoria Nelson/Happy, a denunțat „viața parazitară a capitaliștilor, care se lăfăie în lux, beau, se destrăbălează și își schimbă nevestele".

Înlăturat din politică, Rocky și-a continuat aventurile. La jumătatea anilor 1970, unul dintre scriitori comenta că nici tânăra lui soție „nu reușește să-l țină în frâu."

Moartea lui Nelson a stârnit o avalanșă de relatări contradictorii. A murit vineri noaptea, pe 26 ianuarie, la 10:15 p.m. în urma unui atac de cord. Prima versiune dată a fost că singurii prezenți erau șoferul și bodyguardul său. Dar a apărut repede altă versiune, potrivit căreia se afla singur în biroul său și lucra la o carte de artă. Când a auzit povestea, Persico i-a spus soției sale: „Nelson Rockefeller nu-și petrecea niciodată așa nopțile de vineri." Vecinii au văzut o femeie în rochie de seară însoțită de sanitarii ambulanței. Omul de încredere al lui Rockefeller, Hugh Morrow, a susținut însă că nu știa nimic de o asemenea femeie. Dar tipa respectivă, Meg Marshack, se afla la spital, împreună

cu ceilalți. Se pare cã Morrow a îndepãrtat-o și a liniștit-o pe Happy: „Nu te îngrijora. Nu este aici.“ Iar apoi a inventat varianta oficialã.

New York Times a început sã întreprindã cercetãri și, la câteva zile, a scris exact ce se întâmplase. Nelson cinase cu familia și plecase de acasã la 9:00 p.m. S-a dus la o adresã din oraș – 13 West 54th Street –, lângã sediul companiei sale. Acolo se afla Megan. Rocky a fãcut atac de cord la 10:15 p.m. Megan a intrat în panicã și i-a telefonat prietenei ei, Ponchitta Pierce, rugând-o disperatã sã vinã. Pierce a venit și ea a fost cea care a telefonat la urgențã, la o orã dupã atacul de cord.

Marshack avea 25 de ani și lucra pentru Rocky. Avea un salariu de 60.000 $ anual, de patru ori mai mare decât la fostul ei patron. De asemenea, Megan primise un împrumut fãrã dobândã de 45.000 $ de la Nelson, pentru a-și cumpãra apartamentul, care se afla alãturi de casa lui Rockefeller din oraș. În testamentul lui Rocky nu se spunea nimic despre acest împrumut.

Dupã cum afirma ironic una dintre reviste, în momentul morții sale, Nelson Rockefeller „era preocupat de cu totul altceva decât studiul artei, așa cum se anunțase inițial.“

CARLOS MENEM

La nașterea sa, mama lui Carlos Menem a implorat Fecioara sã aparã. Dacã s-a întâmplat acest lucru, înseamnã cã a fost prima oarã când o virginã s-a apropiat de Carlos și a plecat neatinsã. Pentru cã Menem, președintele Argentinei, a fost un afemeiat înrãit. Deși nu avea decât un metru șaizeci înãlțime, Carlos se credea un bãrbat irezistibil, se dãdea mai tânãr, bea, practica sportul și era un desfrânat de mare clasã. „Reputația lui de afemeiat“, remarca un observator, „îl face pe Gary Hart sã parã un sfânt pe lângã el.“

Menem s-a nãscut pe 2 iulie 1930, în sãraca provincie argentinianã La Rioja, într-o familie care emigrase din Siria. În 1964, Carlos era avocat și își manifesta interesul fațã de politica peronistã și fațã de Ana Maria Lujan, o tânãrã mamã divorțatã. Însã doamna Menem nu o considera o partidã potrivitã pentru fiul ei, așa cã l-a dus în Siria sã-i gãseascã o femeie pe mãsurã. La Damasc, Carlos a cunoscut-o pe Zulema, care se nãscuse tot în La Rioja. Plecase temporar în Siria,

împreună cu tatăl ei, care dorea să-și petreacă ultimii ani în țara lui natală.

Cei doi s-au curtat 20 de zile, după care Carlos a plecat în Spania. După doi ani, a cerut-o în căsătorie prin poștă și s-au căsătorit prin procură. Zulema s-a întors în Argentina însoțită de tatăl ei, care voia să se asigure că fiica lui va avea parte de o căsătorie musulmană tradițională. Nunta a avut loc în 1966. Zulema a rămas musulmană, dar Carlos s-a convertit la catolicism. Constituția Argentinei cerea ca președintele să fie catolic.

Căsătoria a mers prost de la început. Au avut un fiu, în 1968, și, după un an, Zulema și-a luat copilul și s-a întors în Siria. Despărțirea lor s-a datorat faptului că soțul ei continuase legătura cu Lujan. „Se întâlneau de mai multe ori, cu ajutorul cumnatei mele, soția fratelui său, senatorul Eduardo Menem", susține Zulema. Dar, la rugămintea soțului ei, s-a întors la el. În 1970, au avut o fiică. Zulema a pierdut trei sarcini în primii ani de căsătorie, „probabil din cauza supărărilor provocate de soțul meu", spune ea.

Menem a fost ales guvernatorul provinciei La Rioja în 1973 și și-a păstrat acest post până a devenit președinte, cu excepția unei perioade de șapte ani, în care a fost înlăturat de regimul militar ce conducea țara la vremea aceea. Atunci, a fost închis câțiva ani, iar restul timpului l-a petrecut arestat la domiciliu. O vreme, a trăit cu fiica unui fost camarad de celulă. Spre sfârșitul perioadei sale de arest la domiciliu, Menem a fost transferat într-un sat, la frontiera cu Paraguayul. Acolo a făcut un băiat cu o localnică. Femeia l-a înfruntat în timpul campaniei electorale din 1989, fiind reprezentanta oponentului său, când Menem a vizitat zona. Dar lui Carlos nu i-a păsat.

Se împăcase cu Zulema înainte de campania electorală din 1983, când candida pentru a doua oară pentru postul de guvernator al provinciei La Rioja. Se zvonise că îi plătise o sumă însemnată ca să se întoarcă la el. Carlos avea legături cu multe femei, printre care diverse actrițe care treceau prin La Rioja și Buenos Aires. Fusese cât pe ce să-i apară fotografia alături de vedete în revistele de cinema argentiniene. Un observator comenta despre aventurile guvernatorului: „Culmea este că nu neagă nimic. Îi place rolul de cuceritor. Femeile se simt atrase de el tocmai din acest motiv." Soția respectivului observator era de aceeași părere.

Zulema și Carlos s-au despărțit din nou la puțin timp după aceea, ba chiar au înaintat divorțul în 1987. Dar, în ciuda acestui fapt, Menem a început să viseze la președinția țării. Însă biserica catolică a Argentinei

nu tolera un candidat cu o viață de familie „dezordonată." Menem a înțeles mesajul și s-a împăcat din nou cu Zulema, la începutul lui 1988. Zulema a dat chiar un anunț în ziar, în care declara că nu mai trăiesc separat. Și, ca să facă impresie bună, Carlos s-a ridicat împotriva legii divorțului argentinian.

Armistițiul a fost mai mult politic decât personal. Unii comentatori cred că Zulema nu locuiește împreună cu Carlos în reședința prezidențială. Se știe că Menem are un apartament într-un hotel din Buenos Aires, pe care-l folosește destul de des. Un chelner i-a făcut cu ochiul reporterului și i-a spus: „Noi, cei de aici, îl servim bine."

Se spune că Zulema este o femeie dominatoare, ambițioasă, plină de personalitate. Se spune, de asemenea, că își dorește să devină o a doua Eva Peron – Carlos este candidatul partidului peronist. Dar Menem se opune ca soția sa să se bucure de prea mare influență. Certurile lor publice i-au creat reputația că este instabilă emoțional. Zulema se teme că soțul ei a pus la cale o conspirație, ca s-o declare nebună. Atunci când a fost întrebat dacă soția sa are probleme emoționale, Carlos a răspuns: „Nu sunt medic, dar sper să se însănătoșească. Are nevoie de ajutor, dar nu pot s-o sprijin mai mult decât o fac deja și nu vreau să mai discut despre acest subiect."

Cu puțin timp înainte de alegerile prezidențiale din 1989, familia Menem și alt cuplu cinau într-un restaurant din Buenos Aires. În jur de ora unsprezece p.m., a apărut o mașină condusă de o tânără blondă. Femeia a coborât și i-a făcut semn lui Menem, care s-a ridicat de la masă fără nici o explicație și a dispărut în noapte. Furioasă și scârbită de „scenele" lui, Zulema a jurat că, într-o zi, o să-i înfigă un cuțit în spate.

Carlos a devenit președintele Argentinei în iulie 1989. În timpul campaniei, și-a mărturisit adevărata vârstă de 58 de ani, în loc de 54, cât spusese până atunci că are. Și totuși, el a continuat să colinde restaurantele și să umble cu femei. Chiar și într-o țară latino-americană ca Argentina, viața sexuală a lui Menem este considerată revoltătoare. Potența sa sexuală a devenit legendară.

Întrebat de reporteri în legătură cu imaginea sa publică, Carlos i-a spus unuia dintre ei: „Dacă am reușit să ajung președinte cu acest stil de viață, nu văd de ce l-aș schimba." Iar altuia, care i-a pus aceeași întrebare, i-a răspuns: „Dacă m-aș schimba, poate n-aș mai fi reales."

Un observator care l-a studiat cum dă iama prin femeile argentiniene i-a spus: „Este un nesătul, un obsedat sexual." La criticile care i se aduc, Menem oferă următorul răspuns: „Sunt un seducător, nu un

afemeiat. Nu pot spune cã sunt un sfânt, pentru cã n-am o aureolã în jurul capului. Sã spunem mai bine cã sunt un om obișnuit."

CÂND BURLACI CÂND ÎNSURAȚI

Se întâmplã foarte rar ca un burlac sã ajungã în fruntea țării sale, dar unii au reușit. În ciuda asemãnãrilor dintre ei, nu toți au pozat la fel în rolul de burlaci. Fidel Castro și Henry Kissinger nu erau practic burlaci – pentru cã divorțaserã de soțiile lor. Însã amândoi au fost necãsãtoriți cât s-au aflat la putere și de aceea trebuie incluși în aceastã categorie.

Bãrbații cãsãtoriți și-au ascuns adevãrata fire, cel puțin față de mase. Pierre Trudeau și Kissinger au procedat exact invers. Amândoi au afișat imaginea burlacului, dar realitatea era alta. Pentru amândoi era mai important sã fie vãzuți în public cu diverse femei tinere și frumoase, decât sã se angajeze într-un numãr mare de cuceriri sexuale. Trudeau a fãcut acest lucru toatã viața lui. Pentru Kissinger, aceastã situație a durat cinci ani, dar i-a fãcut o publicitate deosebitã. Kwame Nkrumah, din Ghana, era exact invers. Fãcea pe celibatarul, la fel ca Hitler, în timp ce realitatea era diferitã.

Castro este singurul dintre aceștia patru care nu s-a deranjat sã-și cultive o imagine bazatã pe celibat. Dupã câteva legãturi de scurtã duratã, a întreținut o relație pe termen lung cu o femeie cu cinci ani mai mare ca el, care-l face unic în aceastã privințã. Bãrbații din aceastã carte au umblat numai dupã femei tinere sau foarte tinere, indiferent de vârsta lor. Acest lucru este valabil mai ales la liderii politici.

Caracterul acestor bãrbați prezintã unele similitudini care ar putea explica lungile perioade în care au rãmas burlaci. Toți sunt cu nasul pe sus, egocentriști și singuratici. Ori tocmai aceastã ultimã caracteristicã îi împiedicã sã fie niște afemeiați.

PIERRE TRUDEAU

Pierre Trudeau a ocupat cel mai înalt post politic canadian datoritã firii sale carismatice. Cu adevãrat însã a fost un om schimbãtor. La el se poate vorbi mai mult de iluzie decât de realitate. Celibatar convins, s-a cãsãtorit pentru prima oarã la 51 de ani, când era liderul Canadei. Trudeau s-a nãscut pe 18 octombrie 1919. A fost prim-ministrul Canadei din 1968 pânã în 1979, şi din nou, din 1980, pânã în 1984.

A avut doar douã relaţii serioase cu femeile, înainte de a se cãsãtori. Amândouã au avut loc când avea douãzeci de ani. Therese a fost prima. Trudeau s-a logodit cu ea, dar fata a rupt logodna din cauzã cã nu suporta cãlãtoriile lui dese prin toatã lumea, din câte susţine el. Dar Therese a spus cu totul altceva prietenilor ei. Le-a explicat cã era imposibil sã trãiascã cineva alãturi de el. La puţin timp dupã aceea, când lucra la Ottawa, s-a îndrãgostit de fiica unui diplomat suedez. Relaţia lor s-a terminat când femeia s-a întors acasã.

A avut multe legãturi în timpul lungilor ani de burlãcie. Le spunea adesea prietenilor sãi cãsãtoriţi cã nu puteai pretinde fidelitate celui lângã care trãiai – pentru cã ar însemna sã-i îngrãdeşti libertatea. Dar, când s-a cãsãtorit, a vãzut lucrurile cu totul altfel. Altã relaţie pe termen lung a fost cea cu profesorul universitar Madeleine Gobeil. Ea îl însoţea adesea şi a fost prietena lui semioficialã în anii 1960. Trudeau nu i-a spus lui Gobeil de planurile sale de cãsãtorie. În schimb, şi-a lãsat prietenul, politicianul Gerard Pelletier, s-o informeze, în timp ce el a plecat la Vancouver, ca sã se însoare cu Margaret.

Trudeau a început legãtura cu Margaret Sinclair la sfârşitul anilor 1960. Deşi şi-au împãrtãşit reciproc sentimentele, Pierre era plin de îndoieli şi-i spunea mereu lui Margaret: „Sunt prea bãtrân. Cum poţi sã te cãsãtoreşti cu un bãrbat care este cu doi ani mai bãtrân decât mama ta?“ Când era chinuit de îndoieli, se întâlnea cu alte femei. De exemplu, cu Gobeil, cu o actriţã canadianã de origine francezã şi cu Barbra Streissand. Pierre a chemat-o pe Streissand la Ottawa, sã-l însoţeascã la Gala Centrului Artistic din oraş. De asemenea, cei doi au cinat la reşedinţa oficialã a primului ministru – 24 Sussex Drive. Mass-media a scris despre relaţia lor. Toate acestea au stârnit gelozia lui Margaret.

Vreme de câteva zile după acest incident, i-a răspuns zbierând: „Du-te la actrițele tale americane", ori de câte ori îi telefona Trudeau.

Dar, după ce a ajuns să-l cunoască, Margaret și-a dat seama că Trudeau nu erau un gigolo, așa cum se zvonea. Nu lua femeile peste picior și nu făcea pe nimeni să sufere. În plus, avea o educație iezuită, care excludea aventurile de o noapte.

Cel mai bun exemplu este povestea cu Streissand. Înainte de a o invita la Ottawa în weekend – în 1970 –, o văzuse de câteva ori la New York. Barbra a venit însoțită de mama ei. Streissand era pasionată pe atunci de psihologia culorii și-i tot spunea lui Trudeau despre aura lui albastră și aura roșie. Pierre a fost încântat să fie fotografiat împreună cu ea, dar „conversația i s-a părut cam plictisitoare."

Când Margaret și Pierre au cinat împreună și au fost surprinși de fotografi, aceștia au presupus că era una dintre prietenele lui. Nu și-au imaginat că era ceva serios. Cel mai important era să fii văzut cu femei tinere și drăguțe. El era întotdeauna curtenitor cu sexul opus. Un autor scria: „La nici cinci minute după ce sosește la o petrecere, Trudeau găsește cea mai frumoasă fată și o monopolizează pentru tot restul serii. În avioane, discută cu cele mai drăguțe stewardese. Și tot așa, oriunde femeile sunt drăguțe și tinere." A mai adăugat că Pierre „adoră să fie înconjurat de femei, dar nu duce lipsa nici uneia când nu mai sunt."

Se spunea, de asemenea, că Trudeau avea o singură pretenție de la femei – să nu aibă pretenții. Trebuia să fie tinere și frumoase. Nici când avea peste șaizeci de ani, nu conta. Un prieten de-al lui considera că „era incapabil să întrețină o relație cu o femeie matură." Dacă erau trecute de prima tinerețe, femeile deveneau mai pretențioase, aveau mai multă personalitate.

Când îi făcea curte lui Margaret, petreceau uneori weekendul singuri, la reședința lui de la Harrington Lake. Se plimbau prin casă și răvășeau toate paturile, ca să le facă să creadă pe menajerele care veneau luni că fuseseră mai mulți oaspeți.

Și Margaret avea unele îndoieli față de relația lor. La începutul anilor 1970, a cunoscut un student în timpul unei perioade în care relația cu Trudeau mergea prost. Ba chiar s-a și logodit cu el, ca să-l facă gelos pe prim-ministru. Mama ei a prevenit-o: „Nu este bine să fii amanta unui politician de două ori mai mare ca tine. Pierre nu o să se căsătorească niciodată cu tine." Odată, când s-au certat, Pierre i-a spus: „Nu cred că o să-mi fii credincioasă." Și când a cerut-o în căsătorie i-a atras atenția: „Am cincizeci și unu de ani, nu am trăit niciodată mult timp cu o femeie și sunt o fire singuratică."

În septembrie 1970, Trudeau a trimis-o pe Margaret în orașul ei natal, Vancouver – aflat la 3000 de mile de Ottawa. Voia să vadă dacă va reuși să-i fie credincioasă între prieteni de vârsta ei. A doua condiție era să nu mai fumeze marijuana. Margaret a susținut că le-a îndeplinit pe amândouă. Pierre și Margaret s-au căsătorit pe 4 martie 1971. El avea 51 de ani, iar ea 22. După patru ani și jumătate, aveau trei copii. Între timp, ea se apucase din nou de țigările cu marijuana. Când un prieten politician, Jean Marchard, a aflat de această căsătorie, a comentat: „Slavă Domnului că are douăzeci și doi de ani." Dar, oricum, căsătoria nu avea nici o șansă de reușită.

Din când în când, Margaret pleca singură în excursie, să uite de tot. Le numea excursiile ei de „libertate". Într-una dintre aceste excursii, în 1974, s-a dus două săptămâni la Paris și apoi s-a întâlnit cu Trudeau la New York. Se spune că acolo „s-a îndrăgostit" de un american – într-o singură după-amiază. A doua zi, Trudeau a găsit-o beată și a întrebat-o: „M-ai înșelat la Paris? Hai, spune!" După un weekend cumplit, Margaret a recunoscut în cele din urmă că s-a îndrăgostit. La care Trudeau i-a răspuns: „Ești bolnavă."

Căsătoria s-a destrămat definitiv în martie 1977. Margaret a plecat la Toronto, la o petrecere cu Rolling Stones, a petrecut câteva zile acolo și apoi s-a dus la New York cu grupul rock, ca să continue distracția. Au luat avioane separate. La Toronto, Margaret a stat la același hotel cu cei din formație. Rockerii au stat și au băut toată noaptea, iar Margaret a fost văzută bântuind de colo-colo în pijama. Firește, a izbucnit un mare scandal. Ziare din alte țări, cum ar fi Anglia, au descris incidentul mult mai detaliat, spre deosebire de presa canadiană, care s-a ferit s-o facă, din respect față de prim-ministru.

Probabil că a fost mai mult decât umilitor pentru Trudeau, dar el nu a discutat niciodată public despre această problemă. Oamenii îi strigau prim-ministrului „încornoratule" când îl vedeau pe stradă. Margaret s-a întors acasă, în 24 Sussex Drive, după acel weekend ruşinos, dar în vara acelui an, 1977, s-a anunțat oficial divorțul. Pierre a obținut custodia copiilor. Dar povestea cu Rolling Stones a intensificat popularitatea lui Pierre. Considerat până atunci arogant și inabordabil, a devenit mai uman în ochii alegătorilor.

Trudeau a avut întotdeauna succes la femei. Un scriitor rezuma farmecul său, spunând: „A atras femeile toată viața, indiferent de vârstă. Are ceva din Peter Pan. Și, mai mult decât orice, este dotat cu o calitate pe care o posedă dinainte de a fi devenit prim-ministru – aura afrodisiacă a unui bărbat puternic."

KWAME NKRUMAH

Celibatarului Kwame Nkrumah îi plăcea să treacă drept un om pur. Considera că imaginea unui celibatar schimbător nu este potrivită pentru conducătorul unei ţări. Nkrumah s-a născut pe 21 septembrie 1909 şi a murit pe 27 aprilie 1972. A fost prim-ministrul Ghanei din 1957 până în 1966, când a fost înlăturat de o lovitură de stat.

În Ghana s-a crezut mult timp că Kwame n-o să se însoare pentru că „ura femeile". Mulţi dintre cei care afirmau acest lucru o spuneau cu admiraţie. Era doar un mit politic, la fel ca ideea, la fel de răspândită că ar fi un abstinent. Nu s-a auzit niciodată de vreo legătură cu vreo femeie. Toate acestea făceau parte din imaginea purităţii politice cultivată de Nkrumah. Îi plăcea să spună că era soţul tuturor femeilor din Ghana, pentru că nu avea timp să curteze nici una. În realitate însă, a avut câteva prietene şi nişte copii. Unul dintre ei a devenit doctor şi a practicat medicina în Ghana.

Una dintre cele mai apropiate femei şi legătura de cea mai lungă duratã a fost cu Genoveva Marais. Deşi Nkrumah denunţa public Africa de Sud, Marais se născuse în această ţară. S-au cunoscut în 1957, după ce Marais a fost numită inspectorul şcolilor din Ghana. Mai târziu, a cerut-o în căsătorie, dar a fost refuzat, pe motiv că voia să rămână o femeie independentă şi să se dedice carierei sale. Au rămas împreună până când Kwame a fost înlăturat de la conducere.

După părerea Genovevei, lui Nkrumah „îi plăceau femeile." Primea scrisori de la tipe din toată lumea, care i se adresau adesea cu „Dragă domnule seducător". Când le răspundea, nu semna de obicei cu numele lui întreg, pe motiv că „prea mulţi bărbaţi avuseseră de suferit pentru că scriseseră femeilor." Nkrumah simţea în permanenţă nevoia unei femei. Marais scria apropo de acest lucru: „Îi plăcea ca femeile să fie elegante, sexy, comenta cum se îmbrăcau, ba chiar le critica uneori... nu avea prieteni bărbaţi, dar anturajul său feminin căpăta uneori o importanţă vecină cu fanatismul."

În cele din urmă, Nkrumah a hotărât să se însoare, deşi nu-i surâdea ideea. Considera că este de datoria lui – pentru a deveni şi mai respectabil. Se spunea că tinerele îl venerau „ca pe un zeu" şi asociaţii săi politici sperau că o căsătorie va pune capăt acestui gen de idolatrizare. O căsătorie o să-i diminueze aura, ziceau ei. Alţi politicieni

considerau de asemenea cã însurãtoarea era necesarã pentru toți șefii de stat.

Pentru a-și gãsi o soție, Nkrumah a apelat la oracolul sãu, Kankan de Guineea, care l-a sfãtuit sã-și ia o egipteancã. Kwame i-a trimis o scrisoare lui Nasser, în Egipt, în care își explica intențiile. Iar Nasser i-a trimis fotografiile câtorva femei. Kwame a ales-o pe Fathia Helim Rizik. Ar fi preferat-o pe sora Fathiei, dar familia respecta tradiția și nu o lãsa pe sora cea micã sã se mãrite înaintea celei mai mari.

S-au fãcut aranjamentele necesare, pentru a-și aduce mireasa în capitala Ghanei, Accra. Când a sosit, Fathia era atât de amețitã, încât a crezut cã aghiotantul trimis s-o întâmpine era viitorul ei soț. Cei doi nu vorbeau aceeași limbã; s-au cãsãtorit în 1963, exact în ziua când Fathia a sosit la Accra.

Au avut trei copii, dar Marais este de pãrere cã a fost o cãsãtorie nereușitã, pentru cã nu aveau preocupãri comune și Nkrumah nu o bãga în seamã. „Avea nevoie de o femeie calmã, liniștitã, care sã nu-l contrazicã și sã nu se amestece în politicã", a spus Marais. „Or Fathia nu a fãcut nici una, nici alta... Nu reprezenta nimic pentru el." Cu puțin înainte de înlãturarea sa de la putere, „era aproape un celibatar", din câte afirmã Marais. Dupã lovitura de stat, a fost mai întâi închis și apoi deportat, iar Fathia a plecat în Egipt.

„Femeile sunt ființe ciudate, cu toane", a spus odatã Nkrumah. „Un bãrbat important trebuie sã aibã mai multe femei, pentru a-și satisface dorințele de tot felul."

FIDEL CASTRO

Prima și singura cãsãtorie a lui Fidel Castro a fost de scurtã duratã, acesta sacrificând-o în cele din urmã pe altarul obiectivelor sale politice. Încã din tinerețe, Castro își dedicase din ce în ce mai puțin timp femeilor – sau poate reușise sã fie foarte discret. Fidel s-a nãscut pe 15 august 1926 și a preluat puterea în Cuba în 1959.

Datoritã educației sale iezuite, a fost destul de retras în privința femeilor, pânã a ajuns la universitate. Dar chiar și atunci se spunea cã era foarte timid cu fetele. Oricum, activitãțile sale politice i-au lãsat puțin timp pentru distracții. Una dintre femeile cu care a întreținut

legături, a fost Mirta Diaz Balart. Unele relatări susţin că a fost singura lui prietenă în anii de studii, în timp ce altele pretind că a avut şi alte legături. „Se resimţea o oarecare promiscuitate, când era vorba de femei", spune una dintre surse. Este foarte probabil ca Mirta să fi fost singura sa prietenă.

Fidel a cunoscut-o pe Mirta, studentă la filozofie, la începutul anului 1948 şi s-au căsătorit pe 12 octombrie 1948, când amândoi aveau 22 de ani. Căsătoria nu a fost pe placul familiei lui Castro, pentru că tatăl şi fratele Mirtei ocupaseră funcţii importante în guvernul Batista – împotriva căruia lupta Fidel. A fost o nuntă fastuoasă, urmată de o lună de miere de „trei luni" în Statele Unite – la Miami şi New York. Angel Castro, tatăl lui Fidel a plătit tot. Cei doi au avut un singur copil, Fidelito, care s-a născut pe 14 septembrie 1949.

La începutul anilor 1950, căsătoria a început să scârţâie. Unul dintre motive era faptul că politica îi ocupa aproape tot timpul şi nu mai avea când să se ocupe de soţie şi de copil. Iar al doilea motiv a fost o femeie, pe nume Naty Revuelta. Era soţia unui medic şi ajuta la strângerea de fonduri pentru mişcarea politică a lui Castro, când a cunoscut-o Fidel, în noiembrie 1952. La puţin timp după aceea, vor începe o legătură care va supravieţui anilor lui de închisoare şi divorţului. Se pare că Mirta ştia de Naty.

Din cauza mişcării lui politice, Castro a fost închis pe Insula Pinilor, unde Mirta şi sora lui, Lidia, îl vizitau regulat. Cu ajutorul intermediarilor, au reuşit să păstreze reţeaua lui politică. Pe 17 iulie 1954, în timp ce se afla în închisoare, a auzit la radio o ştire care l-a şocat. Comunicatul spunea că ministrul de interne o concediase pe Mirta. Era o lovitură murdară, menită să-l distrugă, sugerând că soţia lui lucrase pentru regimul Batista – chiar cel împotriva căruia lupta.

Mirta îl susţinuse întotdeauna în mod public pe Castro. Dar, când acesta fusese închis, rămăsese fără bani şi a apelat la fratele ei Rafael – subsecretar în ministerul de interne. Acesta i-a dat câte 100 $ pe lună, pe care îi scotea din fondurile ministerului, trecând-o pe Mirta în registre ca angajată. În cele din urmă, ministrul de interne al lui Batista a aflat şi a anunţat bucuros că soţia lui Castro era pe statul de plată al ministerului.

Fidel a refuzat să creadă şi i-a scris imediat Mirtei, afirmându-şi credinţa în onestitatea ei. A sfătuit-o de asemenea să dea imediat în judecată ministerul. Credea că cineva îi falsificase probabil semnătura. A fost atât de furios, încât ar fi fost în stare să-şi provoace cumnatul şi

ministrul la duel. Fidel crezuse cã propria lui familie, care avea bani, îi întreținea soția.

Dar Lidia l-a vizitat la închisoare pe 21 iulie și i-a spus cã știrea era adevãratã. Conform unei surse, Castro a dat imediat divorț, în timp ce altã susține cã Mirta a înaintat actele. Cei doi au divorțat în 1954 și Fidel a obținut custodia copilului. Mirta nu a comentat niciodatã incidentul în mod public – indiferent dacã a știut sau nu de unde proveneau banii fratelui ei. Treizeci de ani mai târziu, cineva din familia Mirtei a spus: „Cred cã a fost singura femeie pe care a iubit-o cu adevãrat." Și alții sunt de aceeași pãrere.

Eliberat din închisoare în 1955, Fidel pleacã în Mexic. Naty rãmãsese între timp gravidã cu el. I-a spus cã o s-o ia de nevastã dacã vine cu el, dar femeia a refuzat. Mai târziu, când a fost criticat pentru felul cum s-a purtat cu ea, a rãspuns: „I s-a oferit o șansã, dar a ratat-o." Azi, la Havana, se știe cã Fidel are cel puțin încã un copil matur – în afarã de Fidelito – și un nepot, dintr-o legãturã romanticã. Se pare cã este vorba de copilul lui Revuelta.

În Mexic, în vara lui 1956, Castro a cunoscut o fatã de optsprezece ani, Isabelle Custodio, prin intermediul unui prieten. La puțin timp dupã aceea, a cerut-o în cãsãtorie și a fost acceptat. Isabelle și-a dat demisia de la magazinul de discuri unde lucra, ca sã se pregãteascã pentru nuntã. Fidel respectase tradiția și obținuse binecuvântarea pãrinților. Castro i-a cumpãrat haine noi viitoarei sale soții și un costum de baie întreg, în loc de bikini, „care ofensau firea lui puritanã."

În septembrie și octombrie, Fidel a fost preocupat de planurile sale de a invada Cuba, ceea ce a fãcut-o pe Isabelle sã se simtã pãrãsitã. Drept urmare, ea i-a sugerat sã renunțe la revoluție și sã rãmânã în Mexic. Au mai apãrut și alte probleme. Unii dintre bogãtașii mexicani care-l susțineau pe Castro începuserã s-o numeascã „viitoarea Primã Doamnã a Cubei" în prezența ei. Castro a presupus cã i s-a urcat la cap. La puțin timp dupã aceea, s-au despãrțit, iar Isabelle a revenit la un fost logodnic, care se reîntorsese în oraș. Această presupusã viitoare soție a fost uitatã repede de Castro, care i-a spus unui camarad cã a avut o singurã logodnicã – revoluția.

Înainte s-o cunoascã pe Isabelle, Castro aflase cã Mirta urma sã se mãrite cu un om de afaceri bogat. Și prietenii au presupus cã se atașase de Isabelle mai mult ca o reacție față de această veste, decât din dragoste. Nici la Naty nu ținuse cu adevãrat. Unul din prietenii lui Castro afirmã: „Sunt convins sutã la sutã cã o iubea încã pe Mirta cât era în Mexic."

Cea mai importantă relație a lui Fidel cu o femeie a început în primele luni ale lui 1957, în munții Cubei, în timp ce pregătea atacul final pentru înlăturarea lui Batista. Celia Sanchez, fiică de doctor, l-a cunoscut pe Castro exact în această perioadă și, mai târziu, în 1957, s-a mutat definitiv în munți. Era cu cinci ani mai mare decât Castro și a devenit în scurt timp cel mai de încredere ajutor al său. Au devenit inseparabili și au rămas împreună timp de 23 de ani, până când a murit de cancer, în 1980. Celia avea propriul ei apartament și Fidel dormea la ea adesea.

La începutul lui 1959, la o lună după ce Castro a preluat puterea, vasul german de croazieră „Berlin" a ancorat la Havana. Castro și alții au urcat la bord, iar Fidel a fost puternic impresionat de Marie (Marita) Lorenz, fiica de nouăsprezece ani a căpitanului. Liderul cubanez a încercat s-o convingă să rămână la Havana, oferindu-i postul de secretară. Dar Lorenz a refuzat. Peste două săptămâni, când vasul a ancorat la New York, a fost întâmpinat de cubanezii trimiși de Castro. În mesajul lui, o implora să se mai gândească, pentru că avea mare nevoie de ea ca translator. De data aceasta Marie a acceptat. A plecat cu un avion guvernamental la Havana, unde a fost instalată în apartamentul lui Castro de la Habana Libre.

Mai târziu, în 1959, Castro se afla la New York, într-o vizită oficială în Statele Unite, însoțit de Marie. La o recepție dată de o ambasadă, a cunoscut-o pe dr. Lidia Vexel Robertson, psihiatru la Spitalul Mount Sinai. Femeia l-a urmărit într-un mod agresiv, ba chiar a venit după el la Havana. Nu se știe dacă Fidel a încurajat-o sau nu, dar se pare că i-a spus că Marie era prietena bodyguardului său. Conform afirmațiilor Lidiei, legătura lor a fost „intensă, dar cuviincioasă".

Când s-au întors în Cuba, Marie a susținut că a fost supusă unui gen de arest la domiciliu și apoi a fost dusă pe Insula Pinilor. Lidia spune că circulau deja zvonuri că ea și Castro se vor căsători. Dar totul s-a sfârșit când a intervenit Celia. Până atunci, ea nu se amestecase în legăturile întâmplătoare ale lui Castro cu femei ca Marie, considerându-le probabil inofensive. Dar a acționat imediat când a apărut ceva „serios". Iar căsătoria lui Castro i-ar fi amenințat poziția.

Lidia susține că „Celia a amenințat-o voalat și l-a prevenit pe Fidel că va lua măsuri drastice dacă mai continuă." În cele din urmă, Lidia a aflat de legătura lui Fidel cu Marie și relația lor s-a răcit. Lidia s-a căsătorit cu un membru din anturajul lui Fidel și, până la urmă, Marie a ajuns într-adevăr prietena bodyguardului său.

La începutul anilor 1960, conform unui biograf, Fidel devenise un sex simbol „de proporții uluitoare, chiar și pentru femeile cubaneze de rând". În această perioadă, a mai avut cel puțin încă o legătură. Castro a invitat pe văduva unui fost candidat prezidențial columbian și pe fiica ei să viziteze Cuba. Cu această ocazie, s-a zvonit că fiica și Castro s-au combinat în cele câteva săptămâni cât a stat în țară.

Dar Celia Sanchez și-a intensificat influența asupra lui Fidel, pentru a se asigura că nu va deveni nimeni femeia numărul unu în viața lui. „I-a fost manager, soție, confidentă, secretară, consilier și protector. Era mereu în preajma lui și nu lăsa pe oricine să ajungă la liderul cubanez." De la moartea Celiei, nu s-a mai auzit de nici o legătură a lui Castro.

HENRY KISSINGER

Mâna dreaptă a lui Richard Nixon, Henry Kissinger, a fost un afemeiat de altă natură. De fapt, se poate spune că, până în 1969, nu a fost deloc afemeiat. Dar, după aceea, a devenit brusc unul dintre cei mai mari fustangii ai lumii – sau, cel puțin, așa este descris. Oricum, Henry era interesat în primul rând să fie văzut alături de femei frumoase, nu neapărat să se culce cu ele. Dar faima lui de afemeiat s-a risipit la fel de repede cum a apărut, în mai puțin de cinci ani. În orice caz, Henry va fi amintit întotdeauna în analele afemeiaților, pentru remarca sa des citată, referitoare la motivul pentru care femeile sunt atrase de politicieni.

Heinz Alfred Kissinger s-a născut pe 27 mai 1923, în Germania – și-a luat numele de Henry abia când a venit în Statele Unite, adică în 1938, când a fugit de naziști. Din 1968, Nixon l-a numit adjunct pentru Problemele de Securitate Națională. În 1973, devenise secretar de stat în administrația Nixon, poziție pe care a ocupat-o și sub Ford.

La fel ca și Kissinger, Ann Fleischer era o refugiată evreică din Germania lui Hitler. Cei doi s-au întâlnit în SUA și s-au căsătorit în februarie 1949, când Henry studia încă la Harvard. Căsătoria lor, care a durat cincisprezece ani, a fost mai mult decât furtunoasă. La un moment dat, în anii 1950, situația lor familială începuse să se deterioreze. Una dintre prietenele lui Ann spunea că soția lui Kissinger îi era exagerat de devotată, aproape ca o „orientală". Alt observator susține

că „Ann era o soție europeancă, grijulie, gata oricând să-și servească soțul, fără să se considere vreodată egala lui.“ Henry ieșea întotdeauna în prim plan și nu era omul care să-i insufle încredere în sine lui Ann. Kissinger era descris drept „egocentrist.“ Adesea își repezea soția. Cei din jurul lor remarcau acest fapt și se simțeau stânjeniți. Un vecin spunea că „nu se purta prea frumos cu soția lui.“ Și un prieten comun afirma de asemenea: „Ann își ajustează viața după cerințele lui Kissinger. El este șeful, cel care impune legea.“

Când Henry avea în jur de patruzeci de ani, căsătoria lui se afla în mare cumpănă. Un prieten l-a vizitat odată în biroul său. Ann a venit și ea, dar Kissinger i-a cerut să plece. Când a ținut o cuvântare la hotelul din Boston, pentru Military Intelligence Association of New England, Henry a pus-o pe soția sa să stea în hol, deși alte soții de militari erau în sală. Un psihiatru din Boston a spus: „Henry o făcea pe Ann să se simtă inferioară nu numai ca soție, ci și ca femeie... Nu era considerată de soțul ei drept o consoartă potrivită.“ Ann a divorțat la Reno, în 1964, deși nu apăruse altă femeie în viața lui Kissinger.

Abia în anul acela, după ce a dat divorț, Henry a cunoscut-o pe Nancy Sharon Maginnes, o tânără absolventă de 30 de ani, la Convenția Republicană din San Francisco. Peste zece ani, pe 30 martie 1974, cei doi s-au căsătorit în secret. Când s-a aflat, știrea a ajuns pe prima pagină a ziarelor din lumea întreagă. Henry pleca adesea pe furiș de la Washington, ca să-și petreacă weekendul la New York, cu Nancy. În cei zece ani cât au fost împreună, legătura lor nu a fost cunoscută de presă. Înainte să se mărite cu Henry, ea a trebuit să se obișnuiască un timp cu escapadele lui – despre care aflase și presa.

După divorț, Henry și-a croit drum până la postul de consilier politic al Casei Albe. Intelectual serios, decent, nu prea chipeș și nu prea tânăr (avea peste patruzeci de ani), Kissinger nu părea potrivit pentru rolul de afemeiat. Transformarea s-a produs în octombrie 1969, când a participat la un cocktail monden, acasă la Barbara Wowar, în Washington, în onoarea scriitoarei Gloria Steinem. Kissinger stătea singur într-un colț, când reportera Sally Quinn l-a zărit și l-a rugat să facă o fotografie cu Steinem. „Cred că sub această mască serioasă se ascunde un afemeiat, nu-i așa?“ a glumit Quinn. La care Kissinger i-a răspuns: „Să zicem că-mi țin în secret aventurile.“ Totul a început în momentul acela. Fotografia lui cu Olivia și citatul au făcut înconjurul țării și i-au schimbat radical imaginea. Barbara Walters de la NBC l-a numit „Jackie Onasis al administrației Nixon.“

În scurt timp, Kissinger a devenit nelipsit de la toate petrecerile din Washington. Era încântat de atenția care i se acorda și de faptul că presa îl punea alături de diverse femei, ca într-o „distribuție de păpuși de la o coastă la alta a Statelor Unite." La fiecare seratã mondenã, apãrea cu câte o femeie frumoasã. Unele erau celebre, altele nu. De obicei, era alta de fiecare datã. Erau fotografiați și pozele apãreau în ziarele din ziua urmãtoare, ceea ce îi sporea reputația de afemeiat. Dar Henry era conștient de valorea publicitarã a noii sale imagini – atât pentru el, cât și pentru administrația Nixon. Unui prieten care îi atrãsese atenția cã mersese prea departe, Kissinger i-a rãspuns: „Știu eu ce fac."

Prin intermediul lui Frank Sinatra, a cunoscut-o pe Jill St. John, iar apoi pe redactorul rubricii de cancanuri, Joyce Harper, care i-au aranjat ulterior diverse întâlniri cu femei de la Hollywood, când venea în California. Dintre vedetele cu care s-a întâlnit și cu care a fost fotografiat, le amintim pe: Samantha Egger, Joanna Barnes, Marlo Thomas, Hope Lange, Candice Bergen, Jill St. John, Liv Ullmann, Ann Miller, Susan Oliver și Judy Brown. Zsa Zsa Gabor, altã femeie cu care s-a afișat, a spus dupã ce s-au întâlnit: „Nu este cine știe ce la prima vedere, dar, dupã ce deschide gura, zici cã-i Cary Grant... Este tot ce-și poate dori o femeie." Zsa Zsa i-a dat lui Kissinger câteva sfaturi în legãturã cu vestimentația, pe care Henry nu le-a urmat însã. Cei doi s-au întâlnit de câteva ori.

Pe Henry îl uimea faptul cã devenise dintr-o datã atât de solicitat. Încã nu-i venea sã creadã cã avea atâta succes. În tinerețe, se crezuse un bãrbat insipid, incapabil sã atragã atenția unei femei. Dar totul se schimbase când ajunsese la putere. De aceea Kissinger punea întregul sãu succes pe seama acestui fapt. „Femeile sunt atrase numai de puterea mea. Dar ce-o sã se întâmple când n-o s-o mai am? Mã îndoiesc cã or sã stea sã joace șah cu mine... Puterea este cel mai tare afrodisiac." Altã datã, glumea, spunând: Acum, când plictisesc oamenii, își imagineazã cã este vina lor!"

Această reputație de afemeiat i-a uimit și pe cei care-l cunoșteau din tinerețe. Un profesor, prieten cu Kissinger din anii de studenție de la Harvard, spunea: „Sunt uluit. Nu mai este Henry pe care-l știam." Dar nimeni nu punea la îndoialã noua lui imagine. La Casa Albã, Alexander Haig era mâna dreaptã a lui Kissinger, așa cum era Henry pentru Nixon. Se purta respectuos cu el, dar în spate îl lua peste picior. Secretarul lui Kissinger, Lawrence Lynn Jr., își amintește cã „Haig

spunea despre Henry cã este un obsedat sexual, care-şi avea mintea în pantaloni.“

Dacã Kissinger s-a folosit de actriţe în scopuri publicitare, uneori şi ele i-au imitat exemplul. Kissinger s-a întâlnit cu St. John timp de câteva luni şi i-a plãcut sã se afişeze în tot Washingtonul cu ea – mai ales cã prefera rochiile foarte scurte. Când Mexico City a gãzduit Campionatul Mondial de Fotbal, Kissinger a participat atât ca fan, cât şi ca delegat prezidenţial. Agentul de presã al lui Jill a profitat de ocazie şi a anunţat cã actriţa va merge cu el în Mexic, dar Henry a negat hotãrât zvonul.

Senzaţionalã a fost relaţia sa cu actriţa Judy Brown, care debutase într-un film danez. Kissinger a spus cã legãtura lor s-a limitat la trei întâlniri la cinã, în timp ce Judy a insistat cã prietenia lor a durat un an şi a inclus cadouri şi promisiuni. Brown a dat şi un comunicat de presã în legãturã cu relaţia lor, dar a renunţat la aceastã tacticã dupã ce a vãzut cã nu are efectul scontat în cariera ei. Brown l-a acuzat pe Henry cã o „ţine în umbrã“ şi umblã cu femei mai „acceptabile“. Conform spuselor ei, se aflau într-un restaurant, când Henry a aflat cã fotografii erau la intrare; atunci, el s-a grãbit s-o scoatã pe uşa din spate. Când au ajuns la ea acasã, Judy i-a spus cã asemenea atitudine era revoltãtoare, pentru cã, vorba proverbului, nu putea sã rãmânã cu prãjitura şi s-o şi mãnânce în acelaşi timp. La care Kissinger i-ar fi rãspuns, înainte de a pleca: „Atunci, cred cã o sã mã lipsesc de prãjiturã.“ Brown a fãcut public acest incident chiar în ziua urmãtoare.

Danielle Hunebelle era o reporterã francezã care a cãzut şi ea victimã farmecului lui Kissinger. Se pare cã s-a îndrãgostit nebuneşte de el şi, când Henry a venit la Paris şi a curtat altã femeie, a vrut sã se sinucidã, conducând nebuneşte. Danielle îşi aminteşte apoi despre relaţia ei cu Kissinger în cartea Dragã Kissinger, în care spune cã Henry avea rufe murdare împrãştiate în tot dormitorul şi cã era lipsit de maniere la masã. „Eram doi romantici, fãcuţi pentru pasiune, la fel ca Tristan şi Isolda“, susţine Danielle. Când un vizitator i-a cerut amãnunte lui Henry despre aceastã femeie, i s-a rãspuns: „Dacã vom avea ocazia sã discutãm de trei ori, se poate spune cã relaţia voastrã va fi mai profundã decât a mea cu Hunebelle.“

Chiar şi când nu se afla în compania vedetelor, îi plãcea sã pãstreze vie imaginea lui de afemeiat. Un prieten, Peter Peterson, l-a întrebat odatã: „Spune-mi, Henry, când ieşi cu fete...“ La care, Kissinger l-a întrerupt şi i-a spus: „Mori de invidie, Peterson.“ Îi mai plãcea ca, din când în când, sã disparã misterios, vreme de câteva zile. Dupã o

asemenea absență, reporterii l-au întrebat unde a fost, fiindcă nu credeau în versiunea oficială, care susținea că petrecuse patru zile la Acapulco. Și Kissinger le-a răspuns: „Am patru matori care dovedesc că am fost acolo – patru fete."

Actrițele se simțeau extrem de atrase de Henry, dar el nu avea o părere prea bună despre ele. „Ies cu actrițe pentru că nu sunt capabil să mă însor cu una", a spus el. Iar altă dată a afirmat: „Vedetele cu care mă întâlnesc nu sunt prea sexy." Însă, din puținele informații disponibile, reiese că nici Kissinger nu era un pasional. Una dintre prietenele lui spunea: „Henry este un tip de modă veche, un om moral, care crede în viața de familie. Nu mi se pare deloc un afemeiat." Alta, când a fost întrebată ce făceau, a răspuns: „De obicei, mâncăm." O a treia glumea, afirmând că: „Prin sex, Henry înțelegea să încetinească mașina la 30 de metri pe oră și să te lase acasă.."

Când Ann Miller s-a întâlnit cu Henry, i-a reproșat că a fost văzut la Trader's Vic îmbrățișând și sărutând o tânără femeie. I-a spus că nu se cade, când soldații din Vietnam mureau pe capete. La care Kissinger s-a înfuriat și i-a răspuns: „Nu știi nimic despre mine. Am avut o căsătorie nefericită. Nu m-am distrat niciodată. Acum, este timpul să-mi iau revanșa. Când o să cadă Nixon, o să fiu un profesor amărât. Dar, până atunci, o să mă bucur de privilegiile pe care le am."

Se spune că Henry evita femeile inteligente și că „îi plăceau cele cu sâni mari." Partenerele sale de la dineurile Casei Albe erau alese de secretara cu probleme sociale, Lucy Winchester, conform criteriului „despicăturii", cum îi plăcea să spună în glumă. Dacă se așeza lângă el o femeie cu sâni mai puțin ampli, îi reproșa imediat lui Lucy: „Noaptea trecută, m-ai pus lângă o babornița de 98 de ani!" Alt scriitor remarca despre prietenele lui că „au sâni din ce în ce mai mari și minte din ce în ce mai puțină." Cineva din Departamentul de Stat a observat de asemenea acest lucru, pentru că un ofițer de protocol i-a sugerat celui din biroul lui Henry că șefului său i-ar sta mai bine cu o „femeie mai de calitate, la anumite reuniuni diplomatice." Henry și-a însușit critica, folosindu-se, de obicei, de una sau două „tipe de calitate". Una dintre ele era Nancy Maginnis.

Faima lui de afemeiat s-a stins la fel de repede cum a apărut. După ce a devenit secretar de Stat, vedetele și celelalte au dispărut. La scurt timp după aceea, s-a căsătorit. Într-un rând, Henry i-a împărtășit ziaristei Oriana Fallaci părerea sa despre femei: „Nu contează cât timp îi dedici unei femei, ci ce loc ocupă în viața ta. Or, în ceea ce mă privește,

ele nu reprezintă o preocupare centrală, ci mai mult un hobby, un mod de a-ţi trece timpul. Şi nimeni nu-şi dedică prea mult timp unui hobby."

O DATĂ A FOST DE AJUNS

Bărbaţii de genul o dată a fost de ajuns sunt cei care s-au limitat la un singur adulter – intens mediatizat – sau au suferit consecinţele unei singure escapade. Dwight Eisenhower a avut o singură legătură, la fel ca şi FDR, probabil. Când s-a aflat de ea, nu mai trăia, astfel încât informaţia a devenit o notă de subsol istorică, dar interesantă. I-a cauzat câteva neplăceri cu soţia lui şi i-a pus capăt cu greu, dar nu i-a afectat cariera. Nici Roosevelt nu şi-a periclitat situaţia, dar acest lucru a avut un impact enorm asupra căsătoriei sale, care s-a redus la o relaţie nefericită pentru tot restul vieţii lor. Eleanor nu i-a iertat niciodată această rătăcire.

Alţi patru bărbaţi din acest capitol au fost prinşi practic asupra faptului. Politicienii de genul lor trebuie să tragă învăţăminte din ceea ce li s-a întâmplat acestora. Toţi patru au mint şi au negat tot, îngreunându-şi situaţia, pe măsură ce zilele treceau şi dovezile se adunau. În cele din urmă, au fost nevoiţi să recunoască şi să-şi justifice toate minciunile.

Cei patru au fost oameni lipsiţi de demnitate, care nu au ce căuta în politică. Nu se ştie dacă au avut una sau mai multe legături. Se pare că Wayne Hays a avut, iar Gary Hart nu. Locul lui Hart ar fi fost mai degrabă în capitolul Bărbaţi fatali, dacă relaţia nu i-ar fi afectat cariera. Impactul asupra carierei este elementul care-i deosebeşte. Alţii, cum ar fi Rockefeller şi Ted Kennedy, au pierdut şi ei nominalizarea prezidenţială din cauza desfrânării; totuşi, în privinţa lor, nu s-a putut „dovedi" nimic clar. În schimb, în cazul celor patru, legătura este evidentă. Când congresmenul Wilbur Mills a fost prins beat, în pat cu prietena lui, şi-a pierdut mult-preţuitul scaun de preşedinte al comisiei şi

a refuzat să mai candideze pentru Congres, fiindcă știa ce-l așteaptă. Congresmenul Wayne Hays a făcut-o și mai lată – și-a pus amanta pe statul de plată al guvernului. Și, cu toate că făcuse asemenea greșeală grosolană, Hays a refuzat să demisioneze discret, fiind îndepărtat pas cu pas. El era un tip nesuferit, care nu era îndrăgit de colegii săi congresmeni, dar știa să facă o afacere. Nu aveți de ce să-l compătimiți, pentru că a plecat fără să fie acuzat de nimic. S-a ales de asemenea cu o pensie grasă pentru tot restul vieții, care era mult mai mare decât venitul mediu la vremea aceea. Și toate acestea pentru un om care, conform zvonurilor, brusca femeile. În Anglia, Cecil Parkinson intrase într-o încurcătură și mai mare. Nu numai că a avut o relație cu o femeie, dar a lăsat-o și gravidă. Și nu a rezolvat lucrurile până nu a fost obligat de respectiva femeie. Membru al partidului conservator, Cecil a făcut parte din cabinetul Thatcher și a fost unul dintre favoriții Doamnei de Fier. A primit o pedeapsă destul de blândă. Nu și-a pierdut locul în Camera Comunelor, dar a demisionat din postul său, pentru a-l primi înapoi peste câțiva ani, la următoarele alegeri. A avut norocul s-o aibă de partea lui pe Thatcher.

Majoritatea bărbaților din această carte s-au încurcat cu femei ușoare, de proastă calitate. Dar prietena lui Cecil nu se î ncadra în această categorie. Era inteligentă și a luptat pentru dreptate și pentru propria ei carieră politică. Și, pentru că a avut curajul s-o facă, a avut de suferit.

Gary Hart, bătaia de joc a anului 1988, a reușit să se facă de râs în stil mare. Când a fost prins cu mâța-n sac, s-a arătat revoltat de faptul că cineva avea neobrăzarea să-l denunțe. Uitase că provocase oamenii, pariind că nu vor fi în stare să-l prindă. Unii au crezut că, în sinea lui, dorea probabil să fie prins – era un fel de dorință sinucigașă, un sentiment religios al vinovăției, care l-a mânat inconștient spre recunoaștere și mântuire. Dar în realitate nu a fost decât aroganță, fiindcă s-a crezut mai presus decât orice lege. Dar aroganța combinată cu prostia poate fi un amestec letal – mai ales pentru posesor.

Andreas Papandreu al Greciei și-a părăsit soția după o viață, pentru o femeie care avea jumătate din vârsta lui. Contrastul fizic dintre ei era atât de exagerat, încât a devenit în curând bătaia de joc a întregii Europe și a pierdut alegerile. Ultimul bărbat prezentat în acest capitol, Sousuke Uno al Japoniei, a pierdut de asemenea alegerile și a fost obligat să demisioneze, din cauza legăturii lui. Aroganța i-a dat lovitura de grație, pentru că a refuzat să discute despre acuzațiile care

i s-au adus. Şi femeile japoneze şi-au adus din plin contribuţia la înlăturarea lui Uno, depăşindu-şi condiţia de fiinţe supuse soţilor.

O parte dintre femeile care au întreţinut relaţii cu bărbaţii de genul o dată a fost de ajuns au avut de profitat financiar de pe urma respectivei legături. Amanta lui FDR a murit, dar cea a lui Ike a scris o carte, deşi era bolnavă de o maladie ajunsă în stadiu final la vremea respectivă. Prietena lui Mills, care era stripteuză, a fost copleşită de contracte şi i s-a mărit salariul mai mult decât ar fi visat vreodată. Donna Rice a lui Hart a primit oferte financiare nesperate. Gheişa lui Uno era plătită lunar pentru serviciile ei.

DWIGHT EISENHOWER

Dwight D. Eisenhower a fost preşedintele Statelor Unite în perioada anilor 1950. În mod surprinzător, chiar şi Ike a avut o legătură – una singură. Şi probabil că a avut destulă bătaie de cap ca să-şi păstreze imaginea.

Ike s-a născut pe 14 octombrie 1890 şi a murit pe 28 martie 1969. Pe 1 iulie 1916, s-a căsătorit cu Mary Geneva Doud (Mamie). A fost preşedintele Statelor Unite din 1953 până în 1961.

Unica lui aventură a avut loc în timpul celui de-al doilea război mondial şi nu s-a aflat despre ea decât după treizeci de ani, când cel de la Casa Albă de dinaintea lui, Harry Truman, a amintit-o în autobiografia lui. Aceasta s-a întâmplat la sfârşitul anului 1973. Cam în aceeaşi perioadă, femeia implicată a aflat că suferă de o boală letală şi şi-a scris memoriile.

Conform spuselor lui Truman, imediat după război, Eisenhower i-a scris generalului George Marshall şi i-a spus că dorea să divorţeze de Mamie când avea să se întoarcă în Statele Unite, ca să se „însoare cu englezoaica". „Ar fi fost şocant", spune Truman, „pentru un om care fusese generalul armatei Statelor Unite." Marshall s-a înfuriat şi i-a scris imediat lui Ike: „Dacă Eisenhower face aşa ceva, îl dau afară din armată şi-i fac viaţa amară cât o să trăiască." Marshall a promis că o să-l hăituiască în orice ţară s-ar stabili şi o să „facă un iad" din existenţa lui. Truman a adăugat: „Nu l-am plăcut niciodată pe Eisenhower, dar unul dintre ultimele lucruri pe care le-am făcut ca

preşedinte a fost să scot aceste scrisori din dosarul lui de la Pentagon şi să le distrug.“ Cel puţin atât îşi aminteşte Harry Truman.

Zvonuri despre aceste scrisori misterioase au apărut încă de la începutul lui 1952, înainte de Convenţia Naţională Republicană. Robert Taft era principalul oponent al lui Ike şi oamenii lui Taft voiau să pună mâna pe scrisori, pentru a le folosi împotriva lui Dwight, la convenţie. Generalul maior Harry Vaughan, aghiotantul lui Truman, îşi aminteşte că şeful lui nu voia ca povestea să se răspândească în toată ţara. De aceea, „cred că le-a trimis generalului Marshall, cu un bilețel în care scria: «Acestea aparţin dosarelor dumneavoastră personale. Consider că nu trebuie folosite în manevre politice murdare.»”

Ideea divorţului nu pare neobişnuită în sine. Unul dintre camarazii apropiaţi ai lui Dwight a făcut exact ce se presupune că ar fi dorit şi Ike. Mai existau câţiva generali cunoscuţi, de sub comanda lui Eisenhower, care „îşi înşelaseră soţiile pe faţă“, conform lui Peter Lyon. Acest autor a luat legătura cu directorul Fundaţiei de Cercetare George C. Marshall din Arlington, Virginia, care a spus că nu existau materiale de genul celor menţionate de Truman, în dosarele lui Marshall. Directorul a adăugat că acest subiect nu a fost niciodată menţionat în numeroasele interviuri pe care le-a avut cu Marshall. Nici femeia în cauză nu ştia de existenţa unei asemenea scrisori. Truman era foarte bătrân când i s-a luat interviu şi este posibil ca versiunea sa să fi fost incorectă. În orice caz, un lucru este cert – Ike a avut o amantă.

Este vorba de Kay Summersby. Ea s-a născut în Irlanda, în 1908 şi a murit în 1975. În 1939, Kay a divorţat de soţul ei, Gordon Summersby, şi locuia la Londra, unde lucra ca model, când a izbucnit războiul. A intrat imediat ca voluntară la Britain’s Motor Transport Corps. Deşi la începutul anului 1941 America nu intrase încă în război, mulţi ofiţeri plecaseră în Anglia şi aveau nevoie de şoferi să-i transporte. Şi, din cauza ceţii, a lipsei indicatoarelor rutiere şi a camuflajelor, s-au folosit localnici. Iar Kay a devenit unul dintre şoferii americanilor.

În mai 1942, a fost numită şoferul personal al lui Eisenhower, pe atunci un general cu două stele. Cel care i-a atribuit această însărcinare i-a spus: „Sper că nu te superi, Kate. Eisenhower ăsta este singurul care a rămas.“ Kay comentează incidentul, spunând: „ Ştia că voiam un general important, nu o nulitate cu două stele, aşa că m-am strâmbat şi am spus: «O.K.»“

Războiul i-a făcut să stea împreună ore-n şir, uneori chiar şapte zile pe săptămână. În vara lui 1942, se zvonea că ar fi ceva între ei, dar nu

exista nici o dovadă. Cu toate acestea, Ike i-a scris lui Mamie în octombrie, același an: „Îmi plac câteva, dar nu m-am îndrăgostit de nimeni și nu-mi doresc altă soție.“ La vremea aceea, Kay era logodită cu un pilot american. Un scriitor a descris-o pe Summersby drept o femeie „impulsivă și cochetă“, care îl venera pe Ike.

Abia în vara lui 1943 Ike i-a mărturisit dragostea și ea i-a răspuns la fel. Pe atunci, lucrau în Alger. Eisenhower i-a spus: „Trebuie să fim foarte prudenți. Nu vreau să te simți jignită, nu vreau să se bârfească despre noi. Doamne, ce n-aș da să fie altfel... Fir-ar să fie, nu-ți dai seama că sunt nebun după tine?“ Pilotul cu care ea era logodită murise de curând în luptă. Nu prea se văzuseră. Când a murit, Summersby a recunoscut că nici nu prea se cunoșteau.

Lui Eisenhower îi plăcea s-o alinte pe Kay. Conform spuselor generalului Patton, găsea adesea scuze, să-i atingă mâna sau genunchiul. Bârfele s-au intensificat. Erau văzuți adesea călărind împreună. Soldații scoteau miorlăituri sugestive, spre furia generalului, care „se făcea roșu la față.“ Ike a discutat despre Kay cu un vechi prieten, Everett Hughes, care a scris în jurnalul lui, în vara lui 1943: „Nu știu dacă Ike vrea să-și facă un alibi, dar spune că o ține de mână, o conduce acasă. Nici vorbă să se culce cu ea. Dar protestează prea mult când este vorba de reputația fetei la Londra.”

Între timp, acasă, în Statele Unite, Mamie devenea tot mai suspicioasă și geloasă. Văzuse o mulțime de fotografii cu celebrul ei soț și pe fundal apărea întotdeauna fața lui Kay. Ike a trebuit să-i scrie și s-o asigure că nu-l interesa nimeni în afară de ea. I-a spus, de asemenea, că era mult prea ocupat ca să mai aibă timp de „relații emoționale“ și „prea bătrân pentru povești de dragoste.“ Alți aghiotanți militari și colegi, inclusiv generalul Bradley, știau de relația lor, dar erau de părere că „Ike și Kay trebuiau lăsați în pace.“ Corespondenții de război au fost de asemenea discreți și nu au trâmbițat legătura dintre ei.

În 1944, generalul a căpătat o permisie de câteva săptămâni, pe care și-a petrecut-o acasă, cu Mamie. Atunci s-au certat rău din cauza lui Kay. Când s-a întors la Londra, Eisenhower i-a povestit lui Kay cum decursese întâlnirea: „Problema este că îi tot spuneam Kay. De câte ori deschideam gura să-i spun ceva lui Mamie, o strigam Kay. Iar asta o scotea din sărite.“ Și Kay și-a petrecut o scurtă vacanță la New York și Washington în vara lui 1944, în timp ce Ike era în Franța. Fiul generalului, John, a condus-o peste tot. A cunoscut-o și pe Mamie și pe câteva prietene de-ale ei. A fost primită destul de rece și și-a dat seama că bârfele se extinseseră și în America, nu se limitaseră la Anglia. Kay a

fost informată în legătură cu „câteva articole răutăcioase despre general şi frumoasa lui şoferiţă“.

Kay fusese singura persoană civilă din personalul generalului, până în octombrie, când a devenit WAC. Eisenhower a tras sfori în acest scop, mai ales că era cetăţeancă britanică. „N-o să stau veşnic în Europa“, i-a explicat generalul. „Ţi-am spus odată că n-o să ne despărţim. Dacă eşti în WAC, voi putea să te păstrez şi după război.“ Summersby îşi petrecea în continuare timpul lucrând pentru Dwight, dar nu mai era şoferul lui. Dimpotrivă, călătorea pe bancheta din spate, alături de el. Spera să devină cetăţean SUA, pentru a fi cu Ike în Statele Unite. Cu toate acestea, ea realiza faptul că era ridicol ca şeful de stat american de la Pentagon să aibă un supus britanic ca aghiotant personal.

Conform spuselor lui Kay, generalul îi spusese că ar putea face un copil împreună, dacă ar vrea ea. Dar relaţia lor a rămas platonică aproape un an – adică până în primăvara sau vara lui 1944. Când au vrut să se culce, Eisenhower a constatat că nu poate avea o erecţie. Mai târziu, şi-a explicat acest eşec datoritã degradării relaţiilor dintre el şi Mamie. „Vreau să-ţi spun că nu sunt amantul pe care ar fi trebuit să-l ai, Kay“, a zis generalul. „Simt că a murit ceva în mine. Nu deodată, dar puţin câte puţin. Au trecut ani de zile fără să mă gândesc să fac dragoste. Şi apoi, când m-am gândit… Când este singurul lucru la care mă gândesc de săptămâni în şir, am dat greş. N-am reuşit să fac nimic, draga mea.“ Au încercat din nou peste un an, cu acelaşi rezultat. „Aşteaptă, eşti prea excitat“, i-a spus Kay. „Va fi totul bine.“ „Ba nu va fi“, i-a răspuns el cu amărăciune. „Este prea târziu. Nu pot.“

Când s-a încheiat pacea, Ike a ştiut, indiferent ce i-a spus ei, că legătura lor trebuia întreruptă. La început, a încercat să-i aranjeze un post în Germania, la biroul succesorului său, generalul Lucius Clay, dar Kay n-a acceptat. Spre sfârşitul lui 1945, Eisenhower a plecat definitiv în Statele Unite. Kay mai spera că o s-o cheme să lucreze pentru el. Apoi a sosit un telex prin care personalul generalului era anunţat să se pregătească să-l urmeze în America peste zece zile. Dar telexul următor o excludea pe Summersby de pe lista celor programaţi să plece la Washington. Nu se dădea nici o explicaţie. Pe urmă, Kay a primit o scrisoare oficială, dictată, în care Ike îi spunea că nu putea s-o păstreze în personalul lui. Scuza avansată de Ike fusese aceea că nu putea fi WAC fără cetăţenie americană, care se obţinea în cinci ani. Şi el nu putea angaja un civil la Ministerul Apărării. Dar Kay nu s-a lăsat. A plecat singură la Washington şi a trecut pe la Pentagon, ca să revadă

niște vechi prieteni – și pe Ike. Generalul i-a vorbit politicos, dar distant. Pe urmă, și-a primit noile însărcinări WAC, care o trimiteau în California. Însă nu i-a plăcut acolo și și-a dat demisia, stabilindu-se la New York. Acolo, a reușit să dea peste Ike la Columbia University, unde s-a dus în mod special, ca să-l întâlnească, știind că era președintele acestei instituții. „Este imposibil, Kay. Nu pot face nimic", i-a spus el.

Kay a încercat periodic să restabilească legătura cu Ike. Generalul a evitat-o pe cât a putut, iar, când n-a putut, s-a purtat foarte oficial. În cele din urmă, a refuzat s-o mai vadă. Când, într-un rând, ea a încercat să fixeze o întâlnire printr-o scrisoare, Ike i-a scris drept răspuns: „Nu știu când ne-am putea vedea. Sunt foarte ocupat."

Legătura dintre ei se terminase. Kay a scris o carte, în 1948, Eisenhower a fost șeful meu, care s-a bucurat de succes, și a fost invitată să țină discursuri în toată țara. Era o carte care cuprindea numai lucruri de laudă la adresa generalului și nu făcea nici cea mai mică aluzie la relația dintre ei. Însă Ike s-a simțit stânjenit când i s-a trimis un exemplar din ea. Mareșalul Montgomery, care știa de legătura lor – el și Eisenhower nu s-au înghițit niciodată –, i-a cerut malițios un exemplar. Dar Eisenhower a susținut că nici nu văzuse cartea.

Kay s-a întors în Marea Britanie și, mai târziu, s-a căsătorit cu un bărbat pe nume Reginald Morgan. Mai sunt și alții care nu au crezut în relația lor. David Eisenhower, nepotul lui Ike, în cartea sa despre anii de război ai bunicului, recunoaște contribuția lui Kay ca membră a personalului lui Ike, dar spune că „a exagerat povestea romanțioasă."

WILBUR MILLS

Wilbur Mills s-a împușcat în picior. Constatând că n-a pățit mai nimic, s-a crezut invulnerabil, a căpătat curaj și s-a împușcat din nou. De data aceasta însă nu a mai fost la fel de norocos și a trebuit să-și ia adio de la cariera lui. Mills s-a născut în 1909 și a fost ales pentru prima oară în Congres în 1938 – ca deputat democrat de Arkansas. Wilbur a devenit președintele House Ways and Means Committee în 1958. Această funcție i-a conferit mare putere asupra legislației impozitelor. Uneori era considerat drept cea mai importantă persoană

din House. Anul 1974 l-a gãsit în aceeaşi funcţie, fiind reales cu credinţã de electorat la fiecare doi ani. Avea 65 de ani şi era cãsãtorit de patruzeci.

Pe 7 octombrie, în zona Washingtonului, autoritãţile au oprit o maşinã care circula cu farurile stinse la ora 2 a.m. „în mare vitezã.“ În maşinã era o femeie de 38 de ani, Annabella Battistella, originarã din Argentina, care locuia în Statele Unite în vremea aceea. Annabella a fugit şi s-a aruncat îmbrãcatã în Bazinul Colector al Râului Potomac, de unde a fost recuperatã imediat. Nu se ştie dacã a încercat sã se sinucidã sau dacã era prea beatã ca sã-şi mai dea seama ce fãcea. Cel de-al doilea ocupant al maşinii era congresmenul Mills, cu faţa însângeratã şi intoxicat.

Un martor al incidentului susţine cã i-a vãzut luptându-se în maşinã, înainte sã fie opriţi de po-liţie. Lui Wilbur îi curgea sânge din nas şi era zgâriat pe obraji. Reporterii care au relatat scena au susţinut cã poliţia l-a ferit pe unul dintre ocupanţii maşinii de fotograf, spunând: „Veniţi, domnule congresman, nu aveţi nevoie de publicitate negativã.“ Prima declaraţie din partea lui Mills referitoare la respectivul incident, a fost datã de Gene Goss, purtãtorul de cuvânt al congresmenului. Goss a declarat cã „Wilbur nu se afla în maşinã şi nu ştia nimic despre acea poveste.“

Peste câteva zile, pe 10 octombrie, Mills a recunoscut cã era în maşinã. Şi a motivat prima declaraţie spunând cã oamenii sãi nu înţeleseserã bine. Wilbur a declarat cã Battistella, care locuia aproape de el, era o prietenã apropiatã. Din spusele lui, reieşea cã femeii i se fãcuse rãu şi el împreunã cu alţii hotãrâserã s-o ducã acasã. Pe drum, a încercat sã iasã din maşinã şi a trebuit s-o reţinã. Femeia s-a lovit cu cotul de geam şi l-a spart. Aşa se explicau tãieturile de pe faţa lui. Wilbur a susţinut cã era „stânjenit şi umilit“ de întregul incident. Întrebat dacã a fost ceva între el şi Battistella, Mills a spus un „nu“ hotãrât.

Evenimentul picase cum nu se poate mai prost pentru Wilbur. Alegerile urmau sã se desfãşoare în mai puţin de-o lunã. Se spunea cã nu-i va fi prea uşor sã câştige. Mills nu-şi dãduse prea mult osteneala sã-şi convingã alegãtorii şi investise puţin bani în campania electoralã, motivând cã era prea ocupat la Washington. Un suporter de-al sãu i-a spus: „Cine o sã te mai creadã cã eşti foarte ocupat dupã ce s-a întâmplat duminicã noaptea?“ Alt prieten din Arkansas i-a atras de asemenea atenţia: „Îl credeam om serios. Nu avea ce sã caute la ora aceea cu o dansatoare.“

Mills s-a gândit să repare lucrurile, ducându-se acasă, în Arkansas, ca să intensifice campania electorală. La prima lui apariție publică pe 17 octombrie, după incidentul respectiv, când s-a adresat celor din Little Rock Jaycees, a recunoscut că era beat în noaptea cu pricina. După ce s-a scuzat, oamenii și-au salutat congresmenul cu aplauze și urale. Dar a avut mai puțin succes când s-a adresat elevilor și profesorilor de la un liceu, care l-au asaltat cu întrebări ostile. Mills s-a plâns că presa a mituit studenții cu bancnote de 5 $, ca să-l încolțească. Ulterior, el a fost atacat din amvon de un pastor dintr-un orășel.

Între timp, povestea Annabellei se răspândise. Fostă stripteuză, ea fusese poreclită odată „Dinamita Argentinei", deși era mai bine cunoscută sub numele de Fanne Foxe. În iulie 1973, când o cunoscuse Wilbur, Foxe lucra la un bar de noapte rău famat din Washington, Silver Slipper. La o lună după aceea, Mills și soția lui s-au mutat într-un apartament, în aceeași clădire cu Fanne. Cam de două ori pe lună, Fanne și Wilbur se duceau la Silver Slipper, unde congresmenul comanda șampanie pentru Fanne și dădea de băut tuturor. Cheltuia rareori mai puțin de 100 $ pe noapte. Odată a ajuns până la 1700 $, bani gheață. Încăierarea din mașină nu era prima, pentru că, într-o noapte, la Silver Slipper, cei doi se luaseră la bătaie, după ce Foxe observase că-i acorda prea multă atenție stripteuzei Vegas Vixen (Vulpoaica de Las Vegas). Foxe era despărțită de soțul ei, dar acesta stătea uneori în apartamentul ei. La un moment dat, după ce Fanne îl cunoscuse pe Mills și înainte de incidentul cu mașina, își dăduse demisia de la bar și nu se știa din ce trăiește.

Wilbur a câștigat fără probleme la alegeri. Lupta fusese mai strânsă decât altă dată, dar nu existase un pericol real. Congresmenul căzuse în rahat, dar aterizase în picioare. Fanne a anunțat că terminase definitiv cu soțul ei, care locuia în Argentina și fusese revoltat de publicitatea negativă la care fusese expusă. Dar a recunoscut că relația lor scârțâia dinainte de incident.

Dar pe Foxe o așteptau surprize plăcute. La jumătatea lui noiembrie, i s-a oferit un contract de două săptămâni, de 6000 $, să facă striptease la Boston Pilgrim Theatre, unde fusese prezentată drept „Bomba din Bazinul Colector al Washingtonului." Până atunci, câștigase maximum 700 $ pe săptămână. Fanne a discutat cu Mills despre noua ei slujbă, dar congresmenului nu i-a convenit. „Nu-mi place ce faci, Anna", i-a spus el. Când își dăduse demisia de la Silver Slipper, Mills a pus-o să-i promită că n-o să mai practice niciodată meseria ei.

Pe 31 noiembrie 1974, în ultima noapte de spectacol, Fanne a spus publicului: „Aş vrea să vă prezint pe cineva. Domnule Mills, domnule Mills, unde eşti?“ Wilbur a fost condus pe scenă, a salutat oamenii, i-a spus lui Foxe „scumpa mea argentiniancă“, iar apoi a plecat cu ea braţ la braţ. În culise, când l-au abordat reporterii, Mills se clătina şi s-a sprijinit de un scaun, susţinând că lua nişte medicamente pentru inimă, care-l făceau să pară „beat“.

Congresmenul a comentat apariţia sa pe scenă, spunând: „N-o să mă distrugă. Nimic nu mă poate distruge. Oamenii mă consideră un înger. O să fac o stea de cinema din ea.“ Pe urmă, a declarat că lansase vreo paisprezece fete până atunci, fără să le dea numele. O dată, a numit-o pe Shirley MacLaine. Când a fost întrebată ulterior, actriţa a râs şi a spus că nu are nici o legătură cu Mills.

De data aceasta, atitudinea lui Mills a stârnit mare scandal. Colegii l-au mustrat. I s-au retras o parte dintre prerogative şi s-a pus problema cenzurii. Arkansas Gazette, publicat în Little Rock, cel mai important ziar al statului, i-a cerut să renunţe la stripteuză sau să demisioneze. Era aceleaşi ziar care îi susţinuse candidatura cu numai o lună în urmă. Fanne a spus referitor la apariţia lui pe scenă: „Nu l-am invitat eu pe domnul Mills. El a spus că vrea să vină, pentru că nu are nimic de ascuns.“ Şi a mai adăugat: „Îl iubesc pe domnul Mills şi el mă iubeşte pe mine, dar nu suntem amanţi – doar prieteni foarte buni.“ Altă dată l-a caracterizat pe Mills drept „un suflet tânăr într-un trup de adult.“ Mills a declarat că a urcat pe scenă ca să pună capăt „insinuărilor“ referitoare la relaţia lui cu stripteuza. „Cred că am avut dreptate“, a spus el. „Deşi este posibil să mă fi înşelat.“ Foxe a primit şi alte contracte avantajoase.

Activitatea lui Wilbur a fost îngrădită pas cu pas. Mai întâi, i s-a retras dreptul de a mai numi membrii comitetului. După care i s-a dat un ultimatum: fie se interna într-un spital, fie pierdea funcţia de preşedinte. Se spune că toţi colegii săi erau revoltaţi de prejudiciile aduse nu numai propriei lui persoane, dar şi lor, în mod indirect. Wilbur s-a internat până la urmă, pe motiv că era epuizat. Au început să apară plângeri şi din partea alegătorilor. Guvernatorul de Arkansas era sunat de diverşi oameni care se interesau ce se putea face pentru ca Mills să fie înlăturat. Mills a susţinut că s-au primit şi telefoane de ameninţare la Little Rock. Pe 10 decembrie 1974, Mills a renunţat la funcţia de preşedinte al Comisiei. Iar pe 30 decembrie 1974 a pus toate cele întâmplate pe seama alcoolismului, jurând că va renunţa la acest

obicei pe viitor. A declarat, de asemenea, cã-şi va pãstra locul în Congres.

Wilbur a urmat o curã de dezalcoolizare şi a revenit în Congres abia în mai 1975. Între timp, Foxe sugerase cã era posibil ca ea şi congresmenul sã se cãsãtoreascã. La care Mills a comentat în glumã: „Sunt deja însurat. Doar n-o sã comit o bigamie." Fanne scrisese, de asemenea, o carte despre relaţia lor şi, când Wilbur a fost întrebat dacã era revoltat, a rãspuns. „Nu, nici un pic. Eram beat şi nu ştiam ce fac. Azi nu mai ştiu nimic despre aceastã femeie. Nu i-am citit cartea. M-a sunat înainte s-o publice şi mi-a spus cã au obligat-o sã scrie multe lucruri care nu erau adevãrate."

Wilbur n-a mai candidat pentru Congres şi cariera lui s-a sfârşit în decembrie 1976, dupã 37 de ani.

CECIL PARKINSON

Indiscreţiile lui Cecil Parkinson au dus la demisia lui din cabinetul Thatcher. Dar el a reuşit sã se reabiliteze cu uşurinţã. În scurt timp, şi-a recãpãtat postul. În schimb, femeia implicatã a tras toate ponoasele şi la propriu şi la figurat, demonstrând ce se poate întâmpla unei femei care încearcã sã obţinã dreptate, face prea mult zgomot şi deranjeazã „ordinea naturalã" a lucrurilor.

Parkinson s-a nãscut în 1931 şi a intrat prima oarã în Camera Comunelor în 1970, ca membru al Partidului Conservator. Uneia dintre speranţele partidului, omului de încredere al prim-ministrului Margaret Thatcher, i se profila un viitor promiţãtor. În 1938, el era membru al cabinetului – secretar de stat pentru comerţ şi industrie. Cecil s-a cãsãtorit cu Ann în 1957. Cei doi au avut trei fiice.

Private Eye, publicaţie de scandal din Marea Britanie, a aprins flacãra scandalului în toamna lui 1983, când a tipãrit un scurt articol în care se sugera cã o femeie pe nume Sara Keays trãia cu un politician. Din greşealã, în loc de Parkinson, au împroşcat cu noroi alt parlamentar. Dar confuzia s-a limpezit pe 5 octombrie 1983, când avocaţii lui Cecil au dat o declaraţie din partea clientului lor, prin care acesta recunoştea cã a întreţinut relaţii cu fosta sa secretarã – Sara Keays –, care urma sã-i nascã progenitura în ianuarie. Conform acestei declara-

ții, Cecil dorise să se însoare cu Sara, dar acum hotărâse să rămână cu soția lui. Relația lor durase câțiva ani și Parkison urma să facă aranjamentele financiare necesare pentru mamă și copil. Prin intermediul purtătorului ei de cuvânt, Thatcher a spus că era la curent cu declarația ministrului ei și că „nici nu s-a pus și nici nu se va pune" problema demisiei sale.

Inițial, s-a crezut că Cecil avea slabe șanse să supraviețuiască din punct de vedere politic acestui scandal. S-a considerat, de asemenea, că Thatcher aflase de legătura lui încă din aprilie 1982 – ceea ce nu era adevărat –, când Parkinson fusese inclus ln cabinetul de război pentru Insulele Falkland. Dar faptul că nu a trebuit să demisioneze imediat a fost un semn de respect și simpatie pentru o persoană care făcea parte din cercul ei de apropiați. Thatcher a continuat să considere întregul incident drept o „problemă personală."

La două zile după declarația sa, Cecil a apărut pentru prima oară în public, ținând un discurs la Clubul Parlamentar Eastbourne. A fost aplaudat la sosire și ovaționat la plecare. Parlamentarii locali au apreciat „remarcabilul curaj al lui Cecil." Dar nu toți au fost de aceeași părere. Biroul Central al Partidului Conservator a primit „un număr semnificativ de proteste" referitoare la atitudinea lui Cecil față de Sara și soția lui. Hastings Keays, tatăl Sarei, a declarat că, în jur de 1980, Parkinson i-a spus că se va căsători cu fiica lui. „M-am simțit înșelat", a spus bătrânul.

Până pe 10 octombrie, doar prim-ministrul declarase public că îșI susținea ministrul – ceilalți conservatori de frunte s-au abținut discret. Mulți dintre ei nu erau de acord cu Cecil și doreau să fie înlăturat. „Admir curajul prim-ministrului..." a spus unul dintre ei, „dar cred că zilele lui sunt numărate." Un sondaj efectuat pe un eșantion de 580 adulți a demonstrat că 62% erau de părere să nu demisioneze, iar 32% considerau că ar trebui s-o facă.

Peste câteva zile, Partidul Conservator, reunit la conferința de la Blackpool, și-a manifestat pe deplin solidaritatea. Câțiva vorbitori au menționat favorabil numele, ceea ce a atras aplauze prelungite din partea majorității. Cecil și-a făcut apariția pe scenă împreună cu Thatcher. Ceilalți miniștri erau și ei prezenți alături sau în spatele lui și el a fost aplaudat din nou de cei 5000 de delegați. Minoritatea, care nu a aplaudat, nu s-a făcut auzită. Unul singur, conservatorul Ivor Stanbrook, a spus despre Cecil că este „un afemeiat și un om prost." Ivor a fost revoltat de faptul că elita partidului voia să dea uitării acest incident. După părerea lui, Cecil ar fi trebuit să demisioneze.

Ziarul londonez Times a fost uimit de această atitudine şi a publicat un articol în care îşi exprima nedumerirea. Presa considera că Cecil ar fi trebuit să abordeze problema în genul „nu trebuie să se amestece nimeni în viaţa mea personală", aşa că nu ar fi fost necesar să dea în vileag toată povestea. Iar dacă a făcut-o, ar fi trebuit să demisioneze, aşa că, în concluzie „încurcase lucrurile în mod lamentabil." Deşi nu ştiau ce era mai rău: fapta sa în sine sau declararea ei publică. Dar reporterii de la Times nu aveau de unde să ştie, la vremea aceea, că Cecil nu dezvăluise povestea de bunăvoie, ci silit.

După conferinţa de pe 13 octombrie de la Blackpool, se părea că Parkinson avea să scape basma curată, fără să-şi vătămeze cariera. Presa a fost atenţionată blând de Partidul Conservator, iar acum 90% dintre telefoanele primite erau în favoarea lui Cecil. Parkinson însuşi spusese că nu avea de gând să demisioneze decât dacă „va înceta să fie o piesă importantă în guvern. Viitorul îi surâdea. Până pe 14 octombrie, la ora 2 a.m. când a citit la Blackpool, la fel ca Thatcher, copia unui articol care urma să apară în ziarul Times din ziua aceea. Articolul conţinea o lungă declaraţie dată de Sara Keays, în care relata întreaga poveste. Mai târziu, în dimineaţa aceea, în timp ce toată Anglia citea articolul, Parkinson şi-a înaintat demisia şi Thatcher a acceptat-o. Cecil şi-a păstrat locul în Camera Comunelor, hotărât să nu demisioneze. Sara se născuse în 1947. La 25 de ani se angajase secretară la parlamentarul nou-ales, Parkinson. Relaţia lor a început în jur de 1974 şi a continuat zece ani. „Cine îi vedea, îi considera doi colegi", declară un observator. Se implica în politică şi-l ajuta foarte mult. Lucra 12–14 ore pe zi pentru el." Cecil a cerut-o prima oară în căsătorie în 1979, dar s-a răzgândit repede, pe motiv că una dintre fiicele lui avea probleme cu drogurile. Legătura dintre ei s-a răcit şi Sara a lucrat în străinătate, timp de un an, ca secretară a Comisiei Europene de la Bruxelles. Se pare că tânăra a încercat să termine cu el atunci, în 1980, dar Parkinson s-a opus, convingând-o să se întoarcă şi să-şi reia postul de secretară în 1981. Cei doi intenţionau în continuare să se căsătorească. Conform spuselor tatălui Sarei, Cecil fixase şi data – iunie 1983.

În articolul din Times, Keays a declarat că a continuat această relaţie, numai pentru că spera că se vor căsători. Unul dintre motivele pentru care se hotărâse să dea cărţile pe faţă fusese acela că mass-media insinuase că ea ar fi încercat să-i întindă o cursă lui şi că parlamentarul nu o ceruse în căsătorie decât după ce rămăsese gravidă.

Sara aflase că era gravidă în mai 1983 şi Cecil refuzase să se mai însoare cu ea. Tânăra spune că putea accepta acest lucru, dar copilul ei

avea dreptul să-şi cunoască tatăl. În mai şi iunie, Keays l-a îndemnat pe Parkison să-i spună prim-ministrului. În anul acela, au avut loc alegerile şi, pe 9 iunie, Cecil a hotărât să se împace cu ea. A cerut-o în căsătorie şi ea a acceptat. Parkinson i-a promis de asemenea că o s-o informeze pe Thatcher de relaţia lor şi de faptul că o să dea divorţ. Iar în noaptea aceea i-a spus într-adevăr lui Thatcher şi familiei Sarei despre planurile lui. Sarei i s-a cerut să renunţe la slujbă şi să-i lase timp să aranjeze lucrurile. Keays a demisionat la sfârşitul lui iunie. Cecil a plecat în vacanţă în străinătate cu soţia şi copiii pe 5 august, după ce a asigurat-o mai întâi pe Sara că intenţiile lui erau aceleaşi. Spre sfârşitul lunii, Sara l-a informat pe parlamentar, care nu se întorsese din vacanţă, că presa aflase de povestea lor şi făcea presiuni asupra ei, dar nu spusese nimic. Ministrul a sfătuit-o să părăsească Londra – ceea ce a şi făcut – promiţându-i că o să discute cu ea la întoarcere. Pe 1 septembrie, s-au întâlnit la biroul lui din Londra şi i-a spus că s-a răzgândit din nou şi nu mai se căsătorea cu ea.

Cecil îi spusese într-adevăr lui Thatcher, în noaptea alegerilor de relaţia lui cu Keays. Dar, cu puţin timp înainte, prim-ministrul îi dăduse de înţeles că o să-l numească ministru de externe după alegeri. Era postul la care visase dintotdeauna şi pe care l-a pierdut după ce şi-a dezvăluit legătura. Thatcher i-a spus totuşi că va primi un minister şi, la câteva zile după alegeri, a fost numit la Comerţ şi Industrie. Când Thatcher a aflat de intenţiile lui de a se căsători cu Sara, l-a sfătuit să chibzuiască bine înainte să facă acest pas. Un prieten de-al lui Cecil, secretarul particular al lui Thatcher, Ian Gow, „a insistat chiar să urmeze sfatul prim-ministrului." Thatcher se gândea la soţia lui, Ann, şi la scandalul care ar fi izbucnit. Se pare că în vacanţa din august, Cecil i-a mărturisit escapada soţiei sale şi a fost iertat. Aşa s-ar explica atitudinea lui de pe 1 septembrie, când a respins-o din nou pe Sara. Această atitudine a bucurat-o pe Thatcher. Acum, şi Ann Parkison dorea să muşamalizeze întregul incident. Thatcher a tras sfori şi s-a amestecat în viaţa personală a ministrului ei, de aceea l-a susţinut public şi nu i-a cerut să demisioneze de la început. Ea considera că Cecil fusese destul de pedepsit, întrucât rămăsese fără ministerul mult–visat.

Întâlnirea din 1 septembrie a pus capăt legăturii dintre Keays şi Cecil, dar a rămas un subiect de bârfă în cercurile politice. Un politician laburist a transmis ceea ce ştia pe adresa lui Daily Mirror, publicaţie cu orientare laburistă. Dar cei de la ziar nu au publicat nimic, susţinând că „nu voiau să se amestece în viaţa personală a unui

om.“ De aici, zvonurile au ajuns la Private Eye, care s-a dovedit mai puţin discret. Între timp, Sara, l-a tot rugat pe Parkinson să dea o declaraţie, pentru a lămuri lucrurile. L-a prevenit că, dacă refuza, o s-o dea ea, ca să se apere. Cecil a acceptat doar să recunoască paternitatea copilului în comunicatul din 5 octombrie.

După ce a demisionat, Times a susţinut că a intervievat un eşantion ales la întâmplare dintre cei care l-au votat pe Cecil şi majoritatea ţineau cu el. Cu toate acestea, un sondaj efectuat de Sunday Times a demonstrat că 59% erau de acord cu demisia ministrului, în timp ce 37% considerau că ar fi trebuit să rămână. Acelaşi sondaj a arătat că 55% considerau incidentul o problemă personală, care nu avea nici o legătură cu politica, în timp ce relaţiile sexuale extraconjugale erau criticate de 71% şi aprobate de 23%. 40% credeau că Sara va avea cel mai mult de suferit, 26% indicau copilul şi numai 14% îi desemnau pe Cecil şi Sara. Alt sondaj a ajuns la concluzia că femeile îl înţelegeau mai mult pe Parkinson decât bărbaţii. 34% dintre bărbaţi erau de părere că n-ar fi trebuit să demisioneze, dar femeile împărtăşeau această părere în proporţie de 42%.

Times a publicat multe fotografii cu Cecil şi familia – toţi fericiţi şi zâmbitori – în timpul scandalului, în timp ce cu Sara nu au apărut decât câteva poze. Acest ziar a dat vina pe celelalte publicaţii şi pe Sara. Un cetăţean intervievat a spus: „Viaţa lui personală nu are nimic de-a face cu viaţa lui publică.“ Altul a spus: „Nu trebuia să-i promită că se însoară cu ea, dar şi femeia a fost naivă să-şi imagineze că o s-o facă.“

Prietenii lui Cecil au tăbărât pe Keays şi „au acuzat-o că vrea să-i distrugă cariera fostului ei amant.“ Unul dintre miniştri a spus: „Este remarcabil că a rezistat în timpul campaniei cu femeia aceea care îl suna de două ori pe zi şi-l pisa la cap cu divorţul. Ar trebui să-i fim recunoscători că n-a cedat nervos.“

Sara activa şi ea în Partidul Conservator şi a întrevăzut o posibilă carieră politică. Ea a încercat să fie nominalizată pentru un loc în Parlament, ca reprezentantă a provinciei Bermondsey, dar Peter Davis i-a luat-o înainte cu un vot – acest lucru se întâmpla în 1982. Pe neaşteptate, peste o săptămână, Davis a demisionat brusc şi a fost necesară repetarea alegerilor. Afacerile nu-i lăsau timp să se ocupe de candidatură, aşa că s-a retras. Unii membri marcanţi ai Partidului Conservator de la filiala locală doreau ca Sara să-i ia locul. Dar au intervenit cei de la centru şi au decis să iniţieze un proces riguros de selecţie. S-a alcătuit o listă scurtă – numai bărbaţi. Sara a fost intervievată numai după ce se discutase mai întâi cu vreo treizeci–patruze-

ci de bărbați. Unul dintre motivele respingerii ei a fost acela că partidul nu voia ca „o femeie să candideze împotriva domnului Peter Tatchell, reprezentantul laburist."

Cecil îi spusese Sarei că n-avea rost să candideze pentru Bermondsey, pentru că Partidul Conservator nu avea nici o șansă, așa că ar trebui să opteze pentru altă circumscripție electorală, chiar dacă locuia în Bermondsey. După ce legătura lor a luat sfârșit, Keays a susținut că fostul ei amant a intervenit pentru a-i bloca șansele, temându-se că o să atragă atenția mass-media și că reporterii o să-i lege numele de al lui. După ce Parkinson a demisionat din guvern, numele Sarei a fost scos de pe lista candidaților conservatori și partidul a refuzat să-i dea explicații. A afirmat de asemenea că personaje suspuse au făcut presiuni asupra membrilor familiei ei, sfătuindu-i să nu-i ia apărarea. „Partidul Conservator era hotărât să mă înlăture", afirmă Sara furioasă, „în cel mai laș și murdar mod posibil. Și au continuat să-l pârtinească pe Cecil." În 1987, a anunțat că n-o să-i susțină pe conservatori în alegerile din acel an.

Keays a născut o fiică pe 31 decembrie 1983. Ziarele menționaseră adesea că Parkinson îi oferise uriașa sumă de 100.000 de lire, dar realitatea era că, până în vara lui 1984, nu primise în total decât 5.000 de la ministru. Referindu-se la sumele vehiculate, Sara a spus: „Nu mă îndoiesc că Cecil sau cineva apropiat a lansat aceste cifre ca să întoarcă opinia publică împotriva mea."

Casa în care locuia Sara a fost spartă de hoți în 1985. Sara a afirmat că ofițerul anchetator i-a spus că „Downing Street 10 a ordonat să nu apară nimic în presă în legătură cu acest incident". Din casă nu s-a luat nimic decât unul sau două jurnale personale de-ale Sarei. Sara a susținut că Parkinson îi împărtășise câteva dintre secretele cabinetului de război din timpul conflictului Falkland. Scotland Yard i-a interogat pe ambii amanți ca să vadă dacă s-au scurs într-adevăr secrete de stat. După ce a discutat cu ea, Scotland Yardul i-a dat să semneze transcrierea interviului. Dar Sara a refuzat, pentru că nu era de acord cu ce era scris acolo. Printre altele, se spunea că „nu primise niciodată informații secrete." Această declarație era menită să-l scoată basma curată pe Cecil. De fapt, este exact ce a făcut Scotland Yardul după aceea. În 1987, casa Sarei a fost prădată din nou. De data aceasta, a fost atenționată de poliție că locuința tatălui ei ar putea avea aceeași soartă. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Parkinson a jucat un rol-cheie în alegerile generale din 1987. A fost unul dintre puținii Tory aleși să pledeze cauza partidului la radio și TV.

Și-a câștigat detașat un loc în Parlament, cu 51,8% din voturi. În 1983 obținuse 54,1. După alegerile din 1987, Thatcher l-a numit pe Parkinson în cabinetul ei, ca secretar de Stat pentru Energie.

În august 1986, Keays a confirmat faptul că fiica ei, Flora, suferea de epilepsie. Cecil nu văzuse nici copilul, nici mama de la naștere. Flora a suferit o operație pe creier în 1988. La o lună după aceea, Cecil a fost de acord, după ce i s-a intentat proces, să mărească întreținerea fiicei sale la 10.000 lire sterline pe an, de la 3.000, cât stabilise instanța la nașterea ei. Magistrații au fost de acord cu noua sumă, pe motiv că întreținerea copilului „crescuse substanțial."

WAYNE HAYS

Când Wayne Hays a fost prins cu pantalonii în vine, a făcut la fel ca alții, adică a mințit, agravându-și situația. Atitudinea lui a fost atât de revoltătoare, încât colegii lui de partid s-au văzut nevoiți să-l înlăture. Dar a plecat nepedepsit, pentru că reușise să ajungă la o înțelegere.

Wayne a fost ales pentru prima oară în Parlamentul Statelor Unite din partea Partidului Democrat, ca reprezentant al statului Ohio, în 1948. Din doi în doi ani, timp de treisprezece legislaturi, a fost reales, uneori cu 70%–80% din voturi. În primăvara lui 1976, a prezidat patru comitete, The House Administration Committee fiind cel mai important. Hays s-a născut în 1911. S-a căsătorit cu prima lui soție, Martha, în 1937 și au divorțat în 1975. Pe 13 aprilie, s-a însurat cu Patricia Peak – care avea în jur de 40 de ani – secretara lui de la biroul din Ohio.

Elizabeth Ray avea 27 de ani – ulterior a spus că avea 33 – și făcea parte din personalul comitetului House Administration. La sfârșitul lui mai 1976, s-a dus la sediul ziarului Washington Post cu o poveste fierbinte. Ray a spus că era amanta lui Hays de doi ani. Deși era plătită cu 14.000 $ pe an, a afirmat că „nu știu să dactilografiez, să țin niște dosare sau să vorbesc la telefon." Se hotărâse să dea pe față relația lor pentru că se temea de Hays. Afirmațiile ei au fost negate cu vehemență de președintele comitetului, care mărturisea că avea o căsătorie fericită. Wayne a declarat ziarului Post că Ray lucra pentru alt membru al comitetului de administrație, Mendel J. Davis (Dem – S.C.). Ray

apãrea pe lista comitetului ca membru al personalului administrativ. „Nu este adevărat, s-a revoltat Hays. Fata urmează un tratament psihiatric. Iată ce răsplată am primit pentru că am încercat să ajut o persoană bolnavă.“ Când a fost întrebat, David a spus că Elizabeth lucrase pentru el o singură lună, în vara lui 1975, iar despre talentele ei de secretară a afirmat: „Nu bate 300 de cuvinte pe minut, dar se descurcă.“

A doua zi, Wayne a continuat să nege, dar a recunoscut implicit că tânăra făcea parte din personalul lui, dar că „lucra opt ore pe zi, ca toți ceilalți.“ A negat și că cinase cu ea. Dar doi reporteri îi văzuseră, cu o săptămână înainte. Atunci Wayne a retractat, afirmând că nu a stat mai mult de douăzeci de minute în restaurant. A susținut că a fost chemat de Ray pentru că nu avea bani și-i era foame. Așa că i-a cumpărat un sandwich, i-a dat 5 $ și a plecat. Furios, Hays a dat vina pe ziarul Post, acuzându-l că „a declanșat de mult o vendetă politică împotriva mea“. Întrebat despre abilitățile secretariale ale lui Ray, alt membru al comisiei, Frank Thompson Jr., a susținut de asemenea că „se descurcă.“

A mai trecut o zi și Departamentul de Justiție a afirmat că va cerceta acuzațiile care se aduc congresmenului, potrivit cărora ar fi angajat-o pe Ray într-un post guvernamental, în schimbul unor favoruri sexuale. Femeia începuse să dea amănunte. Spusese că i se oferise un birou în Capitol Hill, dar își petrecea puțin timp acolo. În general, Wayne o scotea la cină de două ori pe săptămână, la restaurante din Arlington, după care o ducea la ea acasă și întreținea relații sexuale. A repetat că s-a hotărât să dea totul pe față din cauza amenințărilor lui Hays și pentru că se temea să mai primească pe degeaba salariul guvernamental.

Între timp, Hays nega toate acuzațiile care i se aduceau. „Nu m-am culcat niciodată cu ea“, a spus el. „Relația noastră era strict profesională“. În privința talentelor ei secretariale, a afirmat: „Lucra bine, dacă o supravegheai îndeaproape. Bătea la mașină, ținea dosarele în ordine și se pricepea să răspundă la telefon.“ Hays a concediat-o pe Ray la scurt timp după izbucnirea scandalului, nu pentru acuzațiile pe care i le adusese, ci pentru că lipsise de la serviciu. Furios, învinuia ziarul Post și pe Ray, „care m-a dus de nas… Dar n-o să se mai întâmple, pentru că sunt prea bătrân pentru asta.“ Afirmația lui Wayne, potrivit căreia Ray urma un tratament psihiatric, a fost susținută de Kenneth L. Gray – fostul patron al lui Elizabeth –, care a spus că s-a tratat cinci sau șase ani și „avea probleme grave, de genul Dr. Jekyll – Mr. Hyde.“ Ray a recunoscut că a urmat tratament psihiatric, dar numai din cauza stresului provocat de legătura ei cu congresmenul.

Elizabeth Ray lucrase ca chelneriţă, funcţionară la o firmă de închiriat maşini şi stewardesă. Se angajase prima oară în Capitol Hill şi făcuse parte din personalul lui Gray, în 1970 – 1972. Un purtător de cuvânt al lui Gray a spus că s-a descurcat destul de bine, dar „crea veşnic neplăceri." În ultimele luni ale lui 1974, lucra deja pentru Hays şi primea 11.000 $ pe an. La sfârşitul lui 1975, a plecat să-şi încerce norocul la Hollywood. Când s-a întors la Washington, în iulie 1975, Wayne i-a aranjat să facă parte din personalul lui Davis. Luna următoare, Hays a transferat-o la biroul lui, mărindu-i salariul la 14.000 $ pe an. Unii susţin că s-a înfuriat când şeful ei s-a căsătorit cu Peak şi că acesta ar fi fost adevăratul motiv pentru care a făcut publică relaţia lor.

După câteva zile, Hays a limpezit în sfârşit lucrurile. Într-un discurs la House of Representatives, ţinut pe 25 mai, a recunoscut că a avut o „relaţie personală" cu fosta sa angajată, o perioadă îndelungată de timp. Relaţia a fost, „acceptată de bunăvoie şi de unul, şi de celălalt." A susţinut că nu a angajat-o ca să-i fie amantă, dar a recunoscut că „a comis o gravă eroare când a ascuns faptele." Conform spuselor congresmenului, a prevenit-o pe Ray că o s-o ceară în căsătorie pe Patricia Peak şi trebuia să se despartă. La care au apucat-o istericalele şi l-a ameninţat că se sinucide – la fel cum făcuse şi altă dată. L-a ameninţat totodată că o să-l şantajeze şi o să-i distrugă logodna. Aşa s-ar explica şi de ce a negat la început relaţia lor: „Ca să-mi protejez noua soţie."

Ziaristul Jack Anderson a spus că Ray îi prezentase cazul Hays cu doi ani înainte. Fusese intervievată de doi oameni de-ai lui, dar ajunseseră la concluzia că era „ciudată şi rece... Nu am scris nici un articol despre povestea ei, pentru că tipa ni s-a părut cam ţicnită." În 1974, Ray se împrietenise cu un patron de restaurant din Washington şi distrusese maşina unei femei pe care o bănuia că vrea să-i fure prietenul. A fost condamnată la şase luni cu suspendare.

Nici trecutul lui Hays nu era prea curat. Cineva a raportat FBI-ului despre o femeie care lucrase odată pentru congresmen. Conform acestei persoane, femeia fusese angajată numai după ce acceptase să se culce cu el de câteva ori pe săptămână. În cele din urmă, îşi dăduse demisia, când Hays îi propusese să se reguleze pe biroul lui, în pauza de prânz. În ianuarie 1975, The New York Times a investigat o declaraţie care susţinea că Hays o lovise pe Peak – pe atunci secretara lui – în biroul său din Ohio. Hays nu a comentat această acuzaţie şi le-a sugerat reporterilor să discute cu medicul lui Peak. Iar acesta le-a

spus cã femeia intrase în spital nu pentru cã o lovise Wayne, ci pentru cã „avea o mulțime de probleme emoționale."

Mulți se bucurau de dificultățile prin care trecea Hays. Nu era un om iubit la serviciu, fiind descris adesea drept „autoritar și neiertător." Când preluase președinția consiliului, în 1971, avea 28 de angajați. Iar, când a izbucnit scandalul, personalul său se ridica la 274 de oameni. Era clar o exagerare, mai ales cã Hays era cel care-i criticase adesea pe cei care încãrcau statul de platã. În 1966, condusese o investigație legatã de același motiv, împotriva lui Adam Clayton Powell, care dusese la excluderea acestuia din House Committee. În 1972, Hays a anunțat cã formase o comisie specialã, care sã investigheze câți angajați inutili existau în total. Când voia ceva, trebuia sã se facã imediat și-i critica nemilos pe subalternii care nu se grãbeau sã-i îndeplinească ordinele. Înainte sã depunã mãrturie, le-a spus colegilor: „Am dat de bucluc. Am nevoie de tot ajutorul pe care mi-l puteți da." Și culmea este cã i l-au dat.

La o zi dupã declarație, Wayne a susținut cã Elizabeth l-a șantajat și cã a trebuit sã-i plãteascã 1000 $ în ultima lunã, ca sã-i astupe gura. A spus de asemenea cã putea dovedi 325 $ din suma respectivã. Întrebat de reporteri de ce nu a anunțat autoritățile, le-a rãspuns: „Nu ar fi avut nici un rost. F.B.I.-ul este pornit sã mã distrugã." Între timp, unii reprezentanți ai House Committee fãceau deja demersuri pentru a-i retrage președinția. Se spune cã ar fi avut aprobarea tacitã a conducerii Partidului Democrat. La o sãptãmânã de la izbucnirea scandalului, Ray a anunțat cã va publica o carte cu aventurile ei în Capitol Hill. Aceasta a apãrut pe 4 iulie și ajunsese la un tiraj de 1,6 milioane de exemplare la o lunã dupã publicare. Pe 4 iulie se împliniserã șase sãptãmâni de la respectivul incident. Cartea a figurat pe lista best-seller-urilor.

Dar opinia publicã l-a susținut, se pare, în circumscripția lui din Ohio, unde 95% dintre apelurile fãcute la sediul partidului au fost în favoarea sa. Unii chiar l-au admirat cã mai putea sã „satisfacã fete tinere" la 65 de ani. Samuel Lofton, primarul orãșelului Bridgeport, a spus: „Oamenii nu sunt supãrați pe el pentru cã și-a luat o amantã tânãrã, ci pentru cã o întreținea pe banii contribuabililor." Dar nimeni nu fãcea mare caz pe aceastã temã.

Dar nu toți erau atât de indiferenți ca electoratul din Ohio. La începutul lui iunie, congresmenii fãceau presiuni pentru înlãturarea lui din funcție. Toți cei 75 de reprezentanți în Congres ai partidului erau de aceeași pãrere. Wayne a încercat sã încheie o înțelegere, oferindu-se sã elibereze temporar președinția unei comisii, și anume, The

Democratic National Congressional Committee, până când limpezea acuzaţiile care i se aduceau. Dar nu a fost de ajuns şi, pe 9 iunie, a fost scos permanent din funcţia de preşedinte a acelei comisii. Două nopţi mai târziu, pe 11 iunie, Wayne a intrat în comă pentru că luase o doză dublă de somnifere. S-a considerat o posibilă încercare de sinucidere. Dar Hays a negat această insinuare, atunci când s-a adresat mulţimii din Ohio, pe 4 iulie. A fost un accident, a spus el. Cei 200 de oameni prezenţi l-au ovaţionat.

Dar s-a continuat să se facă presiuni asupra lui şi pe 18 iunie. Wayne şi-a anunţat demisia din mult-preţuitul post de preşedinte al Administration Committee. Pe 13 august, a anunţat că nu va mai candida la următoarele alegeri pentru congres, din noiembrie. A motivat că este bolnav „din cauza necazurilor prin care a trecut familia mea, din cauza ziarului Washington Post." Şi pe 1 septembrie şi-a anunţat demisia din House.

În următoarele două luni care au trecut între supradoza de somnifere şi demisie, Wayne a acuzat atât probleme psihice, cât şi fizice. Totuşi, a fost în stare să lupte, pentru a încheia o înţelegere convenabilă. Înainte să-şi depună demisia, Hays şi prietenii lui au încercat să obţină o asigurare de la House, în care să se specifice că nu se vor lua alte măsuri împotriva lui după plecarea sa. Răspunsul oficial a fost: „Nu putem garanta aşa ceva." Cu toate acestea, chiar în seara demisiei, Comitetul de Etică a votat cu 12 la 0 încheierea investigaţiei de trei luni a cazului Hays. Dar au negat că au încheiat o înţelegere cu Hays. Au susţinut că au renunţat la investigaţie, pentru că aceasta nu-şi mai avea rostul după demisie. Şi Departamentul de Justiţie a renunţat la investigaţie. Wayne s-a ales cu o pensie de 30.000 $ anual.

Un membru al Comitetului de Etică a afirmat că nu merita să-şi piardă timpul cu cazul Hays. În timpul negocierilor, Hays le-a spus prietenilor că intenţiona să fie reales şi să-şi recâştige postul de preşedinte. I-a spus lui Frank Thompson Jr. – care l-a înlocuit ca preşedinte al Administraţiei – că nu va candida împotriva lui anul următor, dacă Thompson va opri audierile finale. Thompson a refuzat şi dovezile descoperite ulterior l-au subminat şi mai mult pe Hays. În tot acest timp, un prieten congresmen al lui Wayne a răspândit zvonul că Hays era foarte deprimat şi stresul îi provocase o uşoară parezã la mâna dreaptă.

În noiembrie 1978, Hays a câştigat alegerile ca reprezentat al statului Ohio. Oponentul său republican i-a promis că nu se va folosi de scandal în spoturile lui publicitare din timpul campaniei – dar a făcut-

o. Însă această tehnică s-a întors împotriva lui. Peste doi ani, în alegerile din noiembrie din 1980, Hays a pierdut, fiind învins de un tânăr de 26 de ani, care-şi depusese prima oară candidatura. Dar Hays nu s-a lăsat. A candidat din nou în noiembrie şi a obţinut un loc în Comisia pentru Educaţie din Ohio. Hays a decedat în februarie 1989.

Un coleg l-a caracterizat pe Wayne drept „cel mai meschin om din Congres." Altcineva considera că era un „dictator de doi bani". După scandal, un scriitor spunea în concluzie: „Nu morala personală a lui Hays a revoltat publicul, ci atitudinea şi afacerile lui."

FRANKLIN ROOSEVELT

La fel ca în cazul lui Eisenhower, legătura extraconjugală a lui Franklin Delano Roosevelt nu a ieşit la iveală decât după zeci de ani de la consumarea ei. Şi la fel ca Ike, FDR s-a limitat la o singură aventură – deşi nu toţi sunt de aceeaşi părere. Escapada lui a transformat o căsătorie şubredă într-una nefericită, lipsită de sex, menţinând însă aparenţele. Franklin s-a născut pe 30 ianuarie 1882 şi a murit pe 12 aprilie 1945. S-a căsătorit cu Eleanor pe 17 martie 1905. FDR a fost preşedintele Statelor Unite din 1933 până la moarte.

Legătura extraconjugală a lui FDR a fost, în parte, consecinţa abordării pudice a sexului şi planningului familial, în vremea aceea. Ultimul copil al lui Eleanor s-a născut în martie 1916, fiind al şaselea. Nu mai voia alţii, dar nu ştia nimic despre contracepţie şi nici nu ştia cum să deschidă subiectul. Din 1915, cei doi soţi au avut dormitoare separate. Elliott Roosevelt fiul a spus că „ignoranţa lui Eleanor, care nu se pricepea să evite o sarcină nedorită, nu i-a lăsat altă soluţie decât abstinenţa." Mândria şi timiditatea ei au împiedicat-o să ceară sfatul unei prietene sau unui medic. Dar a fost mai mult decât teama de a nu rămâne gravidă. Lui Eleanor nu-i plăcea, pur şi simplu, să facă dragoste. Câţiva ani mai târziu, i-a spus fiicei sale, Anna, că sexul „era un chin care trebuia suportat."

Lucy Page Mercer a fost angajată de Eleanor la începutul lui 1914, ca secretară cu probleme sociale. Venea la ea de trei ori pe săptămână, dimineaţa. Avea 22 de ani şi era plătită cu 25 $ săptămânal. Lucy a făcut impresie bună familiei şi uneori era invitată la petreceri şi

dineuri, unde era nevoie de o femeie în plus. Mama lui FDR, Sara, scria despre ea: „Domnișoara Mercer este aici. E atât de dulce și atentă! Pur și simplu, te adorã, Eleanor.“ Descrisã drept o fatã drãguță, inimoasã, fermecãtoare și plãcutã, Mercer era exact opusul doamnei Roosevelt, care era o femeie serioasã și lipsitã de umor. Mercer provenea dintr-o familie „bunã”, care sãrãcise însã. De aceea, fusese educatã în așa fel încât sã-și poatã câștiga existența. În aprilie 1917, Lucy a plecat de la familia Roosevelt și s-a angajat voluntar ca yeomanette*. A fost eliberatã din serviciu în luna octombrie a aceluiași an. Cât timp a activat în forțele navale, a locuit alãturi de reședința soților Roosevelt din Washington.

Nu se știe exact când a început relația lor – în orice caz, cel mai târziu în vara lui 1916–1917. Eleanor și-a petrecut vara lui 1916 la reședința de vacanță a familiei de la Campobello. În scrisorile sale, Franklin îi spunea cã era absorbit de muncã. Pe atunci, toți cei care își permiteau un asemenea lux obișnuiau sã plece în timpul verii din capitalã, pentru a scãpa de cãldura umedã, înãbușitoare. În vara lui 1917, Eleanor devenise deja suspicioasã, pentru cã începuserã deja bârfele. În timpul absenței sale, Franklin fusese vãzut într-un grup de prieteni din care fãcea parte și Lucy. De obicei, numele lui Mercer era legat de cel al lui Nigel Lawm, un prieten de-al lui FDR: probabil ca sã abatã suspiciunile. Dar, uneori, Lucy și FDR apãruserã singuri.

În vara lui 1917, Eleanor și-a întârziat plecarea la Campobello pânã la 15 iulie, dupã ce s-a certat cu soțul ei. FDR a îndemnat-o sã plece, ca sã scape de cãldura sufocantã. Se pare cã cearta s-a iscat din cauza lui Lucy. Mai târziu, în vara aceea, i-a scris soțului ei, dându-i de înțeles sã aparã imediat la Campobello. „Nu uita, contez pe tine pe 26. Amenințarea mea nu a fost în van.“ Îl amenințase probabil cã o sã-l pãrãseascã. FDR i-a respectat dorința și Eleanor a încercat probabil sã punã capãt aventurii lui, apelând la ajutorul soacrei sale, Sara. Dar FDR a negat cã ar avea altã femeie.

Una dintre persoanele care a încurajat escapada lui Franklin și a contribuit la rãspândirea bârfelor a fost verișoara celor doi soți, Alice Roosevelt. Alice îi invita la cinã pe Lucy și pe FDR, iar apoi murea de nerãbdare sã șoptească „secretul“ la urechea lui Eleanor, dar ea nu voia s-o asculte. I-a mãrturisit lui FDR cã „n-am vrut s-o ascult, pentru cã nu vreau sã aflu lucruri pe care soțul meu nu dorește sã mi le comunice, așa cã i-am spus sã mã scuteascã de secretele ei.“ Când a fost întrebatã de ce îi invita la cinã pe Lucy și pe FDR, Alice a rãspuns: „Am fãcut-

o pentru Franklin. Merita şi el să se distreze. Iar cu Elizabeth, asta era imposibil."

Dar lucrurile au ieşit la luminã pe 20 septembrie 1928, când FDR tocmai se întorsese din Europa, bolnav de pneumonie. În timp ce zãcea în pat, Eleanor i-a desfãcut bagajul şi i-a gãsit scrisori compromiţãtoare de la Lucy. FDR a recunoscut cã a înşelat-o pentru prima oarã. Eleanor a rãmas însã cu un gust amar, fiindcã o dãduse la o parte după treisprezece ani de cãsãtorie şi o mulţime de copii, pentru o femeie mai tânãrã. Înarmatã cu dovezile de care avea nevoie, şi-a luat-o pe Sara drept aliatã.

La început, Eleanor a vrut să divorţeze – şi soţul ei a fost de acord. Dar Sara a ameninţat cã-l dezmoşteneşte pe Franklin. Discuţiile care au urmat au lãmurit, se pare, lucrurile. În final, s-a ajuns la concluzia cã divorţul şi/sau separarea nu puteau fi acceptate, din cauza efectului care l-ar avea asupra copiilor, a ameninţãrii Sarei, a impactului negativ asupra carierei sale politice şi a faptului cã Mercer, care era catolicã, n-ar fi acceptat, probabil să se mãrite cu un bãrbat divorţat. FDR a promis cã va pune capãt „legãturii sale romantice" cu Lucy şi cã n-o să se mai întâlnească niciodatã cu ea. Una dintre rudele lui Lucy a spus cã principalul factor era acela cã „Eleanor nu era dispusã să se dea la o parte." Sau poate cã asta era explicaţia datã de Roosevelt, pentru a scãpa dintr-o situaţie dificilã.

Eleanor s-a simţit atât de jignitã de legãtura lor, încât n-a pomenit-o în nici una dintre cãrţile pe care le-a scris. Vor trece mulţi ani până s-o discute chiar şi cu cei mai apropiaţi prieteni. Peste câţiva ani, a spus referitor la acest incident: „Am o memorie de elefant. Pot să iert, dar nu pot să uit." La un sfert de secol de la legãtura soţului ei, i-a declarat unui reporter: „Am simţit cã-mi fuge pãmântul de sub picioare. M-a confruntat pentru prima oarã în mod sincer pe mine, cu lumea mea." După aceastã întâmplare, şi-a croit propria ei viaţã, diferitã de cea a soţului ei.

Cei doi soţi s-au împãcat, cel puţin de ochii lumii, dar durerea a rãmas pentru tot restul existenţei lor. Elliot îşi aminteşte: „Mama avea o încãpãţânare de fier. S-a hotãrât să nu mai aibã de-a face cu tata, deşi el se umilea în mod penibil, încercând să se reabiliteze în ochii ei... Pentru tot restul vieţii lor, nu au mai avut parte de o relaţie adevãratã... Au existat puţine momente fericite... Nu şi-au mai regãsit niciodatã fericirea."

Lucy s-a angajat guvernantã la un crescãtor de câini bogat, rãmas vãduv de curând, Winthrop Rutherfurd. Cei doi s-au cãsãtorit în 1920,

când ea avea 29 de ani şi el 58. Pe parcursul anilor, FDR a mai păstrat legătura cu ea, fără ştirea lui Eleanor. Lucy a primit invitaţie la prima lui inaugurare şi a fost prezentă când şi-a ţinut discursul la Convenţia Democrată din 1936. Când bătrânul Rutherfurd era pe moarte, în 1941, în urma unei apoplexii, FDR şi Lucy se întâlneau regulat la Washington. Agenţii de la Secret Service îl duceau pe Franklin la întâlnire, pe Canal Road, în afara Georgetown-ului, unde Lucy îl aştepta în maşină. Pe urmă, se plimbau şi discutau. După moartea soţului ei, în 1944, Lucy a venit de câteva ori la Casa Albă, când Eleanor era plecată. De obicei, era însoţită de o fiică sau de unul dintre copiii ei vitregi. Aceste întâlniri nu erau clandestine şi nu însemnau decât o revedere între doi vechi prieteni.

Fiica lui Roosevelt, Anna, care s-a mutat la Casa Albă, ca să-şi ajute tatăl, îşi aminteşte că a aranjat multe dineuri la care Lucy era prezentă şi mama ei lipsea. S-a spus, de asemenea, că Franklin se abătea pe la Lucy, în drum spre reşedinţa sa de vacanţă din Warm Springs, Georgia. Aceste întâlniri aveau loc la proprietatea din Carolina de Sud a lui Bernard Baruch, în apropiere de casa familiei Rutherod din Aiken, Carolina de Nord.

În ziua în care Franklin a căzut mort, erau prezenţi câţiva – printre care şi Lucy. Eleanor a fost şi mai mâhnită când a aflat acest lucru. I s-a spus că se întâlniseră pe parcursul anilor şi că cinase în diverse ocazii la Casa Albă. Deşi s-a abţinut de ochii lumii, cei apropiaţi au spus: „Era furioasă că Lucy fusese prezentă când soţul ei murise." Iar, când a aflat totul, a fost „şi mai furioasă... I-a reproşat Annei şi a făcut o scenă foarte urâtă."

„Mama a fost foarte supărată", îşi aminteşte Anna. „Deşi nu lăsa nimic să se vadă, s-a supărat rău pe mine. Mă întrebam dacă acest lucru va afecta relaţia dintre noi două. Dar i-a trecut supărarea după două-trei zile şi, pe urmă, nu a mai discutat niciodată despre asta." Anna se va întreba întotdeauna dacă mama ei o iertase cu adevărat.

După moartea soţului ei, Eleanor le-a spus prietenilor că nu-l mai iubise pe FDR după escapada lui, dar „îşi respectase soţul şi crezuse în idealurile lui."

Fiul lui FDR, Elliot, a declarat că tatăl lui a avut o aventură şi cu Marguerite „Missy" LeHand, care a fost ani de zile mâna lui dreaptă şi a lucrat pentru el din 1920 până în 1941. A îndeplinit, într-adevăr, multe dintre obligaţiile unei soţii – de exemplu se ocupa de recepţii –, dar numai pentru că Eleanor era adesea absentă. Missy nu s-a căsătorit niciodată şi şi-a distrus sănătatea în slujba şefului ei. În 1927, a făcut

un atac de cord, apoi apoplexie, în 1941, şi a murit de embolie cerebralã, în 1944. Mulţi dintre cei care au scris despre Roosevelt, inclusiv fiul sãu, James, susţin cã FDR a fost combinat cu LeHand, deşi, probabil, aceasta n-a fost decât o funcţionarã devotatã. Un biograf recent al lui FDR pomeneşte de Livingston Davis, prietenã din colegiu a lui FDR, care s-a angajat în echipa lui în 1917. Davis susţine cã FDR era un afemeiat şi cã Mercer nu a fost singura lui aventurã. Dupã pãrerea lui, a mai avut destule legãturi şi dupã povestea cu Lucy.

Dar informaţiile sunt vagi şi nefondate. Nu existã nici o dovadã care sã demonstreze cã FDR fusese un afemeiat de la bun început, înainte sã se însoare. Desfrânarea este o trãsãturã de caracter care nu se schimbã o datã cu trecerea timpului. Afemeiaţii o încep de tineri şi o ţin tot aşa. Nu este un obicei care apare ca din senin la maturitate. FDR a dat impresia cã regretã sincer relaţia lui cu Lucy şi s-a strãduit din rãsputeri s-o împace pe Eleanor – deşi n-a reuşit niciodatã. Şi-a pus în primejdie cariera politicã şi a abãtut asupra lui mânia mamei sale. În vara lui 1921, a fãcut poliomielitã şi a considerat-o un fel de pedeapsã divinã. Franklin şi-a revenit uimitor, dar nu a mai putut niciodatã sã meargã fãrã ajutorul cârjelor. Deşi doctorii de azi susţin cã putea sã întreţinã relaţii sexuale – ar fi trebuit sã stea întins pe spate – ce spuneau oare cei din anii 1920? Este puţin probabil ca Roosevelt sã fi avut altã aventurã în afarã de cea cu Lucy.

GARY HART

Gary Hart a fost considerat principalul candidat la nominalizarea prezidenţialã a Partidului Democrat, în anul 1988, pânã s-a fãcut de râs. Dar oricine admirã deschis familia Kennedy – aşa cum fãcea Hart – devine automat suspect. Dupã ce a fost prins şi a ajuns bãtaia de joc a tuturor, a început sã se lamenteze public, în mod deplorabil.

Gary Hartpence, alias Gary Hart, s-a nãscut în 1936 şi şi-a schimbat ulterior numele în Hart. Fost senator democrat de Colorado, s-a cãsãtorit cu Lee Hart în 1959. Cei doi soţi s-au despãrţit pentru o scurtã perioadã de douã ori, o datã în 1979 şi o datã în 1981. Gary a candidat pentru prima oarã la preşedinţie în 1984. A fost un efort care l-a înglodat în datorii. Dar a început devreme campania din 1988, când şi-a anunţat oficial candidatura la preşedinţie pe 13 aprilie 1987.

La puțin timp după acest anunț, candidatul a fost intervievat în amănunțime de un reporter, care a remarcat: „Nici un candidat nu vorbește atât de vulgar ca Hart – despre relațiile cu soția, cu celelalte femei sau despre propria lui psihologie." Ca răspuns la acuzațiile care i s-au adus, printre care și cea de desfrânare, Hart a aruncat o îndrăzneață provocare presei: „N-aveți decât să mă urmăriți. Nu-mi pasă, pentru că sunt om serios. Dacă vrea cineva să se țină după mine, n-are decât. Va constata că o să se plictisească."

Interviul acesta a fost publicat în The New York Times Magazines, pe 3 mai. Deși Hart habar n-avea, cineva luase în serios provocarea lui și, chiar în ziua în care new-yorkezii citeau despre omul din Colorado, cei din Miami citeau o poveste complet diferită despre același om. Un grup de reporteri de la Miami Herald îl urmărise pe Hart și nu se plictisise deloc. După ce primise un pont, personalul ziarului începuse să supravegheze casa lui Hart din Washington în noaptea de vineri 1 mai 1987, până a doua zi. În articolul publicat, se scria că o tânără femeie plecase cu avionul din Miami, ca să-și petreacă noaptea cu el. Și, cu toate că nu i se preciza numele, ziarul susținea că relația cu ea dura de cel puțin două luni. Se pare că Hart o cunoscuse pe 1 martie, pe un yacht, în Miami, în timp ce se afla în weekend. Conform părerii celor de la Herald, Hart recunoștea că o sunase de mai multe ori, dar o descria drept „o cunoștință", „prietena unui prieten de-al meu".

William Dixon, managerul campaniei electorale a lui Hart, a declarat că femeia era Donna Rice și a acuzat ziarul Herald, susținând că nu avea dreptul să pună candidatul sub supraveghere. Dixon susținea că, în noaptea respectivă, Donna fusese oaspetele prietenului lui Hart și a consilierului Wiliam Broadhurst. Gary a recunoscut că a fost pe yacht, deși nu-și amintește când anume. Dar despre evenimentele din noaptea de 1 mai își amintea foarte clar și hotărât: „Nu a stat nimeni în apartamentul meu. Nu întrețin nici o relație cu persoana pe care o urmăriți." Ca răspuns la acuzațiile care se abătuseră asupra ziarului Herald, referitor la tacticile sale „îndoielnice", redactorul șef, Heath Meriweather, a spus: „Domnul Hart nu a negat că a cunoscut-o pe această femeie în sudul Floridei cu câteva săptămâni în urmă și că au discutat de mai multe ori la telefon de atunci... Am supravegheat casa domnului Hart mai mult de 24 ore, de la o distanță respectuoasă, și am avut o atitudine civilizată, profesionistă."

Donna Rice avea 29 de ani și Gary 50. Era fotomodel și actriță. Dixon a susținut că Donna și clientul lui se întâlniseră prima oară la o petrecere, în Aspen, Colorado, de Revelion, în 1986. Gary a spus că i-

a telefonat de mai multe ori lui Rice şi i-a propus să lucreze pentru campania lui electorală. Toţi cei care o cunoşteau pe Rice ştiau că nu o interesa deloc politica. Dar Donna a negat toate aluziile şi l-a susţinut pe Hart. Furnizând detalii despre povestea cu yachtul, Donna a spus că ea şi prietena ei, Lynn Armandt, au fost pe yacht într-un weekend din martie, unde se aflau Hart, Broadhurst şi echipajul. Au navigat spre Bimini, în Bahamas. Deşi nu intenţionaseră, au fost obligaţi să rămână peste noapte, pentru că vama era închisă. Rice a explicat de asemenea că bărbaţii au dormit în altă barcă, aşa cum se cădea.

The New York Times a avut aceeaşi bătaie de cap cu această poveste, ca ziarul englez cu nume similar, în cazul Parkison. Nu ştiau dacă era sau nu drept să se amestece în viaţa personală a unui om. Publicul trebuia să ştie totul despre candidat, dar în anumite limite. The New York Times a rezolvat această dilemă, hotărând că era cinstit să judeci un candidat după propria sa judecată, care, în cazul lui Hart, îi lipsea cu desăvârşire.

Timp de câteva zile, controversa s-a învârtit în jurul acţiunii de supraveghere, desfăşurată de cei de la Herald. Cei din tabăra lui Hart au spus că nu au urmărit locuinţa candidatului clipă de clipă. Iar ziarul a recunoscut acest lucru, conform spuselor lui Hart. Deşi şi-a susţinut fără să clipească nevinovăţia, a recunoscut totuşi că a făcut o greşeală, pentru că „a dat naştere la interpretări... Am făcut ceva imoral? În nici un caz." Gary a adoptat aceeaşi atitudine sfidătoare ca şi fraţii Kennedy, dar nu se bucura de influenţa lor. Lee Hart a venit repede să-şi susţină soţul în New Hampshire, unde se afla în campanie, şi a declarat că îl iubeşte şi-l crede când spune că nu s-a întâmplat nimic. Când un reporter l-a întrebat pe Gary dacă a comis vreodată un adulter şi dacă relaţia cu soţia lui este monogamă, candidatul a refuzat să răspundă la ambele întrebări.

Dar povestea începuse deja să-i scadă din popularitate. În martie, el era susţinut în proporţie de 46,5% de candidaţii democraţi. În schimb într-un sondaj făcut imediat după izbucnirea acestui scandal în presă, procentul scăzuse la 36%, deşi se afla tot pe primul loc. Alt sondaj a întrebat alegătorii ce s-ar întâmpla cu un candidat care ar corespunde vederilor lor, dar ar fi necredincios soţiei? 36% au răspuns că nu l-ar mai vota. Dar acesta era considerat cel mai mic păcat. Ar pierde voturile în proporţie de 39% dacă ar fi prins beat la volan, de 55% dacă ar urma tratament psihiatric într-un spital, de 65% dacă nu şi-ar declara corect impozitele, de 46% dacă ar minţi în privinţa livretului militar şi de 91% dacă s-ar droga. Washington Post i-a dat lovitura finală pe 8

mai, când a furnizat dovezi despre legătura dintre Hart şi o femeie neidentificată – alta decât Rice – din 20 decembrie 1986. Post susţinea că această relaţie durase ceva timp. Cei din tabăra lui Hart aflaseră despre această poveste cu o zi înainte de publicarea ei. După două ore, Hart hotărâse să se retragă din campanie. Nu înainte ca prietenii lui să fi încercat să convingă ziarul să nu publice articolul, pe motiv că Gary se retrăgea. Ce rost avea, argumentaseră ei, să publici informaţii despre un om care nu mai candida la nici o funcţie? Informaţia apăruse într-un ziar anonim şi fusese apoi confirmată de Post. Cât fusese despărţit de soţia lui, în 1981, Gary se mutase în apartamentul lui Bob Woodward. Dar Woodward şi alţi prieteni senatori de-ai lui Hart „se supăraseră că Hart dăduse de înţeles presei că stătuse acasă la Woodward, când, de fapt, locuise la o femeie."

Pe 8 mai, Hart s-a retras oficial din cursa prezidenţială. Cu câteva zile înainte, pe 5 mai, s-a adresat Asociaţiei Editorilor Americani şi le-a spus că reporterii au refuzat să ia interviu celor implicaţi. Drept urmare, Herald l-a etichetat drept mincinos într-unul dintre numerele sale. Reporterii îl rugaseră în repetate rânduri să-i lase să discute cu femeia pe care o văzuseră la el vineri şi sâmbătă. Ziarul îl considera de asemenea un mincinos, pentru că criticase ziariştii care organizaseră supravegherea casei, susţinând că nu fuseseră prezenţi tot timpul. Retragerea din campanie fusese o mare lovitură şi, ca să se răzbune, criticase presa, declarând că se interesase mai mult de viaţa lui personală decât de agenda sa politică. În discursul lui de rămas bun, a tras concluzia că era un om bun, că ar fi fost un preşedinte minunat şi, într-un exces de autocompătimire, dăduse vina pe toată lumea – cu excepţia lui.

Pe urmă, lucrurile s-au liniştit, până pe 31 mai, când National Enquirer a publicat o fotografie cu Rice stând pe genunchii lui Hart, cu braţul petrecut după gâtul lui. Fusese făcută în excursia din Bimini şi Lynn Amandt o vânduse ziarului pentru 25.000 $. Editorialul nu confirmase suma, dar spusese că diverse copii ale fotografiei se vânduseră la mai multe publicaţii europene şi persoana respectivă încasase în jur de 100.000 $ într-o lună.

Lynn era proprietara un boutique din Miami şi, la începutul lui iunie, se hotărâse să dea pe faţă toată povestea. Conform spuselor ei, Hart şi Rice dormiseră împreună pe yacht, în excursia la Bimini şi se dusese acasă la Hart pe 1 mai, aşa cum descoperise ziarul Post. A doua zi de dimineaţă, adică sâmbătă, Gary îl chemase pe William Broadhurst – unde se afla şi Lynn – şi-i rugase să vină pe amândoi,

pentru cã descoperise reporterii care-i supravegheau casa. „Pãrea șocat“, a declarat Lynn. „Era alb la față. De atunci, s-a terminat totul între domnul Hart și domnișoara Rice. Noi trebuia s-o scoatem din casã. A fost o despãrțire foarte rece – nici mãcar n-a sãrutat-o pe obraz, ceea ce a întristat-o pe Donna.“ Când toți cei patru s-au întors la Broadhurst, Lynn a declarat cã Hart nu i-a învățat ce sã spunã, a zis doar: „Iatã ce s-a întâmplat.“

Acesta ar fi trebuit sã fie sfârșitul pentru Hart, și a fost – pânã pe 15 decembrie. Atunci, Gary a reintrat în cursa prezidențialã, spre surprinderea tuturor. Dar a devenit ținta tuturor glumelor. Mulți considerau cã o fãcuse ca sã primeascã fonduri guvernamentale, pentru a-și acoperi cheltuielile campaniei. Când se retrãsese, în mai, rãmãsese fãrã bani. Datoria lui din 1984 se ridica la 1,3 milioane $ și a primit peste 1 milion $ când a reintrat în cursa prezidențialã. A fost cercetatã, de asemenea, și finanțarea lui pentru campania din 1988, fiind suspectat de neregularitãți. Unii democrați au fost furioși și uluiți de revenirea lui. Considerau cã tratase Partidul Democrat la fel ca pe soția lui – și anume ca pe un bun personal. Alții însã îl considerau doar o curiozitate politicã, nu un candidat serios.

La sfârșitul lui decembrie, Hart se plângea cã devenise ținta criticilor presei „pentru cã stilul meu este diferit și aceastã diferențã îi amenințã pe apãrãtorii status quo-ului.“ În februarie, la întrunirea electoralã de la New Hampshire, a obținut doar 45 din voturi și a ieșit ultimul dintre cei șapte candidați democrați. La începutul lui martie, s-au ținut câteva întruniri electorale în „Joia Mare“, la care Hart a obținut 3% din voturi. Pe 11 martie 1988, Hart s-a retras din nou din cursa prezidențialã – de data aceasta definitiv – spunând cã mesajul sãu politic, nu greșelile personale îndepãrtaserã alegãtorii.

În 1974, The Christian Century (Secolul Creștin) îl descoperise pe Gary când candida pentru Senat, ca reprezentant al Statului Colorado. Dupã ce scosese în evidențã activitãțile sale și faptul cã mergea regulat la bisericã, revista eticheta candidatul drept un om „moral.“ Iar autorul articolului spunea: „O sã-l urmãresc câteva luni, sã vãd dacã este posibil ca un om moral sã se descurce cu succes în condițiile imorale ale politicii.“ Dar nu-și aleseserã omul potrivit.

ANDREAS PAPANDREU

Legătura extraconjugală a prim-ministrului grec Andreas Papandreu, care a început în 1987, nu a fost prima. Dar ea s-a transformat într-un scandal de proporții în țara lui, amenințându-i cariera politică. S-a născut pe 5 februarie 1919 și și-a petrecut cea mai mare parte din viață în țara sa natală. Când era profesor la Universitatea Minnesota, a cunoscut-o pe Margaret Chant, din Elmhurst, Illinois, în 1948. Cei doi s-au căsătorit în 1951 și au trăit următorii zece ani la Berkeley, California. Soții Papandreu și cei patru copii ai lor s-au mutat la Atena la începutul anilor 1960 și Andreas a intrat în politică. Popularitatea lui din ce în ce mai mare a fost retezată de Puciul Coloneilor, din 1967, când a fost întemnițat și amenințat cu moartea. Margaret a organizat o campanie internațională de protest, care a avut drept rezultat eliberarea soțului ei și exilul său. După căderea dictaturii coloneilor, în 1974, Papandreu s–a întors la Atena și a devenit primul președinte socialist al țării, în 1981, fiind reales în 1985.

Poveștile despre legătura lui au început în august 1987, când Andreas nu a asistat la ceremoniile din orașul Kalamata, unde avea loc prima comemorare a unui cutremur care răpise 22 de vieți. Oficial, s-a anunțat că nu avusese timp, fiindcă avea de rezolvat probleme de stat, dar fusese zărit exact în aceeași perioadă într-o croazieră pe Marea Egee cu Dimitra Liani, de 35 ani, fostă stewardessă la Olympic Airways. Andreas avea 68 de ani și își arăta vârsta. La scurt timp după aceea, povestea s-a transformat într-un scandal, care a ajuns pe prima pagină a ziarelor și l-a hăituit mult timp pe liderul grec. Kathimerini, publicația Partidului Conservator, aflat în opoziție, l-a acuzat pe Andreas că „și-a abandonat soția după 36 de ani de căsătorie“ și „a preferat o croazieră privată, care s-ar putea să-l coste cariera, în loc să-și aducă omagiile victimelor cutremurului.“ Eleftherotypia, ziar progu-vernamental, a atras atenția că guvernul s-ar putea să cadă și l-a îndemnat pe prim-ministru „să încheie această afacere într-un fel sau într-altul, dar așa încât să limpezească lucrurile.“

Deși se spune că asemenea incidente nu sunt prea grave de obicei, acesta a fost, pentru că Andreas a încălcat mai multe reguli nescrise. A afișat dispreț față de familia sa, față de popor și a făcut ca Grecia să

ajungã de râsul lumii. Papandreu a angajat-o pe Liani ca reporter la televiziunea naţionalã şi l-a fãcut pe soţul ei co-producãtor la aceeaşi televiziune deşi nici unul dintre ei nu avea pic de experienţã. Unul dintre primii oameni intervievaţi de Dimitra a fost Papandreu. Când a izbucnit scandalul, prima oarã, Margaret a recunoscut cã zvonurile conţin un sâmbure de adevãr, dar a declarat, apropo de relaţia ei cu Andreas, cã „avem de gând sã rãmânem împreunã, ca… soţ şi soţie." A adãugat, de asemenea, cã o legãturã trainicã „nu poate fi zguduitã de incidente inerente în viaţa unei femei. Nu este ceva nemaiauzit. Şi, în orice caz, nu se pune problema divorţului."

Legãtura lui a atras din nou atenţia presei în 1988, când Andreas s-a dus la Londra, pentru o operaţie pe cord deschis. Şi, în timp ce se afla în pregãtire pentru operaţie, s-a lãsat fotografiat pe când se plimba cu Liani de mânã, prin curtea spitalului. Doamna Papandreu a refuzat sã-şi viziteze soţul, din cauza prezenţei lui Liani, dar, referindu-se clar la rivala ei, a spus: „Istoricii care vor urma vor scoate la luminã toate aceste lucruri imorale care se petrec şi vor spune clar cine dintre persoanele apropiate s-a fãcut vinovat de neglijarea sãnãtãţii primului ministru." Aceastã declaraţie l-a jignit profund pe Andreas, stârnind glume de genul „Papandreu a îmbogãţit Kama Sutra cu o nouã poziţie – cea cu un picior în groapã."

Era prea mult pentru Andreas, care a anunţat imediat divorţul. Între timp şi Liani divorţa de soţul ei. Papandreu a gãzduit summit-ul Comunitãţii Europene pe insula Rhodos, în decembrie 1988, unde şi-a afişat tânãra amantã, fãcându-se şi mai mult de râs. Toate ziarele europene au publicat fotografii cu prim-ministrul cu figurã de bunic şi tânãra lui amantã în fustã mini, în timp ce vecinii Greciei se amuzau copios. Cotidianul turc Hurriyet a spus despre Papandreu cã este „bãtaia de joc a lumii întregi". Sondajele efectuate cu câteva luni înainte de 18 iunie 1989 au arãtat cã viaţa personalã a lui Andreas era principalul motiv al scãderii dramatice a popularitãţii sale şi preziceau înfrângerea sa în alegeri.

Între timp, Papandreu şi Liani, sau Mimi cum îi spunea el, trãiau împreunã pe faţã, de mai bine de un an, ea asumându-şi deja rolul de Primã Doamnã. Se publicaserã fotografii, în care apãrea salutând şefi de stat, dar şi poze în care era nud. Presa o zugrãvise în cele mai odioase culori, de la prostituatã la Mata Hari. Un popular spectacol satiric, ce a avut loc înainte de alegeri, era intitulat „Grecia arde şi Mimi se piaptãnã". În schimb, presa i-a acordat respectul cuvenit lui Margaret, pentru umilinţa suferitã. Papandreu a obţinut pronunţarea di-

vorțului cu o săptămână înainte de ziua votării și Margaret s-a ales cu 1 milion $ pentru că a fost discretă în toată această perioadă.

Sondajele electorale s-au confirmat, pentru că Andreas a pierdut alegerile. Cât a fost la putere, administrația a fost zguduită și de alte scandaluri importante, dar legătura cu Liani i-a pus capacul. Vorba proverbului: „Și prost, și bătrân e prea mult."

SOUSUKE UNO

În general, scandalurile legate de sex, în care sunt implicați politicieni, nu fac obiectul dezbaterilor de presă japoneze. Se subînțelege, probabil, că mulți dintre politicieni sunt implicați în relații extraconjugale. Bărbații consideră că este dreptul lor, iar femeile japoneze – educate să fie mult mai supuse decât cele din Statele Unite – tolerează asemenea relații fără să protesteze. Dar toate aceste presupuneri s-au dovedit false, când Sousuke Uno, de 66 ani, a devenit prim-ministrul Japoniei la începutul lui iunie 1989. Femeile s-au aliat, revărsându-și furia care clocotea de mai multe secole, obligându-l pe Uno să demisioneze la nici opt luni de când își preluase funcția.

Când Uno a fost numit prim-ministru, l-a înlocuit pe Noburu Takeshita la conducerea Partidului Liberal, care conducea Japonia de zeci de ani. Takeshita fusese obligat să demisioneze din cauza unui scandal de proporții, care implicase trafic de influență și mită, cunoscut sub numele de Afacerea Recruților. În perioada aceea, popularitatea Partidului Liberal scăzuse drastic.

De-abia trecuse o săptămână de când Uno era prim-ministru, când o populară revistă japoneză de duminică a publicat un articol despre Sousuke, spunând că avusese o relație cu o gheișă vreo patru-cinci luni, între 1985-1986. Femeia, căreia nu i se dezvăluia numele, susținea că Uno îi plătise în jur de 2.300 $ pe lună, ca să aibă dreptul să se culce când dorea, fără s-o anunțe din timp. Când relația s-a terminat, se spunea în articol, „Uno nu-i oferise bani de consolare femeii, încălcând o veche regulă nescrisă între gheișă și stăpân." Gheișa l-a descris în presă drept un om vanitos, încrezut și uneori crud. „N-aș vrea să se folosească de politică așa cum a făcut cu mine", spunea ea.

Aceste declarații ale femeii, identificată drept gheișa de 40 de ani Mitsuko Nakanishi, au încălcat un tabu vechi de secole în societatea japoneză, unde asemenea probleme nu se discutau niciodată în public. De obicei, gheișele sunt instruite încă din copilărie în arta desfătării unui bărbat. Dar Nakanishi s-a apucat târziu de meserie, când avea în jur de 35 ani. Până atunci fusese căsătoritã, făcuse un copil, divorțase și lucra ca funcționară într-un birou, pentru 900 $ pe lună. Mitsuko a devenit gheișă numai pentru bani, gândindu-se că putea să câștige de câteva ori mai mult decât salariul ei de funcționară. În ceea ce privește servilismul necesar într-o asemenea meserie, care venea în contradicție cu instinctele ei de femeie modernă, spunea: „Mi-am spus că era vorba de afaceri... și am refuzat să mă gândesc la altceva."

Uno a remarcat-o mai întâi în octombrie 1985, când era un parlamentar de frunte. A aranjat o întâlnire într-un restaurant modern. După ce au discutat puțin, Uno a trecut la treabă și i-a fixat o sumă lunară. I-a fixat, de asemenea, suma de „deschidere", care s-a ridicat la 13.000 $. Dar, când Uno i-a cerut să se întindă chiar acolo, pe „covorașul de paie" din restaurant, l-a refuzat. Gheișa a declarat că nu au întreținut relații sexuale până în decembrie, când Uno a stricat atmosfera, insistând prea mult asupra banilor pe care-i plătea. Se pare că sumele primite de Mitsuko erau modeste pentru o gheișă. Uno obișnuia s-o sune devreme, de dimineață, să se laude cu cariera lui politică în ascensiune. I-a promis multe daruri – un fapt de asemenea obișnuit pentru o gheișă –, dar nu i-a făcut nici unul. Viitorul prim-ministru a întrerupt relația în martie 1986, pe motivul că medicul i-ar fi recomandat abstinență sexuală.

Nakanishi a susținut că nu a făcut publică relația lor, pentru că s-a simțit jignită. Ci pentru că, după părerea ei, un bărbat care se purta în asemenea hal cu femeile, nu trebuia lăsat să conducă o țară. În afară de revista de duminică, povestea nu a mai apărut în nici un alt ziar, pentru că membrii presei au făcut corp comun. Dar tot o femeie va fi cea care va aduce incidentul în prim-planul societății japoneze. O membră a Partidului Socialist japonez, Manae Kubota, care a ridicat problema în fața Parlamentului, concentrându-se asupra efectului acestei povești, asupra percepției internaționale a Japoniei, evitând astfel să fie admonestată că aduce în discuție „probleme personale."

„Publicul, mai ales femeile", a spus Kubota, „sunt rușinate și îndurerate de acest incident". Și i-a cerut prim-ministrului să răspundă la acuzații. Dar Uno n-a răspuns decât că „mă abțin să comentez astfel

de probleme în public.“ Discuția din Parlament a fost prezentată la toate buletinele de știri de seară.

Scandalul a fost comparat cu cele în care a fost implicat Gary Hart în 1987. Soția lui Uno, Chiyo, a răspuns la fel ca Lee Hart, cel puțin în public. A declarat că „are încredere în soțul ei“ și că, oricum, „povestea e de domeniul trecutului.“ La început, s-a sperat că scandalul se va stinge de la sine. Bărbații erau de părere că Uno nu se făcuse de râs pentru că își înșelase soția, ci pentru că nu își plătise suficient amanta, ca să-și țină gura. Un observator remarca: „Domnul Uno și-a făcut o reputație de zgârcit și nu-i prieste deloc. „Un industriaș de vază, simpatizant al Partidului Democrat Liberal, a spus: „A pierdut controlul asupra situației. Dacă ar fi știut ce are de făcut, ar fi avut grijă să nu se publice articolul sau ar fi plătit-o destul pe biata femeie, ca să nu-l pună în asemenea situație. Este o rușine pentru liderul unui partid, al cărui fondator, Bukichi Miki, i-a strigat celui care l-a acuzat că ține șapte femei: «Este adevărat, dar nu le lipsește nimic, la nici una».“

Femeile au refuzat să lase scandalul să se stingă. Au început să apară și alte povești, despre legăturile lui cu minore. Uno a refuzat în continuare să comenteze. Atitudinea sa i-a făcut pe unii suporteri de-ai săi din presă să se întoarcă împotriva lui. O coaliție a grupurilor feministe a început să boicoteze toate aparițiile publice ale lui Uno, cerându-i să demisioneze. Unul dintre grupuri, Asociația Gospodinelor, a primit sute de apeluri telefonice, care condamnau faptele prim-ministrului. Vicepreședintele acestui grup, Kii Nakamura, a afirmat: „Este evident că un om care nu respectă femeile nu merită să fie prim-ministrul Japoniei.“ Partidul Democrat Liberal a suferit pierderi la alegeri, atât la nivel local, cât și național. După ce partidul său a pierdut o circumscripție importantă în Dietă, unde fusese majoritar timp de 34 de ani, Uno și-a anunțat demisia din postul de prim-ministru, pe 24 iulie 1989. A recunoscut că scandalul sexual a fost unul dintre factorii înfrângerii partidului, declarând: „Am spus deja că îmi asum întreaga responsabilitate pentru această răspundere.“

La alegerile din februarie 1990, Uno a fost votat din nou. Publicul îi acorda din nou încrederea.

DESPRE SPIONI, TÂRFE ȘI HOMOSEXUALI

Scandalurile citate în acest capitol au fost mult mai mari ca importanță decât bărbații implicați. În unele cazuri, ele au tras în jos și guvernul respectiv. În altele, opoziția a fost cea care a îndepărtat guvernul. Deși s-a adus adesea în prim plan problema securității naționale, adevăratul motiv a fost acapararea puterii politice și cât ar avea de câștigat opoziția dacă ar face public incidentul. Unele dintre aceste scandaluri au mocnit ani de zile, înainte de a izbucni.

Trecutul lui Jeremy Thorpe a stat îngropat aproape douăzeci de ani înainte să-i păteze cariera. L-a terminat definitiv ca politician – până în ziua de azi – și a provocat mari daune Partidului Liberal englez, din care făcea parte. Iubitul său homosexual a încercat ani de zile să iasă la iveală, până a reușit. Alt partid important avusese ocazia să se folosească de această poveste, dar a refuzat s-o facă – poate fiindcă li s-a părut prea suculentă pentru gustul lor.

Atmosfera a devenit clocotitoare în Canada, atunci când a ieșit la iveală cazul Munsinger. Un membru al cabinetului guvernului conservator avusese o aventură cu o est germancă bănuită de spionaj. Povestea a stat îngropată timp de șase ani, până când a venit la putere Partidul Liberal și conservatorii au trecut în opoziție. Prim-ministrul liberal a dat din întâmplare peste această poveste, dar nu s-a folosit de ea timp de cincisprezece luni. O păstrau ca pe un as în mânecă, atunci când greșelile lor vor da apă la moară opoziției. Și așa a ieșit la iveală vechiul scandal și toată țara a început să strige că s-a violat securitatea națională.

În Anglia, conservatorii aveau un om extraordinar în persoana romancierului Jeffrey Archer. Până când Archer a făcut o prostie și Partidul Conservator a hotărât că nu mai poate să-l păstreze. Toți au fost de acord că n-o să se mai reabiliteze niciodată politic – dar asta rămâne de văzut. Se pare că severitatea pedepsei depinde de femeia im-

plicată în fiecare caz în parte. Relația extraconjugală a unui politician cu o femeie „obișnuită" nu este la fel de gravă ca aceea cu o prostituată: de exemplu, cazul lui Parkinson și Archer. De asemenea, legătura cu o prostituată este mai puțin compromițătoare decât cea cu o femeie bănuită de spionaj: de exemplu Archer și Profumo. Iar acest fapt ne duce la cel mai bine cunoscut scandal despre sex și politică din Anglia, cel al lui John Profumo, Christine Keeler și o mare companie. Acesta a înglobat toate elementele necesare unei drame de calitate: comuniști, târfe, aristocrați, spioni și așa mai departe. Și a fost scos la lumină, parțial, tot de partidul de opoziție, determinând guvernul să se coalizeze pentru a-l susține pe Profumo într-o serie de declarații mincinoase. Apoi, s-a declanșat o anchetă de mare amploare, în care poliția a aranjat ca principala personalitate ne-politică să-și asume vina și să cadă, salvându-i pe ceilalți. Cu alte cuvinte, conservatorii au tras sforile cât au putut. Scandalul Profumo a fost atât de cunoscut și răsunător, încât la Hollywood s-a turnat un film de amploare, după douăzeci și cinci de ani de la stingerea sa. Singura poveste din acest capitol care nu a depășit ca importanță protagonistul ei a fost cea a lui Barney Frank, din SUA. Prins cu o târfă masculină, Frank a reușit să se salveze cu ajutorul unei campanii inteligente de manipulare.

JEREMY THORPE

Jeremy Thorpe a făcut ca Partidul Liberal să ia 19,3% din voturi – un record postbelic – la alegerile generale din 1974. Dar, peste câțiva ani, Thorpe a fost obligat să demisioneze, acoperindu-se de rușine. Nu-și va reveni niciodată politic nici el, nici partidul din care făcea parte. Povestea a urmat un drum încâlcit, întortocheat și i-au trebuit aproape douăzeci de ani să se deruleze complet, ajungând până la prim-ministru.

John Jeremy Thorpe s-a născut pe 29 aprilie 1919 și a studiat la Eton și Oxford. Ales prima oară în Camera Comunelor în 1959, ca reprezentant al circumscripției North Devon, s-a ridicat rapid, până a ajuns liderul partidului, în 1967 – funcție pe care a îndeplinit-o până la demisia sa în 1976. Fusese descris încă din capul locului drept un politician ambițios. Povestea debutează în 1960. La începutul acelui

an, s-a zvonit cã Jeremy s-ar putea sã fie cavaler de onoare la cãsãtoria Prințesei Margareta cu Anthony Armstrong Jones. Și, datoritã acestei posibilitãți, autoritãțile i-au investigat în mod serios trecutul. Una dintre concluziile investigației a fost cã „mulți oameni considerau cã Thorpe avea tendințe homosexuale." În vremea aceea, homosexualitatea era o acuzație gravã în Marea Britanie.

La un moment dat, pe parcursul aceluiași an, Jeremy a cunoscut un tip de douãzeci de ani, Norman Josiffe – care și-a luat la scurt timp dupã aceea numele de Norman Scott – care era un simplu grãjdar. Se pare cã Scott avea probleme mentale și Thorpe s-a oferit sã-l ajute. Oferta sa a fost acceptatã abia în noiembrie 1961, când Scott a venit sã-l vadã pe Jeremy la Parlament. Mai târziu, în aceeași zi, Norman s-a dus acasã cu noul sãu binefãcãtor – Thorpe locuia cu mama lui – și cei doi au început sã întreținã relații homosexuale chiar în acea noapte, conform spuselor lui Norman. Thorpe a negat în permanențã afirmațiile lui, bineînțeles. Dar dovezile ulterioare vor demonstra cã a existat o relație între ei, care s-a încheiat în primãvara lui 1963.

Parlamentarul l-a ajutat pe grãjdar sã-și gãseascã o slujbã și o locuințã, dar se pare cã relația lor a mers prost, pentru cã Norman s-a dus la poliție pe 19 decembrie 1962. „Am venit la poliție sã vã povestesc despre relațiile mele homosexuale cu Jeremy Thorpe, parlamentar liberal, pentru cã aceste relații m-au chinuit și mã tem sã nu pãțească și altcineva la fel", a spus el. Poliția a luat scrisorile scrise de Thorpe lui Scott, dar nu l-a interogat niciodatã pe parlamentar.

Scott avea probleme mentale, care-l împiedicau sã-și pãstreze o slujbã. În general, era considerat un mincinos. Deși relația lor se încheiase, Norman îl considera în continuare pe Thorpe „apãrãtorul" lui. În 1965, i-a scris direct mamei lui Thorpe, povestind cu lux de amãnunte legãtura dintre el și parlamentar și i-a cerut bani. Situația se complicase probabil destul de rãu, pentru cã Jeremy a apelat la ajutorul unui prieten și coleg parlamentar, Peter Bessell. Dupã ce au discutat, Bessell a recunoscut cã și el a avut tendințe homosexuale în tinerețe. Thorpe a afirmat același lucru, susținând însã cã nu fusese nimic serios și a renunțat mai târziu. Bessell și-a asumat sarcina sã se ocupe de Scott.

În 1967, Norman îi scria lui Bessell și-i cerea ajutor sub formã de bani, serviciu și altele. Soluția lui Bessell a fost urmãtoarea: i-a fixat lui Scott o sumã sãptãmânalã, care varia între 5 și 10 lire, pânã reușea sã-i gãseascã o ocupație permanentã. Într-un acces de furie, Norman își distrusese vechiul pașaport și voia ca Peter sã-l ajute sã capete altul – cu

noul său nume. Scott dorea să plece în SUA. Bessell i-a promis că o să-i rezolve problema, dar, în realitate, a avut grijă ca Norman să nu primească vizã de SUA. Peter se temea că o să spună povestea în Statele Unite, unde se oferea mai puțină protecție împotriva calomniei decât în Anglia. Iar Peter, care făcea afaceri în acea țară, nu avea nevoie de publicitate negativă. În mai 1968, Scott primea în continuare o sumă lunară, iar totalul se ridicase la vreo 600–700 de lire sterline.

Liderul Partidului Liberal hotărâse că poziția lui îl obliga să se însoare; ca atare, pe 30 mai 1968, Jeremy s-a căsătorit cu Caroline Allpass. În 1969 au avut un fiu. Îngrijorat încă din cauza lui Norman şi mai ales a scrisorilor sale, parlamentarul şi Bessell au discutat şi apoi au încercat, fără succes, ca Bessell să se dea drept reporter, ca să-i pună întrebări lui Scott şi să recupereze scrisorile. Aceasta este versiunea lui Bessell. David Holmes a fost cavaler de onoare la nunta lui Thorpe şi apoi a avut grijă ca Scott şi Bessell să aibă alte preocupări.

Norman, care se căsătorise şi el între timp şi era disperat după bani, a sunat acasă la Thorpe în vara lui 1969. Cea care i-a răspuns a fost Caroline şi i-a povestit totul. Era prima oară când afla această poveste. În anul următor, Caroline a murit într-un accident de mașină – şi-a lăsat automobilul să depăşească axul drumului şi să se ciocnească de un camion care venea din sens opus. Un pasager din camion a spus că femeia părea în transă. În alte rapoarte se avansează ideea că era sub influența sedativelor. Nu s-a găsit niciodată o explicație satisfăcătoare pentru acest accident şi se bănuieşte că atitudinea lui Caroline a fost urmarea telefonului lui Scott.

În 1971, un prieten de-al lui Norman a apelat direct la Jeremy pentru bani, dar a fost refuzat de Jeremy, care a spus că nu are nici o obligație. Gwen Paray–Jones era o femeie care se împrietenise cu Scott şi-l crezuse când îi spusese că Thorpe îi distrusese viața. În 1972, a prezentat problema într-o scrisoare adresată unui parlamentar liberal. Ea şi Scott s-au întâlnit apoi cu liberalul David Steel. Căruia i-au destăinuit numele lui Thorpe. Cu ajutorul poliției, Partidul Liberal a întreprins o investigație, dar l-au crezut pe Thorpe, care a negat totul şi au închis cazul.

Norman era din ce în ce mai revoltat de felul cum fusese tratat şi a spus povestea la diverşi prieteni. Unul dintre ei i-a transmis-o unui reporter, Gordon Winter, care l-a intervievat pe Scott timp de două săptămâni. Winter era britanic şi trăise în Africa de Sud de la sfârşitul anilor 1950, până fusese deportat, în 1966, pentru că avusese legături cu nişte gangsteri. În Anglia, lucra în afara Londrei şi scria articole

pentru ziare din Africa de Sud specializate în acoperirea mişcării anti-apartheid. Partidul Liberal era duşmanul apartheidului şi Winter – care a susţinut apoi că era agentul Biroului de Securitate al Africii de Sud – nu a publicat povestea decât când s-a asigurat că va lovi din plin liberalii. De fapt, Winter nu a găsit cumpărători când a încercat să-şi vândă articolul ziarelor britanice. În 1973, Thorpe s-a căsătorit cu Marion, contesă de Harewood.

Între timp, Norman îşi spunea povestea oricui dorea să-l asculte. În noiembrie 1973, ea a ajuns la urechile lui Tim Keigwan, care era oponentul conservator al lui Thorpe în North Devon. S-a aflat până la cel mai înalt nivel în partid, până când preşedintele conservatorilor, lordul Carrington, şi parlamentarul Edward Heath au interzis să se folosească de ea.

Dr. Gleadle l-a supus pe Scott unui tratament psihiatric în 1975 şi a luat legătura cu avocatul lui Jeremy, să-i spună că Scott deţinea scrisori care ar putea fi interesante pentru Thorpe. David Holmes s-a prezentat imediat şi le-a cumpărat cu 2.500 de lire sterline, arzându-le imediat cum a intrat în posesia lor. Mai târziu, Holmes va afirma că acţionase fără să se consulte cu Thorpe.

Situaţia s-a agravat în 1975. Norman şi-a fixat o întâlnire cu un reporter, pe nume Steiner, pentru a-şi publica povestea în revista germană Der Spiegel. Când a sosit la hotel la ora fixată, cu servieta plină de materiale, recepţionerul i-a spus că Steiner nu era, dar va sosi în curând. Mai târziu, a fost chemat la telefon, unde Steiner l-a anunţat că avea un reportaj urgent şi se vor întâlni în altă zi. Când s-a întors, Norman nu şi-a mai găsit servieta. S-a dovedit apoi că revista nu avea nici un reporter Steiner. Peste o săptămână, Scott a fost bătut pe stradă de doi bărbaţi şi a început să primească telefoane ciudate. Printre alţii, a fost sunat de cineva care pretindea că fusese pus de Gordon Winter să fixeze o întâlnire. Norman nu s-a dus la nici o întâlnire. Winter fusese plecat din ţară în perioada aceea şi, la întoarcere, a spus că nu autorizase pe nimeni să transmită asemenea mesaj. Pe urmă, un bărbat pe nume Andrew Newton – deghizat şi cu nume fals – l-a luat pe Scott la o plimbare, la ţară. Norman era cu câinele. Când au ieşit din oraş, Newton a împuşcat câinele şi apoi a îndreptat arma spre Scott. Dar s-a blocat şi Newton a plecat cu maşina, spunând: „Tot o să te ucid, până la urmă“. Dar se pare că Newton nu avusese de gând să-l omoare, ci doar să-l sperie.

Între timp, poliţia se implicase mai activ, din cauza posibilităţii şantajului – povestea cu scrisorile. Newton a fost arestat şi se zvonea

cã a nu s-a mulțumit doar sã împuște un câine. David Holmes a fost trimis în California – unde locuia Bessell – sã-l convingã pe Peter sã scrie o scrisoare în care sã declare cã Scott era un șantajist. Holmes a spus cã Norman șantajase un pilot, adicã pe Newton, pentru o fotografie nud și, în toiul discuției, împușcaserã câinele. Bessell n-a vrut sã scrie scrisoarea, dar a acceptat pânã la urmã, dupã ce Holmes l-a asigurat cã nu se vor folosi de ea.

În ianuarie 1976, a ieșit totul la ivealã, când Scott a apãrut în fața tribunalului pentru un delict minor. Norman s-a folosit de aceastã ocazie pentru a-l acuza în public pe lider. Thorpe a dat o declarație în care a spus: „Au trecut mai bine de doisprezece ani de când l-am vãzut sau am vorbit cu domnul Scott. Afirmațiile domnului Scott nu sunt adevãrate." Scrisoarea lui Bessell a fost folositã imediat și Peter a spus furios presei cã Norman nu-l șantajase niciodatã și cã banii trimiși sãptãmânal lui Scott fuseserã doar un gest caritabil. Thorpe a avut o discuție între patru ochi cu prim-ministrul Harold Wilson, care i-a luat imediat partea. Dupã întâlnire, Thorpe a afirmat: „E bine. O sã se punã totul pe seama sud-africanilor." La întâlnire, Wilson a sugerat cã afirmațiile lui Scott erau încurajate și exploatate de agenții sud-africani, pentru a încerca sã discrediteze liberalii, care criticaserã vehement politica rasialã din Africa de Sud. Cea mai bunã dovadã în acest sens era Winter. „Nu am absolut nici o îndoialã cã sud–africanii sunt implicați în activitãțile recente care-l vizeazã pe liderul partidului liberal" a declarat Wilson în Camera Comunelor.

Jeremy a continuat sã nege orice relație homosexualã, iar, în privința scrisorilor, a afirmat cã au existat poate „una sau douã epistole pur formale, dar atâta tot." Credibilitatea lui Bessell a fost atacatã într-un articol dintr-un ziar și Peter a știut cã era mâna lui Thorpe. Revoltat, a oferit presei propria sa versiune despre întreaga poveste. Pânã în mai 1976, apãruse o relatare și mai detaliatã și dãunãtoare pentru Thorpe. Liderul liberal și-a dat demisia luna aceea. Harold Wilson demisionase cu puțin înainte.

În cele din urmã, în 1978, Jeremy Thorpe a fost arestat. El și alți trei bãrbați au fost acuzați de conspirație la crimã. Ceilalți trei au fost David Holmes, John Le Mesurie și George Deakin. Ultimii doi erau prieteni cu Holmes. Procesul a fost fixat inițial pentru 1 mai 1979, dar a fost amânat pe 8 mai, pentru ca Thorpe sã poatã candida pentru un loc în Parlament la alegerile generale de pe 3 mai, pe care le-a pierdut.

La proces, acuzarea a susținut cã relațiile sexuale au continuat dupã prima noapte, tot anul 1962, pânã în primãvara lui 1963. Uneori, cei

doi se întâlneau acasă la mama lui Thorpe, alteori în apartamentul lui Scott. David Holmes fusese cel care se dăduse drept Steiner. Thorpe se gândise mai întâi să-l ucidă pe Scott, la sfârşitul lui 1968, când i-a mărturisit lui Bessell, conform declaraţiilor acestuia, că povestea plutea ameninţător deasupra lui „ca un nor negru." Lui Peter i se păruse imposibil să-i facă rost lui Scott de un serviciu în Statele Unite. La care Jimmy spusese: „Atunci va trebui să scăpăm de el." „Ai de gând să-l ucizi?" îl întrebase Bessell şi răspunsul lui Thorpe fusese afirmativ. La altă întâlnire, Thorpe îi sugerase să-l pună pe Holmes să-l lichideze. Planul a fost amânat când Scott s-a însurat în mai 1969 – speraseră că o să se „aşeze" – şi reluat după ce au constatat că speranţele lor fuseseră zadarnice. Atunci au fost recrutaţi ceilalţi. Apărarea s-a concentrat asupra lipsei de credibilitate a martorilor. Peter primise 17.000 lire sterline avans de la un ziar pentru povestea sa. Şi urma să mai primească încă 8.000, dacă Thorpe era achitat şi încă 50.000 dacă era condamnat.

Dintre cei patru inculpaţi, doar Deakin a depus mărturie. A declarat că existase o conspiraţie menită să-l sperie pe Scott – din care recunoştea că făcuse parte –, nu să-l ucidă. Newton s-a răzgândit şi a hotărât să depună mărturie de partea acuzării. La proces, judecătorul i-a caracterizat pe toţi cei implicaţi, pentru a uşura sarcina juraţilor. Despre Newton, a spus: „Un incompetent, un neisprăvit." Pe Bessell l-a făcut „escroc", atrăgând atenţia că „mărturia lui trebuia privită cu suspiciune." Iar despre Scott a spus: „Un isteric, un ratat... Este un parazit, un om nerealizat. Dar s-ar putea, bineînţeles, să spună adevărul. Eu unul mă abţin să-mi spun părerea."

În schimb, pe Deakin, l-a considerat „un om fără pată", iar pe Thorpe „o personalitate naţională, cu un trecut impresionant." Judecătorul a adăugat că nu trebuie să se tragă concluzia că este o persoană dubioasă, chiar dacă nu a depus mărturie. Scrisorile lui Jeremy către Scott denotă afecţiune, dar „nu trebuie să presupuneţi că afecţiunea implică neapărat ceva murdar", le-a atras atenţia judecătorul. Pe 22 iunie 1979, toţi cei patru au fost achitaţi. Şi nu s-a pomenit nimic despre influenţa sud-africană.

În general, presa l-a aclamat pe Jeremy după ce a fost achitat. Cu o singură excepţie, Private Eye, unul dintre puţinele ziare care se ocupase de cazul Thorpe din primii ani, când celelalte publicaţii îl ignoraseră. Private Eye a scos o ediţie specială dedicată achitării, cu fotografii ale lui Thorpe, sub care scria: „Poponarii câştigă întotdeauna."

Dar, fie că a fost lăudat, fie că nu, observatorii politici au fost de acord că se terminase cu cariera lui politică. Propriul său avocat recunoscuse în faţa instanţei tendinţele homosexuale ale clientului său. „Sunt unele lucruri pe care doreşti cu pasiune să le ţii ascunse" spusese Thorpe în anii 1970. „Lucruri care nu privesc pe nimeni. Dar nu şi-a dat nimeni seama cu cât profesionalism nu dau în vileag ceea ce nu vreau." În 1982, a fost numit directorul organizaţiei Amnesty International, dar a fost nevoit să demisioneze în urma protestelor vehemente. În 1987, Thorpe a fost ales preşedintele Asociaţiei Liberale North Devon.

PIERRE SEVIGNY

Cel mai mare scandal legat de sex din Canada, a ajuns să fie cunoscut sub numele de afacerea Munsinger, după numele femeii implicate. El nu a izbucnit decât după mulţi ani, când bărbatul în cauză se retrăsese din viaţa politică şi femeia părăsise Canada. Iar, când a ieşit la suprafaţă, motivele au fost mai mult de natură politică, nu de siguranţă naţională, aşa cum s-a insinuat.

Joseph Pierre Albert Sevigny s-a născut pe 17 septembrie 1917. Ales pentru prima oară în 1958 în Camera Comunelor canadiană, ca membru al Partidului Conservator, a fost numit în acel an deputy speaker. Prim-ministrul John Diefenbaker i-a dat un loc în cabinetul său, ca ministru asociat al Apărării Naţionale. Nemulţumit de politica lui Diefenbaker, Pierre a demisionat din cabinet în februarie 1963 şi a pierdut apoi alegerile generale din acelaşi an. Sevigny nu a mai revenit niciodată în politica naţională.

Femeia cu care a întreţinut relaţii a fost Gerda Munsinger, născută Gerda Hessler în 1929, în Germania de Est. Hessler a fugit din ţară în 1949. A încercat să emigreze în Canada în 1952, dar a fost refuzată, din motive de securitate. Conform unui raport al RCMP, „desfăşura activităţi de spionaj şi ducea o viaţă imorală." Atât în Germania de Est, cât şi în cea de Vest fusese arestată pentru furturi mărunte şi prostituţie. Când a fost arestată în Germania de Vest, în 1949, a recunoscut că a spionat pentru Uniunea Sovietică.

În timp ce se afla încă în Germania, s-a căsătorit cu un american, Mike Munsinger, în 1952 sau 1953. Zece ani mai târziu, Mike Munsinger – pe atunci polițist în Brooklyn – își amintește că, după nuntă, a completat actele necesare pentru a-și aduce soția în SUA, dar „am primit o înștiințare din partea Departamentului de Stat, în care se spunea că… intra sub incidența unei legi… și din anumite motive nu i se permitea intrarea în țară, pentru că periclita siguranța națională." Înștiințarea a venit în 1953, iar căsătoria s-a anulat în același an. Gerda a negat întotdeauna că i se refuzase intrarea în America. Ulterior, Departamentul de Stat al SUA a transmis autorităților canadiene informații confidențiale, care explicau de ce fusese respinsă. Dar aceste informații nu s-au dat niciodată publicității. Unul dintre motive a fost, poate, faptul că tatăl ei – care rămăsese în Germania de Est – era persoană oficială în cadrul Partidului Comunist.

Munsinger a lucrat în Europa, în 1954, ca secretară pentru NATO. În anul următor, ea a primit viză de Canada, dar nu se știe cum a reușit să facă rost de ea. RCMP nu au dat niciodată altă explicație, decât „eroare nejustificată." În Canada, Gerda a practicat diverse meserii, de la secretară până la chelneriță în Montreal. Conform spuselor ei, l-a cunoscut pe Pierre Sevigny în 1958, când a intrat să bea ceva în barul unde lucra, ca damă de companie. Apoi, au început să se vadă regulat în 1958, 1959 și 1960. A călătorit alături de el într-un avion guvernamental până la Boston, „la curse." Gerda susține de asemenea că a cunoscut „foarte bine" alt ministru din cabinetul conservator, pe George Hees.

Davie Fulton era ministru de justiție în guvernul conservator, în 1960, când RCMP i-au semnalat legătura dintre Sevigny și Munsinger. Acesta a fost prevenit că femeia era o prostituată și reprezenta un pericol pentru siguranța națională. Nu este clar cum au aflat toate acestea. Fulton i-a transmis lui Diefenbaker tot ce aflase și prim-ministrul l-a chemat imediat pe Sevigny. Când a fost confruntat cu faptele, Sevigny a șovăit un timp, dar, „după oarecare ezitări", a recunoscut: „Da, o cunosc. Ne vedem. Ne-am întâlnit de câteva ori. Ceea ce s-a întâmplat între noi este ceea ce se întâmplă între o femeie frumoasă căreia îi place un bărbat și un bărbat căruia îi place o femeie frumoasă, atâta tot." Prim-ministrul i-a spus lui Sevigny că se va deschide o anchetă, informându-l că Gerda fusese arestată pentru furt în Germania și cunoștea un maior rus la Berlin. Apoi, Diefenbaker i-a precizat ministrului: „Îți dai seama, sper, că va trebui să demisionezi, dacă ancheta stabilește că femeia a periclitat siguranța națională." Pierre l-a asigurat

că nu poate fi vorba de așa ceva, a promis că va întrerupe legătura cu ea și se pare că a făcut-o. Poliția a mai discutat de câteva ori cu Fulton, dar nu a descoperit nici o încălcare a normelor de siguranță națională. În final, după mai multe dezbateri, prim-ministrul și Fulton au ajuns la concluzia: „Nu s-a violat siguranța statului și nu este necesar să se ia măsuri disciplinare." Totuși, Fulton era de părere că Sevigny ar trebui scos din cabinet. Prim-ministrul i-a telefonat apoi lui Pierre să-i spună că nu exista nici o scurgere de informații. Diefenbaker l-a întrebat pe Pierre dacă Munsinger se întâlnea și cu alții. I-a pomenit de „George Hees", la care Pierre i-a răspuns „Da." „Pe urmă, m-a mustrat din nou și trebuie să recunosc că a avut dreptate s-o facă", își amintește Pierre.

În ceea ce-l privea pe Diefenbaker și guvernul său conservator, cazul era închis – ei nu aveau de gând să-l facă public. Gerda Munsinger plecase din Canada în Germania, în februarie 1961. În ultimele trei luni, RCMP o supraveghease îndeaproape. Securitatea canadiană a susținut că apartamentul în care locuia era frecventat de agenți ruși, deși nu aveau nici o dovadă. Cu puțin timp înainte să plece, a fost arestată la Montreal, când încerca să schimbe un cec fals.

Nu s-a mai auzit nimic despre acest incident până în noiembrie 1964, când prim-ministrul Lester Perason a cerut RCMP să-i pună la dispoziție toate informațiile disponibile despre membrii Parlamentului. Era o perioadă în care existau mari temeri să nu se fi infiltrat spioni în posturi înalte. Regimul politic din Canada se schimbase. Venise la putere Partidul Liberal, sub conducerea lui Pearson, în timp ce conservatorii lui Diefenbaker trecuseră în opoziție. Pearson a primit de la RCMP doar dosarul Munsinger. Pe 4 decembrie 1964, Pearson i-a trimis o scrisoare lui Diefenbaker, în care spunea că „a fost foarte surprins de ușurința cu care se abordase problema." Și i-a cerut fostului prim-ministru să clarifice situația. Se aștepta la o scrisoare, dar a primit în schimb vizita personală a lui Diefenbaker. Acești doi politicieni nu se înghițeau deloc și „s-au luat la ceartă". Diefenbaker i-a spus că nu luase nici o măsură, pentru că nu existase nici o scurgere de informații. La care Pearson i-a răspuns că era exact ce dorea să audă. Prim-ministrul i-a cerut să-i dea o hârtie scrisă, în care să declare acest lucru, dar Diefenbaker a refuzat. Între timp, Sevigny ieșise din viața politică și se zvonea că Munsinger murise în Germania. Iar Pearson nu a mai făcut nici un demers.

Scandalul a izbucnit în mod public, atrăgând atenția presei, abia în martie 1966. Aceasta se datorează faptului că, pe parcursul anului 1965 și în primele luni ale lui 1966, liberalii fuseseră atacați feroce în

Parlament. Ofensiva fusese condusã de John Diefenbaker, care era încântat sã-i tortureze pe duşmanii lui, liberalii. Partidul aflat la putere devenise ţinta atacurilor din două motive. Unul era faptul cã şase parlamentari din alt partid trecuserã la liberali. Iar altul, de fapt principalul – un scandal de spionaj, care-l avea în prim plan pe un anume Spencer. Respectivul scandal nu avea nici o legãturã cu Munsinger. În Parlament, cele mai multe atacuri, unele personale, erau îndreptate împotriva ministrului de justiţie, Lucien Cardin. Opoziţia cerea sã se deschidã o anchetã care sã investigheze imediat povestea cu spionajul. Cardin a refuzat, dar Pearson a cedat presiunii şi a autorizat investigaţiile.

În cele din urmã, pe 4 martie, Cardin nu a mai suportat şi l-a acuzat pe Diefenbaker cã a fost implicat în cazul „Monsignor." Ministrul nu vãzuse niciodatã dosarul cu numele respectiv, aşa cã-l pronunţase greşit. Lucien era atât de furios, încât fusese cât pe ce sã demisioneze. Pearson, care ştia foarte bine la ce se referise omul lui, a rãmas uimit. Prim-ministrul nu dorea sã dezgroape acest caz şi se spune cã şi el fusese la un pas de demisie.

Sperase totuşi cã referirea la „Monsignor" va fi uitatã, dar presa clocotea, înnebunitã sã afle despre ce era vorba. Cardin a organizat o conferinţã de presã pe 10 martie. Pearson nu a aflat decât cu zece minute înainte de începerea ei – şi nu a mai avut timp s-o anuleze. Dar şi-a prevenit ministrul „sã fie mai atent şi sã nu se lase asaltat de întrebãri referitoare la cazul Munsinger". Când a fost întrebat, Cardin a explicat cã a pronunţat numele Munsinger „fãrã sã vrea".

La conferinţã, Cardin a expus faptele şi a explicat de ce a adus cazul în atenţia publicului. „Am ştiut cã domnul Pearson nu a vrut sã divulge cazul Munsinger şi vã rog sã mã credeţi cã nutresc toatã stima şi admiraţia pentru domnul prim-ministru. Dar, pe de altã parte, nu mi s-a pãrut drept nici pentru partid, nici pentru parlament, nici pentru altcineva sã fim discreţi, dupã ce am fost acuzaţi, defãimaţi şi obligaţi sã-l investigãm pe Spencer. Aşa cã am ajuns la un compromis cu mine însumi şi am jurat sã nu scot nici un cuvânt despre cazul Munsinger decât dacã voi fi întrebat direct. În care caz nu voi ocoli întrebarea, ci voi spune tot ce ştiu." A declarat, de asemenea, cã nu-l interesa persoana lui Sevigny. Voia doar sã scoatã în evidenţã incapacitatea lui Diefenbaker de a rezolva un caz de securitate naţionalã, când era prim-ministru. Cu toate acestea, Sevigny a fost cel care a intrat în atenţia publicului.

Pierre fusese prevenit însă dinainte. În noiembrie 1965, la scurt timp după alegerile generale, Pierre a avut o discuție între patru ochi cu un bancher important din Montreal, care deținea informații de culise. Acest om i-a spus lui Sevigny că liberalii îl vor ataca în forță pe Diefenbaker – pentru a abate atenția de la greșelile lor – cu scopul de a scoate în evidență erorile guvernării conservatoare. Bancherul i-a spus de asemenea că „liberalii se vor agăța de faptul că ai fost aspru mustrat de Diefenbaker în perioada cât erai ministru, din cauză că te încurcaseși cu o femeie care avea cazier în Germania și era bănuită de spionaj." Liberalii intenționau să dea totul pe față și să transforme incidentul într-un scandal legat de sex și spionaj. În felul acesta își vor salva pielea, implicându-l pe George Hees și stârnind „ceva asemănător cu povestea Profumo – Christine Keeler".

Bancherul a susținut că a participat la ședința când liberalii și-au făcut planurile și că le-a atras atenția că scandalul putea să-l distrugă pe Sevigny și familia lui. La care unul dintre cei prezenți i-a răspuns: „Doar e pielea lui în joc. N-are decât să-și poarte singur de grijă." Dar Pierre nu a ținut cont de acest avertisment, deși prietenul lui l-a prevenit din nou de Crăciun și în ianuarie 1966. Sevigny credea că nu avea nici un rost să se redeschidă dosarul acum când se retrăsese din politică. Dar, când a izbucnit scandalul, Sevigny s-a înfuriat și a declarat turbat de mânie la radio și la TV că va lupta. „Cu cât luptam mai mult, cu atât îmi agravam situația", își amintește el. „Presa nu era interesată decât de aspectul sexual al problemei. Și mi-am dat seama deodată că mă războiam cu prim-ministrul Canadei, cu ministrul de justiție, cu RCMP, cu tot Partidul Liberal."

Acuzațiile lansate au avut drept rezultat deschiderea unei anchete – condusă de domnul Wishart Spence de la Curtea Supremă a Canadei. Davie Fulton a insistat că Sevigny nu a periclitat siguranța națională, deși a recunoscut că „s-a pus totuși această problemă", deoarece femeia avea un „trecut murdar" și exista o relație ilicită, care putea duce la un șantaj. Inițial, Diefenbaker încercase să ascundă tot. Doar el și Fulton știau despre ce era vorba. Nici un alt ministru al cabinetului, inclusiv ministrul de justiție, nu fusese informat în 1960. La început, se stabilise ca ancheta să se desfășoare cu ușile închise, dar apoi Diefenbaker insistase să fie publică. Spera probabil că oamenii vor fi atrași de aventurile sexuale ale lui Pierre și că nu vor lua în seamă felul cum abordase el problema la vremea aceea. În cele din urmă, investigațiile s-au desfășurat în ambele feluri: și în cerc restrâns și în văzul tuturor. Când a izbucnit scandalul, Sevigny a încercat să discute

cu Diefenbaker, dar fostul prim-ministru a refuzat să-l primească. L-a sfătuit în schimb să stea acasă și să nu se prezinte la anchetă. Sfat pe care Sevigny nu l-a urmat. Lui Cardin i s-a părut că Diefenbaker îl sacrifica pe Sevigny, în loc să-l protejeze.

Iată ce a declarat public Pierre despre legătura lui cu Gerda: „Pe doamna Munsinger am cunoscut-o în august 1959. Ne-am întâlnit cu diverse ocazii în următoarele luni și relația noastră a fost pur socială." El a susținut că, la întoarcerea în Germania, Gerda a fost angajată secretară la München de Biroul de Spionaj al Armatei SUA. Pierre avea o scrisoare a Gerdei, trimisă unei prietene, care do-vedea acest lucru. Voia probabil să demonstreze că femeia nu avea cum să fie spioană. Deși scrisoarea a fost depusă ca probă, Spencer nu o menționează în raportul său, pentru că Pierre a afirmat că judecătorul vrea să-i reabiliteze pe liberali și să-l bage la apă pe Diefenbaker. Poate că scrisoarea fusese reală, dar nu și conținutul.

S-a dovedit apoi că Munsinger nu murise, ci trăia foarte bine la München în 1966, unde au descoperit-o reporterii. Se ocupa de o cafenea și a declarat că ea și Pierre fuseseră amanți, deși Sevigny insistase că legătura lor fusese pur socială. Gerda a spus că nu fusese spioană și că părăsise Canada în 1961 nu pentru că era bănuită de afaceri necurate, ci pentru că i se făcuse dor de casă.

Însă, la anchetă, cei de la RCMP au afirmat că erau convinși că ambasada sovietică de la Ottawa știa foarte bine cu ce se ocupa Munsinger de când venise în Canada, în 1955. Au susținut, de asemenea, că femeia lucrase ca prostituată în Canada și că plătise bani de protecție mafioților din Montreal.

Din informațiile celor de la RCMP rezulta că Gerda îi cunoscuse pe Sevigny și pe fostul ministru George Hees. La început, Hees a recunoscut că era posibil să fi luat prânzul împreună, o dată sau de două ori. Apoi, s-a hotărât că fuseseră două prânzuri și o cină. Dar Hees a demisionat din cabinetul Diefenbaker cam în același timp cu Sevigny, deci nu există nici un element care să indice că afacerea Munsinger ar fi compromis în vreun fel guvernul. Hees nu a candidat la alegerile din 1963, dar a fost reales în 1965.

Când raportul anchetei s-a dat publicității, în septembrie 1965, Spence a ajuns la concluzia că legătura dintre Gerda și Sevigny „a periclitat siguranța statului și ar fi impus demisia sa din cabinet." Raportul o caracteriza pe Munsinger drept un agent sovietic minor, o hoață și o prostituată care avea legături cu lumea interlopă. Spence a tras concluzia că nu există nici o dovadă să fi fost scurgeri de informații, dar,

în această privinţă „cazul Munsinger putea fi mai rău decât afacerea Profumo". Diefenbaker a fost „aspru criticat" pentru felul cum abordase problema. Fostul prim-ministru a considerat însă că ancheta fusese „o răzbunare – un proces politic".

John Diefenbaker a fost înlocuit – împotriva voinţei sale, după o luptă susţinută – din funcţia de lider al Partidului Conservator, în 1967. Au existat multe motive care au dus la îndepărtarea sa. Cazul Munsinger a fost unul dintre ele. Sevigny a comentat odată: „Am cunoscut-o pe această Gerda Munsinger. Era o fată frumoasă, agreabilă. Câţi bărbaţi în locul meu nu ar fi procedat la fel ca mine? Dar asta nu contează."

JEFFREY ARCHER

Remarcându-se în activitatea de strângere a fondurilor pentru partidul conservator, autorul de succes Jeffrey Archer s-a distrus financiar şi politic pentru că a plătit o prostituată, pe care nu a văzut-o în viaţa lui, să plece din ţară şi să nu spună nimic despre ceva care cei doi n-au făcut niciodată împreună.

Jeffrey Archer s-a născut în 1940. Şi-a început cariera politică în 1969, ca parlamentar în Camera Comunelor. I se profila un viitor politic strălucit, dar a demisionat în 1974, după ce a pierdut 400.000 de lire sterline într-o afacere frauduloasă. Ajuns în pragul falimentului, Archer şi-a dat demisia, pentru a nu pune partidul conservator într-o situaţie penibilă. Jeffrey s-a apucat de scris, a scos câteva romane de succes şi a devenit un renumit scriitor internaţional. Unul dintre romanele sale, Primul între egali, a fost ecranizat la TV în Marea Britanie exact când a izbucnit scandalul. Culmea este că intriga se referă la o prostituată care încearcă să şantajeze un parlamentar.

Jeffrey s-a căsătorit cu Mary în 1966 şi a avut doi copii. Prim-ministrul Margaret Thatcher l-a numit pe multimilionarul romancier în funcţia de preşedinte adjunct al Partidului Conservator, în 1985. Atribuţiile sale constau în ridicarea moralului membrilor Tory din toată ţara şi în strângerea de fonduri. În călătoriile sale prin Marea Britanie, el a adunat sute de mii de lire pentru partidul său într-un singur an – datorită discursurilor pe care le-a ţinut. Într-o vineri, pe 24 octombrie

1986, Jeffrey a trimis pe cineva la o întâlnire cu o prostituată în gara Victoria din Londra. Intermediarul i-a dat femeii, din partea lui Archer, un plic cu 2.000 de lire sterline. Cu banii aceia, femeia trebuia să stea un timp în străinătate, pentru a scăpa de insistențele presei. Dar Jeffrey nu avea de unde să bănuiască atunci că mai știau și alții de această tranzacție. Povestea a ajuns în ziarele de duminică din acea săptămână și Archer a demisionat.

Prostituata era Monica Coghlan de 35 de ani, care își practica meseria sub numele de Debbie. Conform spuselor Monicăi, ea lucra în noaptea de 8 spre 9 septembrie 1986 la Londra. În jur de ora douăsprezece, a agățat-o un bărbat și au fixat prețul pentru a întreține relații sexuale. Dar, înainte să înceapă, omul a trebuit să plece, să-și repare mașina. A lipsit mult timp și Monica a crezut că n-o să se mai întoarcă. Așa că a plecat cu alt client, suporterul laburist și avocatul Aziz Kurtha, la hotelul Albion. Când au ieșit din hotel, o aștepta Archer. Kurtha a luat-o de-o parte pe Coghlan și i-a spus cine era celebrul ei client. Monica și Archer s-au dus în camera 6A de la respectivul hotel și au întreținut relații sexuale pentru suma stabilită. La un moment dat, Monica și-a întrebat clientul ce meserie avea, la care acesta i-a răspuns că vindea mașini. A plecat imediat după ce au făcut sex.

Peste o săptămână, Kurtha a căutat-o pe Monica și i-a sugerat să ia legătura cu presa. I-a spus că ar primi vreo 700–800 de lire sterline pentru informațiile pe care le deținea. Monica i-a răspuns că nu o interesa, dar, în aceeași noapte, a fost abordată de un ziarist de la News of the World. Mai târziu, acest ziar va declara că avocatul Kurtha a fost cel care le-a oferit povestea și a cerut să fie plătit. Deși Kurtha susține că n-a pretins bani. Eddie Jones de la News of the World a discutat mai întâi cu Coghlan și i s-a părut puțin probabil ca Jeffrey să fi apelat la o prostituată. Dar, pe parcurs, a început s-o creadă și i-a spus că are nevoie de dovezi mai concrete. Așa că au clocit un plan – Monica urma să-l sune pe Archer și News of the World va înregistra conversația fără știrea lui Archer.

În noaptea de 25 septembrie, Jeffrey a primit primul telefon de la Debbie. I-a spus că este prostituată și că un client de-al ei se asociase cu Archer la începutul acelei luni. Jeffrey a negat această asociere și a spus că nu știe la ce se referea femeia, sfătuind-o să se ducă la poliție. Dar ea a continuat să-l sune și, în cele din urmă, Jeffrey a acceptat să-i dea 2.000 de lire sterline, când a aflat că era urmărită de presă. Mai târziu, și-a explicat hotărârea spunând: „Deși acum îmi dau seama ce prostie am făcut, atunci m-am lăsat atras în capcana pe care mi-a

întins-o prostituata, la sugestia unui ziar, în mod sigur. Crezând că această femeie dorește în mod sincer să scape de presă și deoarece eram perfect conștient că o asemenea publicitate mi-ar fi dăunat, m-am oferit să-i dau bani, ca să stea un timp în străinătate, și am aranjat să-i primească."

Cu o zi înainte de efectuarea plății, Jeffrey a primit un telefon de la șeful de personal al partidului conservator, care l-a prevenit că a doua zi, duminică, pe 26 octombrie, News of the World va publica o poveste foarte defăimătoare despre el. Jeffrey a luat legătura cu David Montgomery, editorul ziarului, și a negat că i-ar fi dat vreun ban Monicăi. Și abia atunci a aflat, șocat, că cei de la ziar îi înregistraseră convorbirile. Scriitorul a explicat că a plătit prostituata de teamă că o publicitate negativă i-ar fi dăunat la viitoarele alegeri. Conform spuselor lui Montgomery, Jeffrey le-a mărturisit: „Mare parte dintre dovezile pe care le aveți sunt adevărate. Nu știu ce să vă răspund. Vă promit că o să-i spun primului ministru tot ce s-a întâmplat, o să-mi dau demisia și n-o să vă intentez proces, dacă nu publicați articolul. Am făcut o mare prostie, într-adevăr. Și, dacă toată cariera mea trebuie să fie distrusă de o singură greșeală, atunci așa să fie. Vă implor să nu publicați nimic." Dar rugămințile lui nu au avut nici un rezultat. La o întâlnire cu Montgomery, în prezența editorului politic Grania Forbes, s-a presupus că Archer a amenințat că va apela la Thatcher pentru a-l discredita pe Montgomery.

Povestea a apărut în presă și Archer a demisionat pentru că fusese atât de prost încât să dea bani unei femei necunoscute. „Numai și numai pentru acest gest nesăbuit mi-am dat demisia" a spus el. „Repet pentru a nu știu câta oară că nu o cunosc pe Monica Coghlan și nu am avut niciodată legături cu o prostituată." Soția lui, Mary, l-a susținut și a considerat că demisia sa din funcția de președinte adjunct al Partidului Conservator este „o nedreptate monstruoasă", etichetând atitudinea Monicăi drept „revoltătoare".

Din punct de vedere politic, Archer era terminat. Un observator remarca: „Nici măcar el nu mai poate spera la o revenire pe arena politică." Ziarul londonez Times spunea că „este normal să nu mai fie președintele adjunct al unui partid britanic aflat la guvernare". Parlamentarul Tory Peter Bruinvels a declarat că demisia sa era inevitabilă, pentru că „suntem un partid conservator și nu avem de-a face cu prostituate, un partid cu înalte principii morale, în care nu au ce căuta oameni dubioși". Conform conducerii Partidului Conservator, Jeffrey a rămas un orator la fel de popular. S-au primit zeci de apeluri

telefonice la sediul partidului şi nimeni n-a cerut anularea vreunui discurs. De la izbucnirea scandalului şi până în luna iulie, Archer avea de ţinut 130 de discursuri. În noiembrie 1986, a dat în judecată pentru calomnie ziarele News of the World şi The Star, care prezentase şi el povestea cu lux de amănunte. Procesul cu acesta din urmă s-a judecat înaintea celui cu News of the World. Monica a declarat în faţa instanţei că primise 6.000 de lire sterline de la News of the World pentru povestea ei. The Star publicase un articol lung, care cuprindea conversaţiile dintre ea şi familia ei. Deşi a recunoscut că era „o pură fantezie", a insistat că întreţinuse relaţii sexuale cu Archer, în noaptea respectivă.

Jeffrey, la rândul lui, declarase în faţa instanţei că în noaptea aceea fusese la un restaurant cu editorul şi agentul lui. Editorul plecase la 10:30 şi Archer îşi condusese agentul acasă, cu maşina la 12:45 a.m. Apoi se întorsese în apartamentul lui şi se culcase singur – soţia lui era plecată. De aceea, când îl sunase Debbie, peste două săptămâni, fusese şocat. Principalul martor al lui Archer a fost Terrence Baker, prietenul de la restaurant, cu care vorbise până la 12:45 a.m. Baker nu a putut să dea amănunte referitor la maşina pe care o conducea Jeffrey în noaptea respectivă, la hainele cu care era îmbrăcat sau la starea vremii. A spus că i se ceruse să depună mărturie pe 27 octombrie, în timp ce Jeffrey afirmase că nu-l solicitase pe Baker decât la mijlocul lui noiembrie.

Avocatul ziarului a susţinut că Archer s-a folosit de două alibiuri diferite pentru noaptea în cauză, altele decât cel prezentat în faţa instanţei. Înainte de proces, îi spusese unui reporter că fusese la o întâlnire la care participaseră cincizeci de oameni. Iar altuia, că participase la o recepţie, unde fuseseră prezenţi alţi patruzeci de invitaţi, iar apoi se întâlnise între patru ochi cu organizatorul party-ului. Şi, în timp ce Jeffrey susţinea sus şi tare că nu o văzuse în viaţa lui pe Monica, doi reporteri erau de altă părere. În ajunul publicării poveştii, Adam Raphael, pe atunci ziarist la The Observer, a afirmat că Archer îi mărturisise că o cunoscuse „întâmplător" pe Monica, alias Debbie, cu şase luni în urmă. Şi se pare că spusese acelaşi lucru şi lui Rupert Morris, de la Sunday Today.

Procesul intentat ziarului The Star s-a încheiat în iulie 1987. Judecătorul a rezumat pledoaria lui Mary Archer spunând: „Probabil că nu veţi uita niciodată eleganţa şi distincţia ei. Nu şi le-a pierdut, în ciuda stresului acestui proces." Iar despre Jeffrey a afirmat: „Este un om serios, sănătos, sportiv. Vi se pare genul care să întreţină relaţii sex-

uale sordide luni, la unu noaptea?“ După ce au deliberat mai mult de patru ore, jurații i-au dat câştig de cauză lui Archer şi s-a stabilit că The Star trebuia să-i plătească 500.000 lire sterline daune morale. Până la urmă, s-a convenit o sumă de 50.000 de lire, pe care a el donat-o, în cea mai mare parte, în scopuri caritabile.

Chiar şi după încheierea proceselor de calomnie, s-a considerat că Archer nu putea să mai ocupe vreodată un post în Partidul Conservator. Jurații au luat o hotărâre pripită, care i-a făcut pe cei de la ziarul londonez Times să scrie: „Ţinând cont de părtinirea arătată de judecător, am rămas surprinşi că deliberările au durat atât de mult.“

JOHN PROFUMO

Când John Profumo, ministru în guvernul conservator englez al lui Harold Macmillan, a fost prins cu o prostituată, a adoptat atitudinea tradițională şi a negat toate acuzațiile. Dar, cu toate că a tratat povestea cu aroganță şi i-a amenințat pe toți cu procese de calomnie, faptele l-au înfrânt. Scandalul a uimit o țară întreagă şi, când a căzut, Profumo l-a tras şi pe Macmillan după el.

John Profumo s-a născut pe 15 ianuarie 1915. În 1954, s-a căsătorit cu actrița Valerie Hobson. Ca politician, Profumo a fost numit Secretary for War în 1960, în cabinetul conservator. Şi-a menținut această funcție până şi-a dat demisia, în 1963. Se cunosc puține lucruri despre viața sexuală a lui Profumo înainte de scandal. S-a zvonit, în presă, „că a trăit cu o văduvă, membră a familiei regale“ – se făcea aluzie, probabil, la ducesa de Kent. Considerat un tip „şmecher“, el avea o slăbiciune pentru viața de noapte. Una dintre activitățile sale preferate era să frecventeze barurile, unde îi plăcea să se întrețină cu dame de companie.

Pe 8 iulie 1961, Profumo a participat la o petrecere, la reşedința de la țară a unui aristocrat bogat, lordul Astor. Profumo a fost prezentat unei tinere de nouăsprezece ani, Christine Keeler, de către Stephen Ward, artist şi medic osteopat, care se învârtea în cercuri înalte. Ward o cunoscuse pe Keeler cu doi ani în urmă, pe când fata lucra într-un bar de noapte londonez. În acelaşi weekend, Christine a fost prezentată căpitanului Eugene Ivanov, care era ataşatul naval al ambasadei sovie-

tice de la Londra şi era bănuit, de asemenea, că făcea parte din spionajul militar sovietic, GRU. Keeler a început să întreţină relaţii sexuale cu amândoi, fără să ştie unul de altul.

Ca medic osteopat, Ward îi tratase, printre alţii, pe Anthony Eden, Winston Churchill, Joseph Kennedy, Elizabeth Taylor şi Frank Sinatra. Iar ca portretist schiţase diverse personalităţi, printre care se numărau Peter Sellers, Sophia Loren şi cel puţin opt membri ai familiei regale, inclusiv prinţul Philip. Era fascinat de sex, recruta femei tinere şi frumoase şi se făcea util bărbaţilor bogaţi şi influenţi, prezentându-i acestor femei. Pe proprietatea Clivenden a lordului Astor, avea propriul său bungalow, unde organiza orgii şi furniza femei. Se pare că şi prinţul Philip a participat la una dintre ele.

Keeler se întâlnea separat când cu Ivanov, când cu Profumo. John a dus-o odată la el acasă şi au întreţinut relaţii sexuale în patul conjugal. Conform spuselor Christinei, Profumo i-ar fi propus să-i ia un apartament şi să rămână amanta lui – atunci locuia la Ward –, dar ea ar fi refuzat. Atunci Profumo i-a explicat că nu puteau să se întâlnească, atâta timp cât locuia la Ward. La sfârşitul lui 1961, Keeler s-a mutat în cele din urmă în apartamentul ei. Era perfect conştientă că John voia s-o transforme în amanta prietenilor săi din guvern. Întrebată dacă se simţea atrasă de ministru, Christine a răspuns: „Profumo degaja putere. Probabil că aşa au simţit şi alte femei când s-au regulat cu Marlon Brando…“

Acest trio ciudat a atras încă de la început atenţia serviciului britanic de spionaj MI5 – probabil, din primele zile ale lunii iulie. Cei de acolo au luat legătura cu secretarul de cabinet, Sir Norman Brook, şi l-au pus la curent. Brook a transmis mesajul celor de la MI5 colegului său, prevenindu-l să se ferească de Ward. În cea de-a doua parte a mesajului, MI5 îi propunea lui Profumo să-i ajute să-şi pună planul în aplicare – voiau să-l facă pe rus să dezerteze. Îngrijorat de faptul că MI5 ştia totul despre relaţia lui, Profumo a refuzat. A susţinut că a întrerupt legătura cu Keeler în august 1961. Alţi martori vor declara însă, ulterior, că relaţia lor a continuat în 1962.

Scandalul era gata să izbucnească în 1963, când Christine nu s-a prezentat la procesul unui fost prieten acuzat că trăsese în ea cu o armă. Se zvonea că întreţinea relaţii cu o persoană sus-pusă, care o convinsese să nu se prezinte, de teamă să nu i se divulge numele. În cele din urmă, în martie 1963, parlamentarul laburist George Wigg a făcut o interpelare în legătură cu acest caz, în Camera Comunelor. După o întrunire la vârf a conservatorilor, s-a răspuns la întrebare a doua zi, în

Parlament. Profumo a recunoscut cã o cunoştea pe Keeler şi cã o întâlnise la reşedinţa de la ţarã a lui Astor. De atunci, o vãzuse de şase ori, în apartamentul lui Ward, dar, de fiecare datã, venise sã-l viziteze pe acesta. Ministrul a precizat foarte clar cã nu întreţinuse relaţii sexuale cu Keeler. Declaraţia sa a fost susţinutã de prim-ministrul Harold Macmillan şi de alţi membri ai cabinetului. Macmillan aflase de triunghiul sexual, cel mai târziu de pe 28 ianuarie 1963. Atunci când Profumo a ameninţat cã nu va ezita sã intenteze procese de calomnie dacã „monstruoasele insinuãri" pe care le auzise vor fi rostite sau repetate în afara Parlamentului, colegii sãi conservatori l-au ovaţionat. Dovezile de solidaritate au continuat dupã-amiaza, când John s-a dus la curse cu Regina Mamã şi au fost fotografiaţi împreunã. În seara aceea, a cinat cu soţia lui în oraş şi le-a spus ziariştilor: „Poftim, îmi iubesc soţia şi ea mã iubeşte pe mine, iar altceva nu contează." Majoritatea ziarelor au publicat declaraţia sa „în întregime, arãtându-şi simpatia."

Dar opoziţia nu era mulţumitã şi a continuat sã-i piseze pe conservatori. Liderul opoziţiei, Harold Wilson, a trimis un memorandum în care îşi exprima îngrijorarea faţã de securitatea naţionalã. În scrisoarea lui, insinua cã MI5 ştiuse de la început de trioul sexual şi cã Macmillan aflase înainte ca Profumo sã nege orice implicare, în Camera Comunelor. Ward fusese cel care îi furnizase detaliile lui Wilson. Şi tot Ward îl informase pe secretarul parlamentului, care-l anunţase pe Macmillan.

Presa strãinã a preluat povestea şi Profumo şi-a pus în practicã ameninţãrile. Numãrul din 6 aprilie al revistei italiene Il Tiempo inserase un articol despre ministru şi Keeler. John i-a acuzat de calomnie, tot tirajul a fost scos din circulaţie, iar distribuitorii, Continental Publishers, şi-au cerut scuze în instanţã. Profumo a primit 50 de lire sterline pentru daune morale, plus plata cheltuielilor de judecatã, bani pe care i-a donat în scopuri caritabile. Dupã ce adevãrul a ieşit la luminã, situaţia s-a schimbat radical şi Continental l-a dat în judecatã pe Profumo, pentru prima sa acţiune, ajungându-se în cele din urmã la o înţelegere în afara tribunalului.

Sub presiunea opoziţiei, Macmillan a ordonat deschiderea unei anchete care sã investigheze cazul. Pe 5 iunie 1963, la numai patru zile de la declanşarea anchetei, John Profumo şi-a depus demisia. În scrisoarea sa, recunoştea cã mintise parlamentul referitor la legãtura lui cu Keeler. Camera Comunelor l-a gãsit vinvoat şi l-a scos din funcţiile deţinute. Profumo n-a mai revenit în politicã, în ultimii ani de viaţã activând în mişcarea de reabilitare a delincvenţilor minori. Deşi se

deschisese o anchetã, opoziția a continuat sã-l atace pe prim-ministru. Macmillan a demisionat în octombrie 1963, invocând probleme de sănătate și s-a retras din Parlament în septembrie 1964.

Lordul Alfred Denning a condus ancheta, pentru a stabili dacã Profumo trãdase sau nu secrete de stat și a ajuns la concluzia cã nu se întâmplase acest lucru. Stephen Ward a cãzut cel mai prost. A fost implicat nu numai în anchetã, ci și în amplele cercetãri inițiate de poliție. El a fost țapul ispășitor, care a abãtut atenția opiniei publice de la guvern, de la Profumo și de la problemele de securitate. Ward a fost arestat în iunie 1963 și acuzat de proxenetism. A fost gãsit vinovat, dar se știe cã a fost victima unei înscenãri. Dupã cum remarcã un scriitor contemporan, „procesul a fost o farsã juridicã."

Medicul osteopat nu a apucat sã audã verdictul, pentru cã a luat o supradozã de droguri pe 30 iulie, a zãcut câteva zile și a murit pe 5 august 1963. Cu câteva clipe înainte sã moarã, a spus: „Trebuia sacrificat cineva și acela am fost eu... când conducãtorii vor sânge, au grijã întotdeauna sã-l obținã." Și nici n-a trãit destul sã vadã raportul lui Denning, „care-l fãcea de ocarã, post mortem, în timp ce era exagerat de politicos față de fostul ministru, John Profumo, care declanșase întreaga poveste." Stephen lucrase pentru MI5, pentru spionajul sovietic, sau poate fãcuse joc dublu, dar nu fusese un proxenet. Raportul Denning i-a absolvit pe toți membrii guvernului de orice vinã, dar a fost o mascaradã. A omis sã scoatã în evidențã faptul cã Macmillan îl acoperise pe ministrul sãu și a susținut cã MI5 a aflat de legãtura dintre Profumo și Keeler abia la începutul lui 1963, ceea ce era o minciunã.

Și Christine Keeler a fost zugrãvitã în cele mai cumplite culori. Odatã, când a venit la procesul lui Ward, femeile furioase din fața tribunalului au amenințat-o cu umbrelele și i-au strigat. „Keeler ar trebui arsã de vie." Altã datã au aruncat cu ouã în ea și au insultat-o, la ieșirea din salã. Încercând sã profite de notorietatea lui Keeler, proprietarul unui bar de noapte din East End, L'Hirondelle, i-a oferit 75.000 lire sterline, ca sã aparã timp de trei luni în spectacolul sãu. Joseph Mourat avea de gând s-o facã pe Christine prezentatoarea unui program de televiziune. Dar, când s-a aflat, reacția a fost imediatã și ostilã. S-au trimis sute de scrisori de protest, unele amenințând chiar cu bombe. Liderul laburist Harold Wilson s-a plâns, spunând: „Este de-a dreptul grețos cã o societate este gata sã plãteascã o târfã de 25 de ori mai mult decât un prim-ministru." Mourat și-a anulat imediat oferta fãcutã lui Christine, vãicãrindu-se: „Regret cã am auzit de numele ei."

Mai târziu, Keeler a susținut că unul dintre amanții ei a fost John Kennedy. Era o declarație atât de exagerată, încât n-a fost băgată în seamă. În general, era considerată o mincinoasă. În anii 1980, Christine trăia modest și obscur și ajunsese aproape în pragul sărăciei. Din când în când, apela la asistența socială. În 1989, a apărut un film, Scandalul, inspirat de afacerea Profumo, care e posibil să-i fi îmbunătățit starea materială.

În martie 1963, când a negat acuzațiile care i s-au adus în Camera Comunelor, Profumo și-a încheiat discursul, spunând: „Și, în orice caz, al cui cuvânt o să cântărească mai greu, al unei târfe sau al unui om care este în guvern de zece ani?“

BARNEY FRANK

Scandalul în care a fost implicat congresmenul Barney Frank, reprezentantul circumscripției electorale Boston 4th District, în 1989, seamănă cu cele care i-au avut drept protagoniști pe Wayne Hays și Wilbur Mills. Și deoarece Frank era homosexual, ar fi fost de așteptat ca povestea lui să se termine la fel de prost ca și cea a lui Hays și Mills. Dar Frank s-a dovedit un adevărat artist, manipulând cu mare dibăcie mass-media, pentru a atenua dezastrul.

Născut în 1940, Barney Frnak a copilărit în Bayonne, New Jersey. Era un puști gras, cu ochelari, pasionat de cauzele liberale. După ce a absolvit Harvardul, în 1962, a intrat în politică, angajându-se ca asistent al primarului Bostonului, Kevin White. S-a ridicat treptat, devenind membru al Massachusetts Legislature. În 1980, și-a câștigat un loc în Congres, fiind reales din doi în doi ani, inclusiv în 1988.

Frank a știut încă de la 13 ani că era homosexual, dar a ascuns cu strășnicie acest lucru. Familia a aflat abia când avea 40 de ani. I-a spus mamei sale în 1984, pentru că se temea să nu afle de la altcineva. Iar oamenii din circumscripția sa au aflat în 1987, când homosexualitatea lui Frank devenise un caz de notorietate publică. A recunoscut abia după îndelungate și agonizante discuții cu asistenții și consilierii săi, care au cântărit bine riscurile politice. Frank era pe atunci un politician carierist de 47 de ani.

Imaginea conta cel mai mult pentru congresmen. Cunoscut pentru aspectul său neîngrijit, a candidat odată lansând sloganul „Eleganța nu

este totul.“ Pentru a contracara această imagine, Frank şi-a reîmprospătat garderoba, a slăbit 30 de kg, şi-a pus lentile de contact şi şi-a aranjat părul. Frank era mai îngrijorat de homosexualitatea lui decât oamenii din circumscripţia sa. Cea mai bună dovadă este că nu le-a păsat când au aflat şi l-au votat în proporţie de 70% la alegerile din 1988. În Congres, era cunoscut drept un om spiritual, serios, „adoratul“ aripii stângi a Partidului Democrat.

În 1985, Frank s-a combinat cu un bărbat bisexual de 32 de ani, pe nume Stephen L. Gobie, care practica prostituţia masculină. După ce i-a plătit 80 de $, Barney a întreţinut relaţii sexuale cu Gobie. Congresmenul l-a găsit pe Gobie prin intermediul unor anunţuri într-un ziar de homosexuali, The Washington Blade. În anunţ, se spunea: „Bărbat arătos, plăcut, atletic, disponibil la orice oră. Asigur plăceri deosebite.“ Ulterior, Barney l-a angajat pe Gobie ca şofer şi menajeră, pentru 20.000 $ pe an – plătiţi din fondurile sale personale. Steve locuia în subsolul casei din oraş a lui Frank, într-un apartament pe care l-a transformat în bordel.

Dar nu s-au luat în discuţie aceste lucruri. Gobie a susţinut că Barnes ştia de bordel, în timp ce congresmenul a negat cu vehemenţă. Barney a recunoscut de asemenea că Gobie nu a fost singurul homosexual de care s-a folosit. Gobie pretinde că a întreţinut de nenumărate ori relaţii sexuale cu Frank, în timp ce aceasta afirmă că s-a întâmplat o singură dată. Cei doi s-au despărţit în 1987, exact când Frank a recunoscut public că era homosexual. Cinicii cred că a făcut-o ca să fie mai puţin vulnerabil, în caz că Gobie ar fi încercat să-l şantajeze.

Barney a spus că l-a angajat pe Gobie şi l-a lăsat să locuiască la el, pentru că voia să-l „reabiliteze.“ Cazierul lui Stephen cuprindea deţinere ilegală de droguri şi fotografierea unei fete de 15 ani în poziţii obscene. Congresmenul a trimis scrisori elogioase despre Stephen ofiţerului care-l ţinea sub observaţie. Gobie a afirmat însă că se oferise să-l găzduiască şi să-i dea o slujbă, ca să nu atragă atenţia poliţiei. Conform spuselor lui Barney, de îndată ce a aflat de la proprietăreasa sa de existenţa bordelului, l-a izgonit imediat pe Gobie. Dar Gobie susţine: „Ştia perfect ce făceam. Doar era destul de evident. Dacă trebuia să vină acasă mai devreme, suna mai întâi, să se asigure că o să găsească totul în ordine.“

Povestea a ajuns în presă în vara lui 1989, când Gobie a vrut să vadă dacă putea scoate bani cu informaţiile pe care le deţinea. La prima vedere, era de ajuns să-l doboare pe Frank chiar cu lucrurile pe care le recunoştea. Un sondaj iniţiat de Newsweek a arătat că 46% din

cei intervievați au considerat cã n-ar mai trebui ales, în timp ce 42% au susținut contrariul. Alt sondaj a indicat cã va fi reales.

Când un congresman se murdărește, îi împroașcã și pe cei din grupul sãu parlamentar. Liderul minorității, Robert H. Michael, a declarat cã scandalul lui Frank „se rãsfrângea asupra tuturor... Dacã ar fi sã-mi angajez o prostituatã, pentru a-mi satisface plãcerile, vã spun sincer cã aș merita sã fiu izgonit din oraș." Președintele democraților, Ron Brown, a afirmat de asemenea: „Se fac presiuni asupra lui sã demisioneze." Un politician de vazã din Massachusetts a spus pe un ton sec: „Ar trebui sã se retragã." Harrison Hickman, directorul agenției democrate de sondare a opiniei publice, a declarat cã „mulți democrați pe care-i cunosc sunt revoltați. Nu mai poate fi apãrat politic și nici nu cred cã o sã încerce cineva s-o facã."

Boston Globe, un ziar influent, apãrãtor al drepturilor civile, care-l susținuse pânã atunci pe Frank, a pus în evidențã contrastul dintre idealurile publice ale lui Frank și viața sa personalã sordidã, spunând în concluzie: „Barney Frank trebuie sã se retragã." Renumita ziaristã Ellen Goodman din Boston și-a exprimat în oarecare mãsurã admirația fațã de Barney ca congresman, dar l-a sfãtuit: „Renunțã."

Chiar și comunitatea homosexualilor îi era ostilã într-un fel, considerând cã aveau deja destule probleme de când erau acuzați de rãspândirea maladiei SIDA. Barney frecventase regulat Provincetown Mass., un loc de adunare pentru homosexuali. Cu puțin înainte sã izbucneascã scandalul, fusese vãzut adesea cu tineri pe care unii homosexuali îi caracterizau drept „gunoaie Provincetown."

Editorul publicației The Washington Blade, Donald Michaels, a afirmat: „Mulți considerã cã Barney a greșit și a fãcut mult rãu cauzei noastre." Newsweek comenta ironia unei declarații recente a lui Frank, înainte de izbucnirea scandalului, referitoare la etica Washingtonului: „Dreptul la intimitate se sfârșește acolo unde începe ipocrizia." Revista considera cã era o regulã severã, care ar putea fi „propriul sãu epitaf politic."

Dar culmea este cã n-a fost. Barney a preluat imediat ofensiva, recunoscându-și vina. Ba chiar a mers mai departe, afirmând cã se folosise și de alte cocote masculine. Nu a mințit nici o clipã, cel puțin în privința problemelor în cauzã. Aceastã sinceritate îl deosebește net de ceilalți politicieni aflați în circumstanțe asemãnãtoare: de exemplu Mills, Hays, Ted Kennedy și Gary Hart. Un politician care minte atunci când faptele sunt evidente nu face decât sã se confrunte cu și mai

multe probleme şi să atragă şi mai mult atenţia asupra lui. Atunci, ar trebui să explice nu numai scandalul, ci şi minciunile.

Cazul a fost investigat de Comisia de Etică a Congresului, dar Frank câştigase un serios avantaj în ochii publicului, pentru că solicitase chiar el investigaţia, înainte să se producă inevitabilul. Cea mai mare lovitură, care a inversat complet situaţia, a dat-o o dată cu articolul publicat în Newsweek. Se prezentau bineînţeles toate părţile negative ale cazului, dar însoţite de un interviu pe două pagini cu congresmenul. Pentru a obţine un asemenea interviu exclusiv cu o persoană aflată în prim planul opiniei publice, un ziar lasă de obicei la latitudinea respectivului desfăşurarea interviului. Prin urmare, se poate trage concluzia că Frank a manevrat întrebările şi răspunsurile în avantajul lui.

În interviu, congresmenul a scos în evidenţă povara psihică a homosexualului, singurătatea pe care a resimţit-o în anii 1980, ca persoană publică, dificultatea de a cunoaşte pe cineva. Deşi a recunoscut că a greşit atunci când s-a ataşat de Gobie, Frank a folosit expresii la modă în anii '80, cum ar fi: „Eram vulnerabil emoţional... Mă aflam într-o stare depresivă. Împlineam 40 de ani şi mă simţeam singur", pentru a impresiona şi a-şi atrage simpatia oamenilor. Deşi interviul său a fost cât se poate de sincer, el este, în acelaşi timp, cel mai bun exemplu de manipulare a opiniei publice.

În 1990, scandalul a fost uitat. Barney Frank a ieşit basma curată, mai ales datorită campaniei sale ofensive. Şi-a păstrat locul în Congres şi a rămas deputat de Massachusetts. Înainte de izbucnirea scandalului, Barney lansase o campanie împotriva Departamentului Dezvoltării Urbane, acuzându-l de proastă coordonare. Însă, după cum remarcase sarcastic, dar corect, Patrick Buchanan, cum ar putea să acuze departamentul de urbanizare un om care „nu fusese în stare să depisteze un bordel în propriul său subsol."

Deşi Gobie îşi spusese povestea în multe emisiuni, inclusiv în cea a lui Jerry Williams de la Boston, nu a reuşit, se pare, să distrugă reputaţia de politician a lui Barney. La prima convenţie a Partidului Democrat, Frank Barney a fost ovaţionat atunci când a luat cuvântul.

CUPRINS

POLITICIENII ȘI SEXUL 5

BARBĂ ALBASTRĂ 15
Adolf Hitler 16
Iosif Stalin 23
Idi Amin 28
John F. Kennedy 32
Robert F. Kennedy 50
Edward M. Kennedy 56

ȚAPI 62
Benito Mussolini 63
Ibn Saud 69
Rafael Trujillo 73
Sukarno 76
Lyndon Johnson 82
Jean-Bedel Bokassa 89

BĂRBAȚI FATALI 92
Chiang Kai-Shek 93
Ferdinand Marcos 95
Bob Hawke 101
Șahul Iranului 103
Willy Brandt 107
Mao Zedong 109
Anastasio Somoza 113
Juan Peron 115

DON JUANI 121
Muammar Gaddafi 121
Regele Hussein 123
Jomo Kenyatta 125
François Duvalier 126
Jean-Claude Duvalier 128

David Ben-Gurion 130
Zulfiqar Ali Bhutto 135
Anthony Eden 136
Romulo Betancourt 137
Salvador Allende 138
Nelson Rockefeller 139
Carlos Menem 142

CÂND BURLACI, CÂND ÎNSURAŢI 145
Pierre Trudeau 146
Kwame Nkrumah 149
Fidel Castro 150
Henry Kissinger 154

O DATĂ A FOST DE AJUNS 159
Dwigth D. Eisenhower 161
Wilbur Mills 165
Cecil Parkinson 169
Wayne Hays 175
Franklin D. Roosevelt 180
Gary Hart 184
Andreas Papandreu 189
Sousuke Uno 191

SPIONI, TÂRFE ŞI HOMOSEXUALI 194
Jeremy Thorpe 195
Pierre Sevigny 201
Jeffrey Archer 207
John Profumo 211
Barney Frank 215

AU APĂRUT

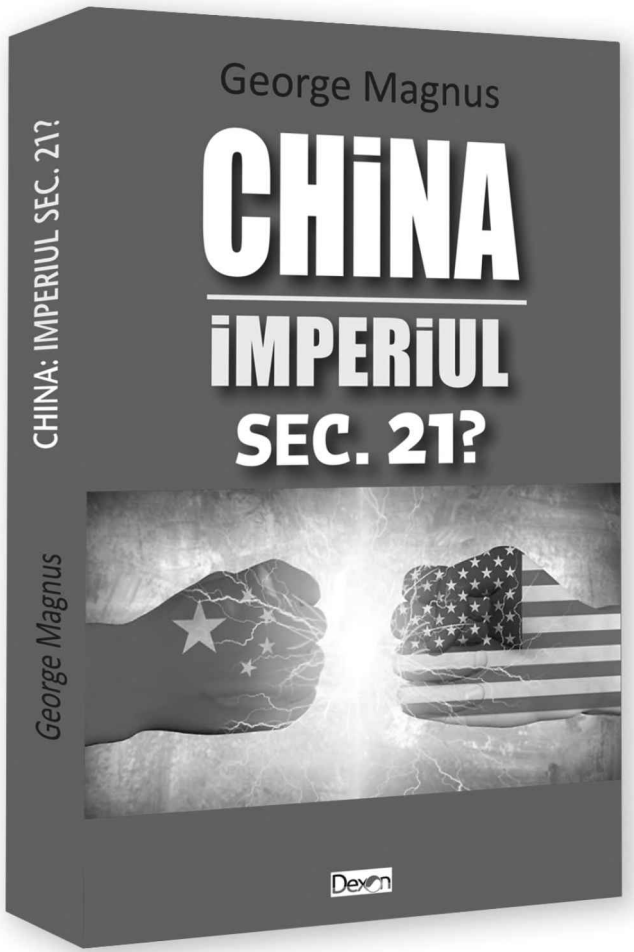
George Magnus
CHINA
IMPERIUL
SEC. 21?
CHINA: IMPERIUL SEC. 21?
George Magnus
Dexon

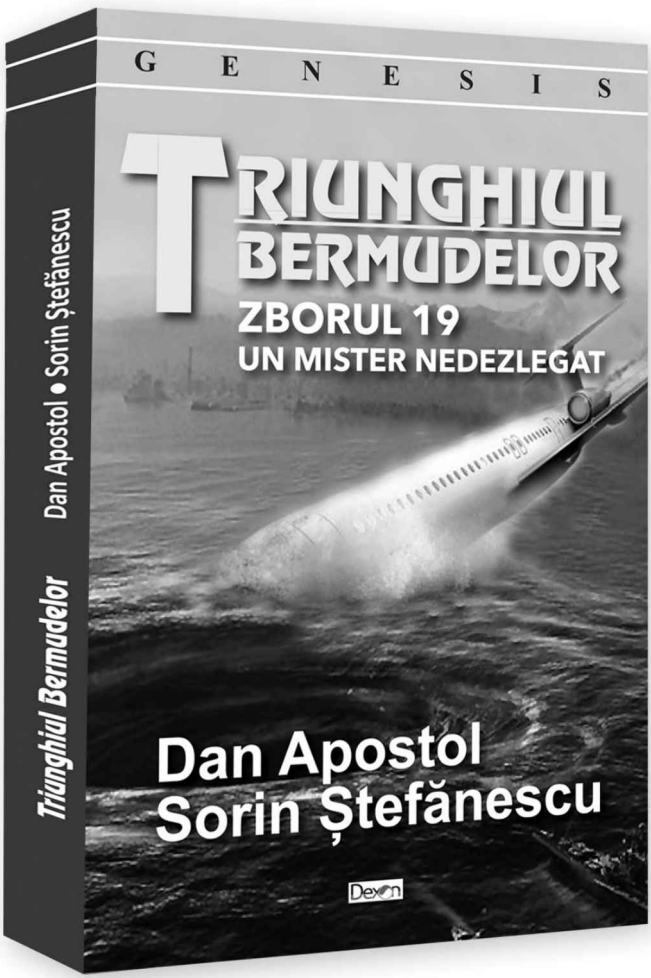
GENESIS
TRIUNGHIUL BERMUDELOR
ZBORUL 19
UN MISTER NEDEZLEGAT
Dan Apostol
Sorin Ștefănescu
Dexon
Triunghiul Bermudelor
Dan Apostol • Sorin Ștefănescu

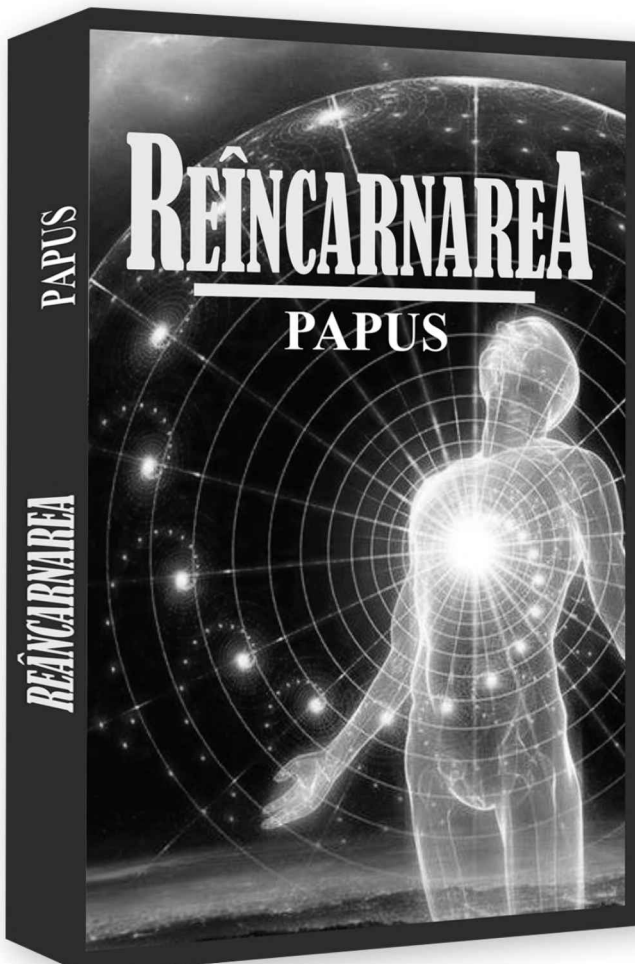
REÎNCARNAREA
PAPUS
REÂNCARNAREA
PAPUS

DEVENIŢI SCRIITOR
EDITAŢI PROPRIA DVS. CARTE!
NOI VĂ ASIGURĂM
Editarea, Tipărirea, Distribuţia, Promovarea
***GRATUIT** - Consilierea*
***GRATUIT** - Upload carte electroică*

COMANDAŢI CĂRŢI
prin poştă, site, e-mail, telefon
REDUCERI SUBSTANŢIALE
ÎN FUNCŢIE DE VALOAREA COMENZII

Cereți catalogul editurii

Autori în colecţiile noastre:
Alexandra David Neeal, Alphonse Daudet, Ambrose Bierce, Arama Horia, Arthur Conan Doyle, Asociatia Pro Democratia, Bellemare, Nahmias, Bram Stoker, C. Flammarion, C.K. Nicolau, Charlotte M. Yonge, Colin Falconer, Constantin Dragan, Dan Seracu, Diana Fernando, Dimitrie Bolintineanu, Dinu Romulus Adrian, E. W. Hornung, E.S. Brooks, Edgar Wallace, Edouard Schure, Eugene O Neill, Fergus Hume, Fontanelle, Frances Hodgson Burnett, Frank Norris, G. K. Chesterton, Gaston Leroux, George Meredith, Graham Hancock, Gustave Flaubert, Hector Malot, Henrik Ibsen, Henry D. Thoreau, Henry James, Honore de Balzac, I.L.Caragiale, Ion CreangaJ.F. Cooper, Jack London, Jane Austen, Jerome K. Jerome, Joseph Conrad, Lucius Apuleius, etc.

e-mail: aldopress@rdsmail.ro
siteurile noastre
www.aldopress.ro; www.onlinebiospa.com
tel: 0314099488